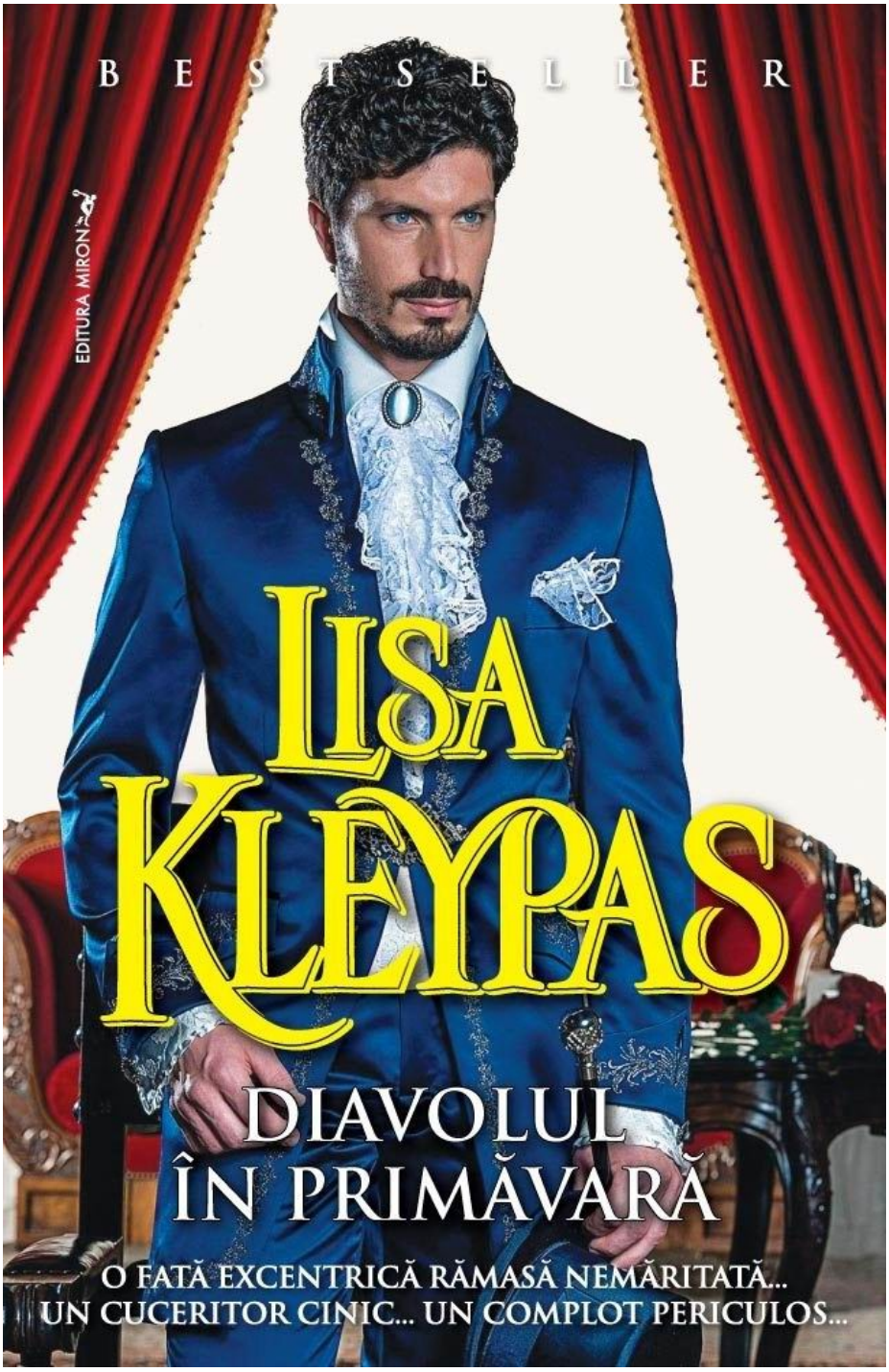
BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
DIAVOLUL ÎN PRIMĂVARĂ
O FATĂ EXCENTRICĂ RĂMASĂ NEMĂRITATĂ...
UN CUCERITOR CINIC... UN COMPLOT PERICULOS...

LISA KLEYPAS
DIAVOLUL ÎN PRIMĂVARĂ

DEVIL IN SPRING by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin Editurii MIRON

Prolog

Evangeline, ducesă de Kingston, l-a scos din cadă pe nepoţelul ei şi i-a înfăşurat într-un prosop alb, moale. Chicotind, băiatul s-a proţăpit pe picioarele dolofane şi a încercat să se ridice în poala ei. I-a atins cu mâinile ude obrazul şi părul, iar Evie a râs.

— Fii cuminte, Stephen. A tresărit când el i-a prins hotărât şiragul dublu de perle din jurul gâtului. Oh, ştiam eu că nu ar trebui să le port când vin să-ţi fac baie. T-tentaţia este prea mare. Evie se bâlbâise dintotdeauna, dar acum nu o mai făcea la fel de des ca în tinereţe.

— Vai, doamnă, a spus Oria, tânără servitoare, alergând spre ea. Trebuia să mă lăsaţi să-l ridic eu din cadă pe conaşul Stephen. E destul de greu. Solid ca o stâncă.

— Nu mi-e deloc greu, a asigurat-o Evie, sărutând obrajii îmbujoraţi ai copilului şi desfăcându-şi perlele din încleştare.

— Sunteţi foarte amabilă să ne daţi o mână de ajutor cu copiii, în ziua liberă a doicii. Fata i-a luat cu grijă copilul din braţe şi a continuat: oricare dintre cameriste mi-ar fi sărit în ajutor. Dumneavoastră aveţi multe alte lucruri mai importante de făcut.

— N-nimic nu este mai important decât nepoţii mei. Îmi face plăcere să petrec timp în camera lor – îmi amintesc de vremurile în care copiii mei erau mici.

Ona a râs pentru că Stephen întinsese deja mâna spre boneta ei cea aibă.

— Îl dau imediat cu pudră de talc şi-l îmbrac.

— Iar eu îi voi aranja lucruşoarele, a spus Evie.

— Nu este nevoie să faceţi asta, doamnă. Servitoarea încerca să fie fermă dar şi politicoasă în acelaşi timp. Aveţi o rochie dintr-un voal atât de fin! Ar trebui să staţi în salon, să citiţi o carte sau să brodaţi ceva. Văzând că Evie se pregătea să riposteze, Ona a adăugat repede: şi aşa doica mi-ar pune capul jos dacă ar afla că v-am lăsat să mă ajutaţi, chiar şi atât.

Şah-mat.

Ştiind prea bine că doica le-ar fi pus *amândurora* capul jos, dacă afla, Evie a oftat resemnată şi a mai adăugat doar, printre dinţi;

— Dar port şorţ!

Servitoarea a ieşit din baie zâmbind satisfăcută, purtându-l în braţe pe Stephen.

Încă îngenuncheată pe covoraşul din faţa căzii, Brie a dus mâinile la spate să-şi dezlege cordonul şorţului din flanelă. Şi-a spus pentru a nu ştiu câta oară că nu era deloc uşor să te ridici la înălţimea aşteptărilor celorlalţi în privinţa felului în care se comportă o ducesă. Păreau cu toţii hotărâţi să nu o lase să facă nimic mai greu decât să-şi amestece ceaiul în ceaşcă cu o linguriţă din argint. Deşi era deja bunica a doi nepoţi, avea o siluetă superbă – nu era deloc o problemă să scoată un copil din cadă sau să alerge cu un altul prin oranjerie. Nu mai târziu de săptămâna trecută şeful grădinarilor îl ţinuse o predică pentru că o surprinsese cocoţată pe gard, să ia de acolo câteva săgeţi de jucărie rătăcite.

Pe când se chinuia în orb cu nodul încăpăţânat al cordonului, Evie a auzit zgomot de paşi. Deşi cel care se apropia n-a scos nici un sunet, a ştiut imediat cine era, chiar înainte ca el să îngenuncheze în spatele el. Nişte degete puternice i le-au dat deoparte pe ale ei iar nodul s-a desfăcut imediat.

Un murmur mătăsos i-a mângâiat pielea de pe gât.

— Văd că am angajat o doică nouă. Încântător! Mâinile pricepute de bărbat s-au strecurat pe după şorţ şi au mângâiat-o uşor din talie până spre sâni. Eşti o femeiuşcă voluptuoasă. Îţi prevăd un trai bun aici.

Evie a închis ochii şi s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de el. Gura lui tandră, special creată pentru păcat şi senzaţii nebănuite rătăcea acum pe gâtul ei.

— Ar trebui însă să te previn, a continuat vocea seducătoare. Să te ţii departe de stăpân. E un desfrânat fără pereche.

Ea a zâmbit.

— Asta am auzit şi eu. Este chiar atât de depravat precum se spune?

— Nu. Mai rău, chiar. Mai ales când este vorba de roşcate. I-a scos câteva ace din păr şi o şuviţă grea i-a căzut pe umăr. Biata de tine! Mă tem că nu-ţi va da pace deloc.

Evie s-a cutremurat uşor când i-a simţit săruturile de-a lungul gâtului.

— Şi c-cum ar trebui să mă port cu el?

— Cât mai des, i-a răspuns el între două săruturi. Ea a chicotit uşor şi s-a rotit în îmbrăţişarea lui, ajungând cu faţa spre el.

Chiar şi după treizeci de ani de căsătorie, inima îi tresărea când îşi vedea soţul, pe fostul lord St.Vincent, actual duce de Kingston. Sebastian se maturizase minunat, devenise un bărbat a cărui prezenţă intimida şi fascina deopotrivă. De când îi revenise titlul de duce, cu zece ani în urmă, căpătase şi o aură de demnitate, caracteristică bărbaţilor cu vaste puteri. Numai ochii remarcabili, de un albastru deschis, cu străluciri de gheaţă şi foc, mai aminteau de cel care fusese cel mai mare cuceritor din Anglia. Şi mai era încă – Evie putea pune chezăşie pentru asta.

Timpul fusese blând cu Sebastian şi aşa avea să fie până la sfârşit. Era un bărbat frumos, suplu şi elegant, iar părul cândva blond-auriu era acum brăzdat de şuviţe argintii, pe la tâmple.Părea un leu în iarnă căruia nimeni nu ar fi îndrăznit să i se împotrivească. Maturitatea îi adusese cu ea şi o privire de gheaţă, o autoritate incisivă şi aparenţa unui bărbat care văzuse şi trecuse prin multe, aşa că era foarte greu de manipulat. Aproape imposibil, chiar. Dar atunci când ceva îl amuza sau îl emoţiona, zâmbetul lui devenea incandescent şi irezistibil.

— Oh, tu erai! a spus Sebastian, prefăcându-se surprins. Tocmai mă pregăteam să o seduc pe o servitoare tânără şi ce să vezi? Tu eşti un caz mult mai dificil.

— Sedu-mă pe mine, s-a oferit Evie.

Soţul ei i-a zâmbit şi i-a mângâiat cu privirea chipul. I-

a îndepărtat de pe chip câteva şuviţe care din rubinii deveniseră acum de culoarea piersicii coapte.

— Iubirea mea, încerc să fac asta de treizeci de ani. Dar în ciuda tuturor eforturilor mele… A sărutat-o uşor, erotic, pe buze… încă mai păstrezi privirea inocentă a fetei timide cu care am fugit să mă căsătoresc. Nu poţi încerca măcar să pari blazată? Deziluzionată? Râse încet văzând-o că se străduia, după care a sărutat-o din nou, mai apăsat şi mai senzual, făcând ca pulsul ei să se accelereze.

— De ce ai venit să mă cauţi? l-a întrebat Evie, înclinând uşor capul pe când buzele lui îi lunecau pe gât.

— Am primit veşti legate de fiul tău.

— Care din ei?

— Gabriel. A avut loc un scandal.

— De ce este Gabriel fiul tău atunci când eşti mulţumit de el şi este fiul meu atunci când face a prostie? a întrebat Evie, în timp ce Sebastian îi scotea şorţul şi se pregătea să-i desfacă corsetul.

— Eu sunt părintele virtuos, i-a răspuns el. Este logic: tot ce este rău a moştenit de la tine.

— Ba din contră! a ripostat ea.

— Chiar aşa? Sebastian o mângâia cu tandreţe, sorbindu-i cuvintele. *Eu* sunt cel depravat? Nu, draga mea, nu este adevărat. Sunt absolut sigur că tu eşti.

— Ba tu! a rostit ea hotărâtă iar respiraţia s-a întretăiat pentru că mângâierile lui erau tot mai intime.

— Hmm. Trebuie să lămurim acest lucru, o dată pentru totdeauna. Iar pentru asta te duc direct în pat.

— Aşteaptă! Mai spune-mi despre Gabriel. Scandalul are vreo legătură tu… femeia aceea? Era deja de notorietate că Gabriel avea o aventură cu soţia ambasadorului american. Evie nu fusese de acord cu această relaţie, încă de la început, dar sperase că se va încheia rapid. Numai că de atunci trecuseră deja doi ani.

Sebastian a privit-o. Era încruntat. A oftat scurt şi a spus:

— A reuşit să o compromită pe fiica unui conte. Din familia Ravenel.

Evie s-a încruntat la rândul ei, repetând în minte acel nume care i se părea cunoscut.

— Îi cunoaştem?

— Eu unul l-am cunoscut pe bătrânul conte, lord Trenear. Soţia lui era frivolă şi superficială – v-aţi cunoscut cândva la o expoziţie de flori şi aţi discutat despre colecţia ei de orhidee.

— Da, îmi amintesc. Îşi mai amintea şi că n-o plăcuse deloc pe acea femeie. Şi au avut o fată?

— Gemene, iar acesta era primul lor Sezon londonez. Se pare că idiotul nostru fiu a fost prins *in flagrante delicto* cu una dintre ele.

— Îl moşteneşte pe tatăl lui, i-a spus Evie.

Părând foarte insultat, Sebastian s-a ridicat în picioare şi a tras-o după el.

— Tatăl lui nu a fost prins niciodată.

— Cu excepţia mea, i-a răspuns Evie.

Sebastian a râs.

— Adevărat.

— Ce înseamnă mai exact *in flagrante delicto?*

— În traducere? În flagrant, chiar în clipa în care se petrece fapta. A ridicat-o cu uşurinţă în braţe şi a continuat: cred că se impune o demonstraţie, chiar acum.

— Dar cum rămâne cu s-scandalul? Cu Gabriel şi cu fata aceea şi…

— Toţi ceilalţi pot să mai aştepte, i-a răspuns ferm Sebastian. O să te seduc pentru a zece mia oară, Evie, şi măcar de data asta vreau să fii foarte atentă.

— Da, domnule, i-a răspuns ea supusă şi şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului soţului ei, care a dus-o în dormitor.

Capitolul 1

Londra, 1876

Cu două zile în urmă…

Lady Pandora Ravenel se plictisea.

De moarte.

Se plictisea de atâta plictiseală.

Iar Sezonul londonez abia începuse. Trebuia să îndure patru luni de baluri, serate, concerte şi dineuri până ce se va închide sesiunea parlamentului iar familiile din lumea bună se vor întoarce la domeniile lor de la ţară. Asta însemna cel puţin şaizeci de dineuri, cincizeci de baluri şi numai Dumnezeu mai ştia câte serate.

Nu avea cum să le supravieţuiască.

Cu umerii căzuţi, Pandora s-a sprijinit de spătarul scaunului şi a privit sala de bal, ticsită de oameni. Erau acolo domni îmbrăcaţi formal, în negru, ofiţeri în uniformă şi doamne înfăşurate în tul şi voaluri de mătase. De ce erau oare acolo, cu toţii? Ce mai aveau să-şi spună? Ce rămăsese nespus de la ultimul bal?

Şi totuşi se părea, şi-a spus morocănoasă Pandora, că ea era singura de acolo care nu se distra.

Undeva, în mijlocul celor care se roteau în ritm de vals, se afla sora ei care dansa cu multă graţie în braţele unui posibil pretendent. Până atunci, Cassandrei nu i se păruse că Sezonul ar fi fost plicticos şi dezamăgitor, aşa cum i se păruse Pandorei. Numai că ea părea mult mai dispusă să joace acel joc.

— Nu vrei să faci câţiva paşi şi se stai de vorbă cu oamenii? o întrebase Cassandra ceva mai devreme. De ce să stai retrasă într-un colţ?

— Măcar aici, în colţ, mă pot gândi la lucruri interesante. Nu ştiu cum de faci faţă atâtor plicticoşi, ore întregi.

— Nu sunt chiar toţi aşa, protestase Cassandra.

Pandora o privise sceptic.

— Dintre toţi bărbaţii cu care ai făcut cunoştinţă până acum, este vreunul pe care ţi-ai dori să-l revezi?

— Nu încă, recunoscuse Cassandra, dar nu renunţ până nu îi cunosc pe toţi.

— Dacă l-ai cunoscut pe unul, concluzionase sumbru

Pandora, i-ai cunoscut pe toţi.

Cassandra ridicase din umeri.

— Dacă stai de vorbă, timpul trece mai repede. Ar trebui să încerci şi tu.

Din nefericire, Pandora nu se pricepea deloc să facă conversaţie de salon. I se părea imposibil să se prefacă interesată atunci când un nobil pompos începea să se laude, să-şi înşire realizările, să povestească despre cât îl admirau ceilalţi şi cât de tare îl plăceau prietenii lui. Nu era deloc răbdătoare cu ducii sau conţii în vârstă care îşi doreau o soţie tânără pe post de infirmieră sau cu văduvii care căutau, mai mult decât evident, o iapă de prăsilă. Gândul că vreunul dintre ei ar purta-o atinge, chiar şi cu mănuşi în mâini, îi dădea fiori.

— Pandora? s-a auzit vocea stridentă a doamnei sale de companie. De ce stai din nou aici, într-un colţ? Dă-mi carneţelul de dans. Vreau să-l văd.

Pandora a ridicat ochii spre Eleanor, lady Berwick şi i-a întins fără tragere de inimă carneţelul de bal în formă de evantai pe care îl ţinea prins de încheietură.

Contesa era o femeie înaltă, cu o prezenţă maiestuoasă şi spinarea dreaptă ca o coadă de mătură. A răsfirat filele carneţelului cu copertă din fildeş şi le-a privit cu ochi tăioşi.

Toate erau albe.

Lady Berwick a strâns buzele, care au devenit la fel de subţiri ca o linie.

— Ar fi trebuit să fie completat până acum.

— Mi-am sucit glezna, i-a răspuns Pandora, fără să o privească în ochi. Să se prefacă rănită era singura şansă să poată sta retrasă într-un colţ şi să evite orice companie. Regulile etichetei spuneau că, atunci când o lady refuza un dans din cauza oboselii sau unei indispoziţii, nu mai putea accepta nicio altă invitaţie la dans în acea seară.

În glasul femeii care o însoţise se citea dezaprobarea.

— Aşa înţelegi tu să-l răsplăteşti pe lordul Trenear pentru generozitatea lui? Toate rochiile scumpe şi accesoriile – de ce l-ai lăsat să ţi le cumpere dacă nu aveai

de gând să profiţi de Sezonul acesta?

Adevărul era că Pandora se simţea foarte vinovată. Vărul ei Devon, lord Trenear, cel căruia îi revenise titlul cu un an în urmă, după moartea fratelui ei, se purtase remarcabil de frumos cu ea şi cu Cassandra. Nu numai că le plătise unele dintre cele mai scumpe rochii, dar le promisese şi dote substanţiale, care te puteau garanta interesul oricărui burlac.

Era convinsă că părinţii ei, care muriseră cu câţiva ani în urmă, nu s-ar fi dovedit nici pe departe la fel de generoşi.

— Nu am *plănuit* să fac asta, a murmurat. Numai că nu am ştiut cât de greu îmi va fi.

Dintre toate, dansul i se părea cel mai dificil.

Anumite dansuri, cum era cadrilul, i se păreau acceptabile. Se descurca binişor, mai ales dacă partenerul ei nu o învârtea prea repede. Valsul, însă, i se părea periculos… la fiecare întoarcere… fără exagerare. Ori de câte ori trebuia să se rotească în loc, Pandora îşi pierdea echilibrul. După care, imediat, vedea negru în faţa ochilor şi era nevoită să înainteze aşa, în orb. Lady Berwick nu ştia nimic despre problema ei şi, din ruşine sau mândrie, Pandora nu avea de gând să-i spună niciodată. Numai Cassandra îi cunoştea secretul şi povestea din spatele acestuia. Şi o ajutase să ascundă adevărul, ani la rând.

— Este greu doar pentru că tu faci să fie aşa, a spus ferm lady Berwick.

— Nu înţeleg de ce trebuie să mă agit atât doar ca să-mi găsesc un soţ care n-o să mă placă niciodată.

— Chiar nu contează dacă el te place sau nu. Căsnicia nu are nicio legătură cu sentimentele personale. Este doar o comuniune de interese.

Deşi nu era de acord, Pandora şi-a ţinut gura. Cu aproape un an în urmă, sora ei mai mare, Helen, se căsătorise cu domnul Rhys Winterborne, un galez de obârşie comună. Şi erau foarte fericiţi. Tot aşa erau şi vărul Devon şi soţia lui, Kathleen. Căsătoriile din iubire erau rare, dar nu imposibile.

Chiar şi aşa, Pandorei i se părea greu de imaginat un

astfel de viitor pentru ea. Spre deosebire de Cassandra, care era o romantică, ea nu visase niciodată să se mărite şi să aibă copii. Nu dorea să aparţină nimănui şi, mai ales, nu dorea ea cineva să-i aparţină ei. Oricât s-ar fi străduit să-şi dorească asta, ştia că nu va fi niciodată fericită ducând o viaţă convenţională.

Lady Berwick a oftat şi s-a aşezat lângă ea, cu spatele paralel cu spătarul scaunului.

— Suntem la începutul lui mai. Îţi aminteşti ce ţi-am spus eu despre asta?

— Că este cea mai importantă lună a Sezonului, când au loc cele mai importante evenimente.

— Corect. Lady Berwick i-a înapoiat carneţelul de bal. După ce se va încheia această seară mă aştept să faci eforturi. Le datorezi asta lordului Trenear şi soţiei sale. Şi ţie. Şi aş îndrăzni să spun că şi mie, după toate eforturile mele.

— Ai dreptate, a spus încet Pandora. Şi îmi pare rău – regret cu adevărat – că ţi-am dat bătăi de cap. Dar îmi este foarte clar că nu sunt făcută pentru aşa ceva. Nu vreau să mă mărit cu nimeni. Am deja planurile făcute, vreau să mă întreţin singură şi să trăiesc independent cu puţin noroc, voi avea succes şi nimeni nu va mai trebui să-şi facă griji în ceea ce mă priveşte.

— Te referi la prostia aceea de joc de Salon? a întrebat contesa pe un ton dispreţuitor.

— Nu este deloc o prostie. Este foarte adevărat. Tocmai ce-am obţinut patentul. Îl poţi întreba pe domnul Winterborne.

Cu un an în urmă, Pandora concepuse un joc de salon, pe planşetă. Încurajată de domnul Winterborne, completase cererea pentru un patent pentru a putea produce şi distribui jocul. Winterborne era proprietarul celui mai mare magazin universal din lume şi fusese deja dispus să-i comande cinci sute de bucăţi. Era convins că jocul avea un succes garantat – unul din principalele motive fiind lipsa de concurenţă în domeniu.

În vreme ce în America industria de jocuri de salon

înflorea graţie eforturilor făcute de compania Milton Bradley, aici, în Marea Britanie, era abia la început. Pandora concepuse deja alte două noi jocuri şi era aproape de a solicita şi patentele acestora. Iar într-o bună zi va câştiga suficient încât să-şi poarte singură de grijă.

— Oricât de drag mi-ar fi domnul Winterborne, a spus sec lady Berwick, nu sunt de acord cu faptul că te încurajează în această nesăbuinţă.

— Este de părere că voi fi o excelentă femeie de afaceri.

Contesa a tresărit de parcă ar fi fost înţepată de o viespe.

— Pandora, eşti fiică de conte. Ar fi de neconceput să te măriţi cu un comerciant sau cu un industriaş, darămite să devii tu ceva de genul acesta. Nu ai mai fi primită nicăieri. Ai fi ostracizată.

— De ce l-ar interesa pe vreunul dintre aceşti oameni – şi a rotit privirea prin sala de bal – ce aleg eu să fac?

— Pentru că eşti una de-a lor. Lucru care, te asigur, nu le face mai mare plăcere decât îţi face ţie. Contesa a clătinat din cap. Nu pot pretinde că te înţeleg. Dintotdeauna mi s-a părut că mintea ta funcţionează ca acele artificii care se învârtesc nebuneşte pe o roată. Ca şi cum ar fi făcută din zgomote şi lumini. Emiţi judecăţi fără să te oboseşti să afli detaliile. E mare lucru să fii inteligent, dar să ştii că deşteptăciunea are de cele mai multe ori acelaşi efect cu ignoranţa. Chiar crezi că poţi face abstracţie de părerea lumii? Chiar te aştepţi ca oamenii să te admire pentru că eşti diferită?

— Bineînţeles că nu. Pandora se juca cu carneţelul de bal, îl desfăcea şi-l închidea. Dar ar putea să mă accepte.

— De ce ar face asta, fată nesăbuită ce eşti? De ce? Nonconformismul nu este altceva decât un egoism disimulat. Deşi era evident că femeii i-ar fi plăcut să-i ţină o lecţie de la cap la coadă, a închis gura şi s-a ridicat în picioare. Vom continua această discuţie altă dată. I-a întors spatele şi s-a îndreptat spre un grup de femei în vârsta, cu ochi ageri, aflate în celălalt colţ al încăperii.

Pandora a auzit în urechea stângă un sunet ascuţit, metalic, aşa cum i se întâmpla adesea atunci când o tulbura ceva. Spre oroarea ei, ochii i s-au umplut de lacrimi. Doamne
Dumnezeule, aceasta era umilinţa maximă: excentrica, stângacea Pandora să plângă într-un colţ al sălii de bal. Nu, aşa ceva nu trebuia să se întâmple. S-a ridicat atât de repede, încât era cât pe ce să dărâme scaunul pe care stătuse.

— Pandora, a auzit o voce panicată, venind din apropiere. Am nevoie de ajutorul tău.

S-a întors uimită. Dolly, lady Colwick, tocmai ajungea lângă ea.

Dolly era o fată vioaie, cu părul întunecat Era cea mai mică dintre cele două fiice al lady-ei Berwick. Familiile lor se cunoscuseră ceva mai bine din clipa în care lady Berwick acceptase să le înveţe bunele maniere pe Pandora şi pe Cassandra. Dolly era drăguţă, toată lumea o plăcea. Şi se purtase mereu frumos cu Pandora, în vreme ce alte tinere fuseseră indiferente sau şi mai rău, o ridiculizaseră. În Sezonul din anul care trecuse, primul Sezon al lui Dolly, ea făcuse senzaţie. Toţi burlacii îi dăduseră târcoale, la orice eveniment. Se măritase de curând cu Arthur, lord Colwick, care, deşi cu douăzeci de ani mai în vârstă, avea avantajul unei averi considerabile.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Pandora, îngrijorată.

— În primul rând trebuie să-mi promiţi că nu-i spui mamei.

Pandora a zâmbit slab.

— Ştii că nu-i spun nimic. Doar dacă n-am încotro. Ce s-a întâmplat?

— Mi-am pierdut un cercel.

— El lasă, i-a spus Pandora, înţelegătoare. I s-ar putea întâmpla oricui. Şi eu pierd mereu lucruri

— Nu înţelegi… Lordul Colwick a scos din seif cerceii cu safire ai mamei lui, să-i pot purta în seara asta. Dolly a întors capul ca să-i arate safirul greu, încadrat de diamante. Problema nu este că am pierdut un cercel, a continuat ea

nefericită, ci *unde* l-am pierdut. Vezi tu, m-am strecurat afară cu domnul Hayhurst, unul din foştii mei curtezani, doar pentru câteva minute. Lordul Colwick s-ar înfuria peste măsură dacă ar afla.

Pandora a făcut ochii mari.

— De ce ai făcut asta?

— Ei bine, Hayhurst a fost dintotdeauna preferatul meu. Bietul de el încă mai are inima frântă. Pentru că m-am măritat cu lordul Colwick şi insistă să ne mai vedem. A trebuit să mă întâlnesc cu el, să-l fac să renunţe. Am mers împreună în pavilionul din spate, de după terasă. Probabil că acolo mi-am pierdut cercelul pe când stăteam pe bancă. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu mă pot întoarce acolo să-l caut. Am lipsit deja mult prea mult. Iar dacă soţul meu observă că nu mai am cercelul… nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce s-ar putea întâmpla.

A urmat o tăcere apăsătoare.

Pandora a privit pe geamurile sălii de bal care reflectau luminile puternice, în cascadă. Afară era complet întuneric. Un fior i-a trecut pe şira spinării. Nu-i plăcea să iasă noaptea, mai ales singură. Dar Dolly părea disperată iar ea n-o putea refuza! Mai ales că fusese atât de drăguţă cu ea în trecut.

— Vrei să ţi-l caut eu? s-a oferit fără prea mare tragere de inimă.

— Ai vrea să faci tu asta? Te-ai putea duce chiar acum în pavilion, ai lua cercelul şi te-ar întoarce cât ai clipi. E uşor de ajuns. Trebuie doar să urmezi aleea din pietriş care străbate pajiştea. Te rog, te rog, Pandora dragă. Îţi datorez viaţa mea.

— Nu are rost să mă rogi, i-a răspuns Pandora, tulburată şi amuzată deopotrivă. O să mă străduiesc să-l găsesc. Dar, Dolly, acum că te-ai măritat, cred că n-ar mai trebui să-ţi dai întâlniri cu domnul Hayhurst. Nu poate merita riscul.

Dolly a privit-o cu regret.

— Ţin la lord Colwick, dar nu-l voi iubi niciodată aşa cum îl iubesc pe Hayhurst.

— Atunci de ce nu te-ai măritat cu, el?

— Domnul Hayhurst este al treilea fiu. Nu poate spera la un titlu nobiliar.

— Dar dacă îl iubeşti…

— Nu fi prostuţă, Pandora. Dragostea este pentru fetele din clasa de mijloc. Dolly a privit în jur. Nu se uită nimeni încoace, a spus. Ai putea să te strecori afară, chiar acum. Să te întorci repede!

Oh, chiar asta avea de gând. Să alerge cu viteza unui iepure. Nu dorea să petreacă prea mult timp afară pe întuneric, dacă nu era neapărată nevoie. Ar fi vrut să o poată lua cu ea pe Cassandra, cea cu care conspira întotdeauna. Era mai bine, însă, ca ea să continue să danseze. Astfel îi distrăgea atenţia lady-ei Berwick de la ea.

A trecut nonşalantă pe lângă perete, prinzând frânturi de conversaţie despre ultimul spectacol de operă. Pe când se strecura prin spatele lui lady Berwick, s-a aşteptat ca aceasta să se întoarcă brusc şi s-o surprindă. Din fericire, lady Berwick a continuat să privească cuplurile care se roteau prin sală, într-un vârtej de fuste colorate şi pantaloni negri.

Pandora era aproape sigură că ieşirea ei trecuse neobservată. A coborât grăbită scara cea mare, a străbătut culoarul şi a ajuns în galeria puternic luminată care se întindea pe toată lungimea casei. Pe pereţi erau aliniate rânduri-rânduri de portrete, generaţii de aristocraţi plini de demnitate care o priveau cu condescendenţă. Pe jumătate mergea, pe jumătate alerga pe parchetul lustruit.

A găsit uşa care dădea spre terasa din spate şi s-a oprit în prag, privind în zare precum pasagerul unei nave, în largul mării. Noaptea era adâncă, rece şi întunecată. Ura ideea de a părăsi siguranţa pe care i-o dădea casa. O mai liniştea doar şirurile de torţe aurii, nişte globuri din cupru înfipte în vârful unor stâlpi înalţi din fier, care le înşirau de-a lungul aleii pe pajiştea lată.

Concentrându-se pe misiunea ei, Pandora a ieşit pe pajişte. Prin aer plutea un miros puternic de pini de la pâlcul din apropiere. Mirosul îl masca pe cel neplăcut care

venea dinspre Tamisa, care curgea chiar la limita dintre proprietăţi.

Din direcţia râului veneau zgomote de ciocane şi voci de bărbaţi. Acolo, lucrătorii pregăteau schela pentru jocurile de artificii. La sfârşitul serii, oaspeţii urmau să se strângă pe terasa din spate şi pe balcoanele de la etajele superioare, să privească spectacolul pirotehnic.

Aleea din pietriş se unduia, ocolind statuia imensă a unei vechi zeităţi londoneze, Father Thames. Cil o barbă stufoasă şi o constituţie puternică, ţinând în mână un trident, era complet gol, cu excepţia unei pelerine care, în opinia Pandorei, îl făcea să arate prosteşte.

— *Au naturel* aşa, în public? l-a întrebat pe când trecea pe lângă el. M-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea unui zeu grec dar tu, domnule, nu ai nicio scuză.

Şi-a continuat drumul spre pavilionul ascuns pe jumătate de tufe de trandafiri şi de ferigă. Era o construcţie deschisă pe două laturi, cu cei doi pereţi care ajungeau până la jumătatea coloanelor de susţinere, pe o fundaţie din cărămidă. Era împodobit cu panouri din sticlă colorată şi luminat doar cu o singură lampă adusă din Maroc, atârnând din centrul tavanului

A urcat ezitând cele două trepte din lemn şi a înaintat în pavilion. Singura piesă de mobilier era o banchetă fără braţe care părea să fi fost împinsă recent spre una din coloane.

Pe când căuta cercelul, Pandora a încercat să nu-şi lase poalele fustei să atingă podeaua murdară. Purta cea mai bună rochie a ei, o rochie de bal din voal de mătase care, privită dintr-o parte părea argintie, iar din cealaltă parte părea de culoarea levănţicii. Corsajul era simplu, cu talia bine marcată şi un decolteu adânc. În spate, o lucrătură complicată de pliuri se desfăcea într-o cascadă de voaluri care străluceau discret pe când mergea.

După ce s-a uitat atentă peste tot, Pandora s-a urcat pe banchetă. A încercat să se uite în spaţiul strâmt rămas între banchetă şi perete. Un zâmbet de satisfacţie i-a luminat faţa când a zărit ceva strălucind.

Acum, singura problemă era cum să scoată cercelul de acolo. Dacă îngenunchea pe podea, avea să se întoarcă în sala de bal murdară ca un coşar.

Spătarul banchetei era bogat sculptat, un model complicat de înfloriturişi rotocoale, dar cu spaţiu suficient să-ţi strecori mâna printre ele. Pandora şi-a scos mănuşile, le-a îndesat în buzunarul ascuns al rochiei, şi-a ridicat fustele, a îngenuncheat pe banchetă şi şi-a băgat mâna până la cot printr-una din deschizături. Numai că degetele nu-l ajungeau la podea, încă.

S-a aplecat şi mai mult, cu capul înainte, până când a simţit că-şi turtea coafura. Imediat a auzit cum un ac de păr a căzut pe podea.

— La naiba! a spus printre dinţi. S-a răsucit şi mai mult, ca umerii să-i poată trece şi ei prin deschizătură. A ajuns în sfârşit la cercel iar degetele i s-au încleştat în jurul lui.

Când a dat să se tragă înapoi, însă, a constatat că nu-i era uşor defel. Spătarul sculptat al banchetei părea să se fi închis în jurul ei, asemenea colţilor unui rechin. Era tras spre spate cu şi mai multă putere şi a simţit cum rochia i se agăţă în ceva. A auzit chiar câteva cusături pocnind. Aşa că a încremenit. Nu avea de gând, în niciun caz, să se întoarcă în sala de bal cu rochia sfâşiată.

A încercat să ajungă cu mâna la spatele rochiei dar s-a oprit brusc când a auzit mătasea fragilă pocnind. Poate dacă mai avansa un pic şi încerca mai apoi să se tragă înapoi sub un unghi diferit… însă manevra nu a făcut altceva decât să o prindă şi mai tare ca într-o menghină. Laturile lucrăturii în lemn o apăsau cu putere. După un alt minut de zbateri, Pandora a rămas nemişcată.

— Nu m-am blocat aici, a murmurat. Nu mi se poate întâmpla una ca asta. S-a mai zbătut încă o dată, neajutorată. Dumnezeule mare, chiar m-am blocat. La naiba. *La naiba!*

Dacă era găsită în acea postură urma să fie de râsul tuturor, o viaţă întreagă. Ar fi găsit până a urmă o cale să se obişnuiască cu gândul, numai că ridicolul s-ar fi răsfrânt

asupra întregii ei familii şi ar fi distrus Sezonul Cassandrei. Iar acest lucru era inacceptabil.

Disperată şi frustrată, Pandoră a încercat să-şi amintească cel mai urât cuvânt pe care-l ştia:

— Ce rahat!

În clipa aceea a auzit, oripilată, cum un bărbat îşi dregea glasul lângă ea.

Să fi fost un servitor? Un grădinar? *Doamne, te rog. Doamne, să nu fie unul dintre oaspeţi*.

A auzit apoi zgomot de paşi, Cineva intrase în pavilion.

— Pari să ai unele dificultăţi cu bancheta, a rostit străinul. Ca regulă, eu nu recomand nimănui să se avânte cu capul înainte. Asta nu face decât să complice lucrurile. Vocea era profundă, îi rezona plăcut în urechi. A simţit că i se face pielea de găină.

— Sunt convinsă că ţi se pare amuzant, a spus cu grijă Pandora, încercând să-l zărească prin lucrătura spătarului. Era îmbrăcat în costum negru, de seară. Era cu siguranţă un invitat.

— În niciun caz. Ce m-ar putea amuza la o tânără care s-a aşezat ca pentru a fi pictată, cu susul în jos, pe un obiect de mobilier?

— Nu pozez, să ştii! Mi s-a prins rochia în banchetă. Şi ţi-aş fi foarte recunoscătoare dată m-ai ajuta să scap din ea.

— Din rochie? a întrebat străinul, părând brusc interesat.

— Din banchetă! i-a răspuns iritată Pandora. M-am încurcat de tot în aceste blestemate de – a ezitat, încercând să denumească lucrătură elaborată şi rotocoalele din lemn – de floritorsadele astea.

— Floritorsade, a repetat bărbatul. A făcut o pauză, după care a întrebat: ce vrea să însemne?

— Nu mai contează, i-a răspuns Pandora, tristă. Am prostul obicei să inventez cuvinte, dar mi s-a spus să nu le rotesc în public.

— De ce nu?

— Pentru ca oamenii să nu mă considere excentrică.

Bărbatul a râs încetişor.

— În clipa asta, draga mea, cuvintele inventate sunt cea mai mică problemă a ta.

Pandora s-a încordat când şi-a dat seama că el se aflase lângă ea, pe banchetă. Stătea suficient de aproape ca să-i simtă parfumul, un amestec de ambră sau cedru cu o altă aromă foarte proaspătă, de pământ. Mirosea ca o pădure scumpă.

— Nu ai de gând să mă ajuţi? l-a întrebat.

— S-ar putea să o fac. Dar mai întâi vreau să-mi spui ce-ai căutat acolo.

— Chiar trebuie să ştii?

— Chiar trebuie, a asigurat-o el.

Pandora s-a strâmbat.

— Încercam să ajung la un obiect

Un braţ lung s-a sprijinit de spătar.

— Mă tem că va trebui să fii mai exactă.

Nu era nici pe departe un gest cavaleresc, şi-a spus ea, necăjită.

— Un cercel.

— Cum de l-ai pierdut tocmai acolo?

— Nu este al meu. Este cercelul unei prietene. Şi trebuie să îl înapoiez cât mai repede.

— O prietenă, a repetat el. Care este numele ei?

— Nu ţi-l pot spune.

— Păcat. Ei bine, îţi urez succes. Şi s-a prefăcut că pleca.

— Aşteaptă! Pandora s-a foit puţin şi a auzit imediat cum i se desfăceau şi alte cusături. A rămas nemişcată, exasperată. Este cercelul lady-ei Colwick.

— Aha. Bănuiesc că a fost aici cu Hayhurst?

— De unde ştii?

— Ştie toată lumea, inclusiv lordul Colwick. Nu cred că l-ar deranja ca Dolly să mai aibă câte o aventură, dar ar trebui să facă asta ceva mai târziu, după ce a produs un moştenitor legitim.

Niciun bărbat nu-i mai vorbise atât de franc Pandorei.

Era pur şi simplu şocant. Şi mai era, totodată, cea mai interesantă conversaţie pe care o purtase cu cineva la un bal.

— Nu are o aventură, a ripostat ea. A fost doar un rendez-vous.

— Ştii ce este un rendez-vous?

— Bineînţeles că ştiu, i-a răspuns indignată. Am luat lecţii de franceză. Înseamnă să te întâlneşti cu cineva.

— În alt context, i-a răspuns el sec, înseamnă mult mai mult.

Pandora s-a foit nefericită.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin ce-au făcut aici, pe banchetă, Dolly şi Hayhurst. Vreau doar să scap de aici. Acum mă ajuţi?

— Bănuiesc că trebuie să o fac. Nu mi se mai pare deloc amuzant să mă adresez posteriorului unei necunoscute.

Pandora s-a încordat iar inima i-a stat în loc când l-a simţit aplecându-se deasupra ei.

— Nu este cazul să-ţi faci griji, i-a spus el. Nu am de gând să te molestez. Nu-mi plac fetele foarte tinere.

— Am douăzeci şi unu de ani, i-a răspuns ea indignată.

— Adevărat?

— Da. De ce pari atât de sceptic?

— Nu mă aşteptam ca o femeie de vârsta ta să intre într-o asemenea încurcătură.

— Situaţiile neplăcute sunt specialitatea mea. A tresărit când i-a simţit palma lipindu-i-se de spate.

— Nu te mişca. Ţi-ai agăţat rochia în cel puţin trei locuri. Se descurca de minune în amalgamul de cute şi volane. Cum de ai reuşit să te strecori într-un spaţiu atât de strâmt?

— Mi-a fost uşor să înaintez. Nu mi-am dat seama, însă, că toate rotocoalele de lemn sunt asemenea sârmei ghimpate.

— Ţi-am desprins rochia. Încearcă să te tragi afară.

Pandora a încercat să se dea înapoi dar a scos un

ţipăt când lemnul i s-a înfipt în carne.

— Nu pot. Oh, la naiba…

— Nu te panica. Roteşte puţin umerii… nu, nu aşa, în cealaltă direcţie. Aşteaptă. Străinul părea amuzat. E ca şi cum aş încerca să deschid un puzzle japonez.

— Ce este acela?

— Este o cutie din lemn făcută din piese care sunt interconectate. Poate fi deschisă doar dacă ştii succesiunea exactă a mişcărilor. Palma lui caldă s-a lipit din nou de spatele ei, arcuindu-l.

Atingerea lui i-a dat flori. A respirat adânc iar aerul răcoros i-a invadat plămânii încinşi.

— Relaxează-te, i-a spus el. Te voi elibera cât ai clipi.

Vocea ei a sunat ceva mai ascuţit decât de obicei.

— Nu mă pot relaxa dacă ţii mâna acolo.

— Cooperează şi va merge totul foarte uşor.

— Încerc, dar sunt într-o poziţie foarte incomodă.

— Din vina ta, nu dintr-a mea, i-a amintit el.

— Da, dar… au! Vârful unei torsade îi zgâriase antebraţul. Situaţia devenea intolerabilă. Din ce în ce mai alarmantă. Pandora se mişca necontrolat. Doamne, este îngrozitor!

— Uşor. Lasă-mă să-ţi ghidez capul.

Au înlemnit amândoi când au auzit o voce tunând din afara pavilionului.

— Ce naiba se petrece aici?

Bărbatul aplecat deasupra Pandorei a înjurat printre dinţi. Străinul furios a continuat:

— Om de nimic ce eşti! Nu mă aşteptam la aşa ceva, nici măcar din partea ta. Să profiţi de ospitalitatea mea şi să abuzezi o femeie neajutorată, chiar în timpul unui bal caritabil!

— Domnule, a intervenit bărbatul. Ai înţeles greşit întreaga situaţie.

— Sunt sigur că am înţeles chiar foarte bine. Elibereaz-o imediat!

— Dar sunt înţepenită aici, s-a plâns Pandora.

— Ruşinos! Bărbatul arţăgos părea să se adreseze

unei alte persoane: se pare că i-am prins chiar asupra faptului.

Încă uluită, Pandora a simţit cum străinul o trăgea afară, acoperindu-i chipul cu palma, ca să nu se rănească. Atingerea lui era blândă dar reuşea să o tulbure, trimiţându-i fiori în tot trupul. De îndată ce s-a simţit eliberată. Pandora s-a ridicat, prea brusc. Capul i se învârtea pentru că fusese ţinută captivă prea mult timp; aşa că ştia pierdut echilibrul. Din reflex străinul a susţinut-o, aproape de trupul său. Înainte ca el să-i dea drumul, Pandora i-a simţit preţ de o clipă pieptul puternic şi muşchii bine conturaţi. A plecat capul şi cocul i-a alunecat spre frunte. Şi-a privit justele care se murdăriseră şi se boţiseră. Pe braţe şi pe umeri, acolo unde lemnul o apăsase, avea urme roşii.

— La naiba, a şoptit bărbatul din faţa ei. Cine eşti, de fapt?

— Sunt lady Pandora Ravenel. Vă voi explica imediat… Vocea i s-a stins, pentru că descoperise că se afla în faţa unui zeu tânăr şi arogant, înalt şi bine făcut, cu graţia unei feline. Lumina dată de lampa minusculă de deasupra capetelor lor se juca în părul lui de culoarea ambrei, corect tuns. Ochii lui erau albaştri precum iarna, pomeţii înalţi şi fermi, iar linia maxilarului părea cioplită în marmură. Buzele pline, senzuale, dădeau chipului lui o notă erotică, în disonanţă cu trăsăturile lui de altfel clasice. O singură privire aruncată spre el a făcut-o să se simtă de parcă ar fi încercat să respire la mare altitudine. În ce fel o asemenea frumuseţe putea afecta caracterul unui bărbat? Nu în bine, în orice caz.

Cu mâna tremurând, Pandora a reuşit să strecoare cercelul în buzunarul rochiei.

— Le voi spune că nu s-a întâmplat nimic. Este adevărul, la urma-urmei.

— Pentru ei adevărul nu contează, i-a răspuns el.

I-a făcut semn să-l urmeze afară din pavilion şi s-au trezit faţă în faţă cu lordul Chaworth, gazda balului şi proprietarul domeniului. Prieten al familiei Berwick, era

ultimul om pe care Pandora să-şi fi dorit să o surprindă într-o postură compromiţătoare. Era însoţit de un bărbat brunet pe care Pandora nu-l mai văzuse niciodată.

Chaworth era scund şi îndesat, arăta ca un măr rotund înfipt în două beţe. Perciunii albi şi barba i-au tremurat uşor când a vorbit:

— Contele şi cu mine ne îndreptam spre malul râului, să inspectăm locul în care se instalează artificiile, când am auzit o tânără strigând după ajutor.

— Dar n-am strigat! a protestat Pandora.

— Acelaşi lucru am vrut să-l fac şi eu. Să vorbesc cu muncitorii, a intervenit bărbatul de lângă ea. Trecând pe aici, am observat că lady Pandora se afla în dificultate, îşi prinsese rochia în spătarul banchetei. Am încercat să o ajut, atâta tot.

Chaworth a ridicat o sprânceană. S-a întors apoi spre Pandora:

— Este adevărat?

— Da, domnule

— Şi de ce te aflai aici, dacă-mi este permis să te întreb?

Pandora a ezitat. Nu voia să o pună pe Dolly într-o situaţie delicată.

— M-am strecurat afară, să iau o gură de aer. Eu… mă plictiseam înăuntru.

— Te plictiseai? a repetat Chaworth, jignit. Cu o orchestră de douăzeci de persoane şi o sală de bal plină cu bărbaţi cu care ai putea dansa?

— Nu m-a invitat nimeni la dans, a mormăit Pandora.

— Poate că te-ar fi invitat dacă nu-ţi pierdeai timpul cu un libertin notoriu!

— Chaworth, a intervenit discret bărbatul brunet de lângă el. Da-mi voie să spun şi eu ceva.

Era un bărbat atrăgător, cu trăsături îndrăzneţe şi pielea arsă de soare, semn că-şi petrecea mult timp în aer liber. Deşi nu mai era tânăr – părul negru era brăzdat de şuviţe argintii iar timpul îi adâncise ridurile din jurul ochilor şi al gurii – nu putea fi considerat bătrân, în niciun caz.

Emana robusteţe şi sănătate şi părea să aibă o autoritate considerabilă.

— Îl cunosc pe acest băiat din ziua în care s-a născut, a continuat acesta cu voce profundă, gravă. După cum ştii, tatăl lui îmi este un prieten apropiat. Garantez eu pentru caracterul său. Şi pentru cuvântul dat. Spre binele fetei, sunt de părere să păstrăm tăcerea şi să tratăm subiectul cu maximă discreţie.

— Şi eu îl cunosc pe tatăl lui, a ripostat lord Chaworth. A frânt şi el destule inimi, la vremea lui. Şi este evident că fiul îi calcă pe urme. Nu, Westcliff, nu voi păstra secretul. Trebuie să fie tras la răspundere pentru faptele lui.

Westcliff? Pandora l-a privit cu şi mai mare interes. Auzise de contele de Westcliff, al cărui titlu nobiliar era al doilea în Anglia ca vechime şi respect după cel al ducelui de Norfolk. La Stony Cross Park, domeniul lui din Hampshire, se organizau cele mai faimoase partide de Vânătoare şi de pescuit.

Westcliff i-a căutat privirea. Nu părea nici şocat, nici acuzator.

— Tatăl tău a fost lordul Trenear?

— Da, domnule.

— L-am cunoscut. Obişnuia să vâneze pe domeniul meu. A făcut o pauză. L-am invitat împreună cu familia, dar a venit de fiecare dată singur.

Nu era defel o surpriză. Tatăl Pandorei îşi considera cele trei fete nişte paraziţi. Din acest motiv, nici mama lor nu le dăduse prea mare atenţie. Drept pentru care plecau adesea şi treceau luni întregi fără ca Pandora, Cassandra şi Helen să-i vadă măcar. Ceea ce o surprindea era că această amintire continua să-l provoace durere, chiar şi după atâta timp.

— Tatăl meu a dorit să aibă cât mai puţin de-a face cu fiicele lui. Spunea că suntem o pacoste. A coborât privirea şi a murmurat: iar eu se pare că-i dau dreptate.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere, dacă mă gândesc la fiicele mele, i-a răspuns contele pe un ton plin de căldură.

Lordul Chaworth l-a întrerupt:

— Trebuie să punem imediat capăt acestei situaţii. O voi încredinţa pe lady Pandora doamnei ei de companie. S-a întors apoi spre bărbatul de lângă ea; îţi sugerezi să porneşti de îndată spre reşedinţa familiei Ravenel, să-i cunoşti rudele şi să faceţi aranjamentele necesare.

— Ce aranjamente? a întrebat Pandora.

— Se referă la căsătorie, i-a răspuns sec tânărul.

Era deja alarmată.

— Cum adică? Nu, nu. Nu mă mărit cu tine, sub niciun motiv. Dându-şi seamă că o putea lua drept un afront, Pandora a adăugat pe un ton mai conciliant: nu are nicio legătură cu tine. Pur şi simplu nu vreau să mă mărit cu nimeni.

Lordul Chaworth a întrerupt-o, băţos:

— Probabil că nu vei mai ridica nicio obiecţie aflând că bărbatul de lângă tine este Gabriel, lord St.Vincent, moştenitorul unui ducat.

Pandora a clătinat din cap:

— Prefer să fiu servitoare decât nevastă de nobil.

Lordul St.Vincent i-a privit cu răceală umerii zgâriaţi şi rochia sfâşiată, apoi i-a căutat privirea.

— Adevărul este, a spus rar, că ai lipsit destul de mult timp din sala de bal. Oamenii au observat ăsta, fără îndoială.

Abia acum Pandora începea să înţeleagă că intrase într-un mare bucluc, unul care nu putea fi reparat cu o explicaţie facilă sau cu bani. Pulsul îi răsuna puternic în urechi.

— Trebuie să plec imediat. Nimeni nu observă dacă sunt sau nu acolo, niciodată.

— Mi-e imposibil să cred asta.

Din felul în care a spus-o şi-a dat seama că nu era nici pe departe un compliment.

— Este adevărat, a spus Pandora disperată, vorbind repede şi gândind şi mai repede. Sunt doar o faţă cu care nimeni nu doreşte să danseze. Am acceptat să iau parte la acest Sezon doar ca să-i ţin companie surorii mele, Cassandra. Suntem gemene, dar ea este cea mai drăguţă,

mai dulce dintre noi două. Iar tu eşti genul de soţ la care speră. Lasă-mă să mă duc s-o aduc aici. O poţi compromite pe ea iar eu scap basma curată. Surprinzându-i privirea goală, a adăugat: cu siguranţă că nimeni nu se aşteaptă să te căsătoreşti cu amândouă.

— Mă tem că nu pot compromite mai mult de o tânără pe seară. Tonul lui, deşi politicos, era batjocoritor. Trebuie să trag şi eu linie undeva.

Pandora a decis să abordeze altfel:

— Nu vrei să te căsătoreşti cu mine, domnule. Aş fi cea mai nepotrivită soţie. Sunt uitucă şi încăpăţânată şi nu pot sta locului mai mult de cinci minute. Şi fac mereu lucruri pe care n-ar trebui să le fac. Trag cu urechea la ce spun alţii, strig şi alerg în public şi nu mă pricep deloc să dansez, iar caracterul meu a avut de suferit din cauza lucrurilor nepotrivite pe care le-am citit. A făcut o pauză, să-şi tragă răsuflarea şi a observat că lordul St.Vincent nu părea prea impresionat de lista ei de defecte. În plus, am picioarele foarte subţiri. Ca de barză.

Auzind-o pomenind indecent de o parte a corpului ei, lordul Chaworth a icnit iar lordul Westcliff s-a arătat brusc interesat de o tufă de trandafiri.

Buza superioară a lordului St.Vincent a tremurat, semn că se amuza, deşi nu dorea asta.

— Îţi apreciez candoarea, a spus după un moment. S-a întors spre lordul Chaworth şi i-a aruncat o privire de gheaţă. Totuşi, ca urmare a insistenţei lordului Chaworth care doreşte să se facă dreptate, nu am de ales: trebuie să discut cu familia ta.

— Când? a întrebat Pandora, îngrijorată.

— În seara aceasta. Lordul. St.Vincent a făcut un pas înainte, micşorând distanţa dintre el. Du-te cu Chaworth. Şi spune-i însoţitoarei tale că am pornit imediat spre Ravenel House. Şi încearcă să nu te vadă prea multă lume, pentru numele lui Dumnezeu. N-aş vrea ca oamenii să creadă că nici măcar să te seduc nu am fost în stare. După o pauză, a adăugat în şoaptă: nu uita să-i înapoiezi cercelul lui Dolly. Dă-i-l unui servitor şi spune-i să i-l ducă imediat.

Pandora a făcut greşeala să ridice privirea spre el. Nicio femeie nu ar fi rămas indiferentă la vederea acelui chip de arhanghel, atât de aproape de chipul ei. Până acum, toţi tinerii pe care îi cunoscuse pe la baluri păreau să fie în căutarea unui anume ideal, aveau un gen de încredere rece, de detaşare aristocratică. Dar niciunul nu se ridica la nivelul acestui străin uimitor, care fusese fără îndoială răsfăţat şi adorat întreaga lui viaţă.

— Nu mă pot mărita cu tine, a repetat. Aş pierde tot. S-a întors, l-a luat de braţ pe Chaworth şi au ieşit, în timp ce ceilalţi doi au rămas pe loc, să discute între patru ochi.

Chaworth părea satisfăcut.

— Pentru Dumnezeu, abia aştept să văd reacţia lady-ei Berwick când îi voi da vestea.

— Mă va ucide pe loc, a reuşit Pandora să spună, aproape înecându-se din cauza tristeţii şi a disperării.

— De ce? a întrebat-o bătrânul.

— Pentru că m-am compromis.

Chaworth a râs în hohote.

— Fată dragă, aş fi tare surprins dacă n-ar dânsa de bucurie! Datorită mie, tocmai ai făcut partida anului!

Capitolul 2

Gabriel a înjurat şi şi-a îndesat pumnii în buzunare.

— Îmi pare rău, i-a spus Westcliff sincer. Dacă nu era Chaworth de faţă…

— Ştiu. Gabriel păşea în sus şi în jos, ca un tigru în cuşcă. Nu-i venea să creadă. Scăpase cu faţa curată din toate cursele care i se întinseseră cu iscusinţă şi în final se lăsase prins, nu de către o seducătoare versată sau o frumuseţe recunoscută. Ci de către o domnişoară excentrică: „Pandora era fiică de conte, ceea ce însemna că onoarea ei era importantă şi trebuia să-i fie reparată. Chiar dacă fata era o lunatică – ceea ce nu părea să fie prea departe de adevăr.

Părea să aibă o energie neobosită, ca un pur-sânge aflat la start, aşteptând semnalul. Chiar şi cele mai neînsemnate mişcări păreau să prefigureze o explozie de acţiune. Toate astea îi dădeau un sentiment de nelinişte, dar în acelaşi timp îl făceau să-şi dorească să capteze acel foc şi să-i dea o bună întrebuinţare, până ce ea va rămâne inertă, epuizată, sub trupul lui.

Să se culce cu ea nu va fi deloc o problemă.

Dar orice altceva va fi.

Tulburat, Gabriel s-a sprijinit cu spatele de una dintre coloanele pavilionului.

— Cum adică ar pierde totul dacă se mărită cu mine? Ce-a vrut să spună cu asta? Poate este îndrăgostită de cineva. Dacă este aşa…

— Există tinere care au şi alt scop în viaţă în afară de a-şi găsi un soţ, i-a răspuns sec Westcliff.

Gabriel şi-a încrucişat braţele la piept şi l-a privit ironic:

— Chiar există? Eu n-am cunoscut niciuna.

— S-ar putea să fii cunoscut chiar acum. Westcliff a întors privirea în direcţia în care o pornise Pandora. O fată pe care nimeni nu o invită la dans, a spus zâmbind.

În afară de tatăl lui, persoana în care Gabriel avea cea mai mare încredere era Westcliff, care-i fusese mereu ca un unchi. Contele era genul de bărbat care alegea morala, indiferent cât de dificil ar fi fost.

— Îţi cunosc deja părerea în legătură cu ce ar trebui să fac, a murmurat Gabriel

— O fată cu reputaţia distrusă este la cheremul oricui, a spus Westcliff. Ştii prea bine ce obligaţii îţi revin, ca gentleman.

Gabriel a clătinat din cap, neîncrezător.

— Cum să mă căsătoresc cu o astfel de fată? Nu avea cum să fie potrivită stilului său de viaţă. Vor sfârşi prin a se ucide reciproc. Este civilizată doar pe jumătate.

— Mie mi s-a părut doar că nu a petrecut prea mult timp în societate, ca să ştie cum să se poarte, a spus Westcliff.

Gabriel urmărea cu privirea o molie care zbura în cerc, ameţită de lumina unei torţe.

— Nu dă doi bani pe etichetă, a spus sigur pe afirmaţia făcută. Cercurile descrise de molie erau tot mai strânse, dansul ei fatal cu flacăra se apropia de sfârşit. Aceşti Ravenel ce fel de familie sunt?

— Numele este unul vechi şi respectat, dar şi-au pierdut aproape toată averea cu doi ani în urmă. Lady Pandora a avut un frate mai mare, pe Theo, care a moştenit titlul de conte după dispariţia tată lui său. Din nefericire a murit curând după asta, într-un accident de călărie.

— L-am cunoscut şi eu, a spus Gabriel, gânditor. Cu doi – nu, cu trei ani în urmă, la Jenner’s.

Familia lui Gabriel deţinea o casă de jocuri eu titlul pretenţios de club pentru domni, frecventat de familia regală, de aristocraţi şi de oameni foarte influenţi. Înainte de a moşteni titlul de duce, tatăl său, Sebastian, se ocupase personal de club, transformându-l în cel mai elegant loc pentru jocuri de noroc.

În ultimii ani, mare parte din afacerile familiei trecuseră în grija lui Gabriel. Printre ele se număra şi Jenner’s. Supraveghease mereu îndeaproape locul, ştiind că era preferatul tatălui său. Theo, lord Trenear, vizitase clubul într-una din seri. Era un bărbat frumos; robust, blond cu ochi albaştri. Fermecător la suprafaţă, ascundea o forţă exploziva.

— A venit într-o seară la Jenner’s, împreună cu câţiva prieteni. Eram şi eu acolo, din întâmplare, a continuat Gabriel. Mi-am petrecut mare parte din timp la masa de joc. Nu era priceput deloc; nu ştia când să se oprească. Înainte de a pleca a cerut să fie făcut membru. Directorul a venit la mine, agitat. Şi m-a rugat să mă ocup personal de el, pentru că era de rang înalt, avea titlu nobiliar.

— A trebuit să-l refuzi? a întrebat Westcliff.

Gabriel a încuviinţat.

— Nu-l credita nimeni, domeniul familiei era înglodat în datorii. L-am refuzat între patru ochi, cât mai civilizat posibil. Şi totuşi… A clătinat din cap, amintindu-şi.

— S-a înfuriat, a ghicit Winterborne.

— Ca un taur care vedea roşu în faţa ochilor, a continuat Gabriel, amintindu-şi că Theo îl atacase pe neaşteptate. Nu s-a oprit decât atunci când l-am culcat la pământ. Am cunoscut destui bărbaţi care nu reuşeau să se stăpânească, mai ales dacă beau prea mult. Dar nu am mai văzut pe nimeni explodând ca el.

— Familia Ravenel a fost recunoscută dintotdeauna pentru temperamentul ei.

— Îţi mulţumesc, i-a răspuns cu amărăciune Gabriel. Înseamnă că nu ar trebui să mă surprindă dacă moştenitorii mei s-ar naşte cu coarne şi cozi.

El a zâmbit:

— Din experienţa mea, depinde doar de cum te porţi cu ei. Contele era cel calm şi cumpătat din familia sa cea nestăpânită, care includea o soţie îndrăzneaţă şi câţiva copii exuberanţi la culme.

În comparaţie cu Pandora, el i se păreau acum de-a dreptul înceţi şi leneşi.

Strângându-şi puntea naşului între degetul mare şi cel arătător, Gabriel a murmurat:

— Nu am atâta răbdare, Westcliff. O clipă mai târziu a observat că molia se apropiase deja prea mult de flacără. Aripile delicate s-au aprins, sfârâind. Ce ştii despre noul lord Trenear?

— Numele lui este Devon Ravenel. Din câte am auzit are un bun renume în Hampshire şi se ocupă cu destulă competenţă de domeniul familiei. Westcliff a făcut o pauză. Mi se pare că s-a căsătorit cu tânăra văduvă a fostului conte, lucru care nu este ilegal, dar care a ridicat câteva sprâncene. Nu mă aştept să aibă vreo obiecţie la căsătoria dintre tine şi lady Pandora.

Gabriel s-a strâmbat.

— Va fi mai mult decât bucuros să scape de ea, crede-mă.

*

Marea majoritate a caselor din South Adley, o zonă foarte elegantă din Mayfair, erau construite în stil georgian, cu multe coloane. Reşedinţa Ravenel, însă, fusese ridicată pe vremea lui Iacob I şi avea trei etaje cu balcoane şi numeroase hornuri zvelte pe acoperiş.

Holul impozant era placat cu lambriuri din stejar sculptat iar tavanul era împodobit cu figuri mitologice turnate din ghips. Pe pereţi erau o mulţime de tapiserii iar din vasele din porţelan franţuzesc se revărsau flori proaspete. După atmosfera liniştită din casă, Gabriel a presupus că Pandora nu se întorsese încă.

Valetul l-a condus spre unul din saloane şi l-a anunţat. În timp ce Gabriel s-a apropiat şi a făcut o plecăciune, Devon Ravenel s-a ridicat la rândul său în picioare.

Noul conte de Trenear era un tânăr suplu, cu umeri laţi, cu părul negru şi o privire ageră. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Avea un aer prietenos, alert, emana o încredere relaxata. Gabriel l-a plăcut pe loc.

Soţia lui, Kathleen, lady Trenear, a rămas aşezată pe sofa.

— Bun-venit, domnule. Lui Gabriel i-a fost de ajuns o privire să-şi dea seama că Trenear nu se căsătorise cu ea pentru bani.

Sau, cel puţin, acesta nu fusese singurul motiv. Era o femeie drăguţă, ca o felină delicată, cu ochii căprui. Modul în care buclele arămii încercau să-l scape din coc i-a amintit de mama şi de sora lui mai mare.

— Îmi cer scuze pentru deranj, a spus Gabriel.

— Nu este cazul, i-a răspuns imediat Trenear. Mă bucur să ne cunoaştem.

— S-ar putea să nu mai gândeşti la fel după ce vei afla motivul venirii mele. Gabriel a simţit că roşea sub privirile lor cercetătoare. Şi-a păstrat însă cumpătul şi a continuat: am venit direct de la balul dat de Chaworth. A intervenit o situaţie... ceva neaşteptat... care trebuie rezolvat pe loc. Eu... A făcut o pauză şi şi-a dres glasul. Se pare că am compromis-o pe lady Pandora.

În cameră s-a lăsat o tăcere adâncă.

Dacă situaţia ar fi fost alta, probabil că Gabriel s-ar fi amuzat văzând expresiile celor doi.

Prima care i-a răspuns a fost lady Trenear:

— Cum adică „compromisă” domnule? Ai fost auzit flirtând cu ea sau poate discutând un subiect nepotrivit?

— Am fost descoperit singur cu ea. În pavilionul din spatele conacului.

A urmat o altă tăcere. După care contele l-a întrebat direct:

— Ce făceaţi acolo?

— O ajutam să iasă dintr-un spătar de banchetă.

Lady Trenear părea să nu mai înţeleagă nimic.

— Foarte amabil din partea ta, dar de ce…

— Am spus că o ajutam, a continuat Gabriel. Mai exact, încercam să o trag *prin* acel spătar. Nu ştiu cum, dar reuşise să intre până la mijloc printre torsadele din lemn ale spătarului şi nu ar fi reuşit să mai iasă de acolo fără să-şi sfâşie rochia.

Trenear se freca pe frunte şi ta ochi.

— Da, este vorba de Pandora. O recunosc. Trebuie să sun să ni se aducă nişte coniac.

— Şi trei pahare i-a spus soţia lui, după care şi-a întors privirea îngrijorată spre Gabriel: lord St.Vincent, vino te rog să şezi lângă mine. Şi povesteşte-ne tot ce s-a întâmplat. În timp ce el făcea întocmai, ea a aruncat distrată acul, aţa şi cele câteva lucruri din poală în coşul de rufe de cârpit aflat la picioare.

Gabriel le-a descris cât mai succint tot şirul de evenimente, omiţând partea cu cercelul lui Dolly. Deşi nu era obligat să-i păstreze secretul, ştia că Pandora ar fi vrut ca el să facă asta.

Trenear a venit şi el lângă soţia lui şi a ascultat atent. Câteva minute mai târziu şi-a făcut apariţia un valet cu o tavă pe care se afla o sticlă de coniac. L-a turnat în trei pahare cu picior scurt şi i-a întins unul lui Gabriel.

Gabriel a băut încet, simţind cum fiecare înghiţitură îi aluneca pe gât.

— Chiar dacă Chaworth nu ar fi insistat, a continuat

el, oricum reputaţia Pandorei ar fi fost distrusă. Nu ar fi trebuit să părăsească sala de bal.

Lady Trenear a oftat adânc.

— Este numai vina mea. Eu am convins-o pe Pandora să ia parte la Sezon.

— Nu începe cu asta, pentru numele lui Dumnezeu! i-a spus cu blândeţe contele, îndemnând-o să-l privească în ochi. Nu se întâmplă toate din vina ta, deşi tu crezi asta. Cu toţii am îndemnat-o pe Pandora să iasă în lume. Alternativa era ca ea să rămână acasă în timp ce Cassandra ar fi mers la baluri şi la petreceri.

— Spiritul i se va frânge dacă o obligăm să se mărite.

Trenear a luat în mâna lui mâna micuţă a soţiei sale.

— Nimeni n-o obligă să facă nimic. Orice s-ar întâmpla, ea şi Cassandra se vor putea baza mereu pe protecţia mea.

Ochii soţiei lui s-au umplut de tandreţe când i-a zâmbit.

— Eşti un om deosebit. Nici nu ai stat pe gânduri, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu.

Gabriel era nedumerit. Ba chiar uimit de-a dreptul. Discutau despre situaţie de parcă ar fi avut de ales. Dumnezeule mare, chiar trebuia să le explice că dizgraţia avea să cadă asupra întregii familii? Că relaţiile lor, prieteniile lor vor fi afectate? Că sora geamăna a Pandorei va pierde orice şansă de a face o căsătorie potrivită?

Lady Trenear şi-a îndreptat din nou atenţia spre el. Văzându-l cât era de tulburat, şi-a ales cu grijă cuvintele:

— Domnule, aş vrea să-ţi dau unele explicaţii. Pandora nu este o fată obişnuită. Este un spirit liber, are o minte originală. Şi după cum probabil ai observat deja, este foarte impulsivă.

Descrierea contrazicea orice ideal de soţie engleză, aşa că Gabriel a simţit cum i se strângea stomacul.

— Ea şi surorile ei, a mai spus lady Trenear, au fost crescute la casa de la ţară a familiei, total retrase. Au primit educaţie, dar nu sunt obişnuite să iasă în lume. Eu le-am

văzut prima oară în ziua în care m-am măritat cu fratele lor Theo. Păreau un trio de… spirite ale pădurii, arătau ca nişte nimfe, parcă coborâte dintr-o poveste cu zâne. Helen, cea mai mare, era tăcută şi timidă, în timp ce gemenele fuseseră lăsate să alerge libere pe domeniu fără a fi supravegheate.

— Cum de au permis asta părinţii lor? a întrebat Gabriel.

Contele a fost cel care i-a răspuns:

— Nu au vrut să ştie de fetele lor. Fiul a fost singurul copil preţuit.

— Ceea ce încercăm să-ţi spunem, a continuat cu sinceritate lady Trenear, este că Pandora nu se va adapta niciodată lângă un soţ care se aşteaptă din partea ei la un comportament… convenţional. Are nevoie de cineva care să-i aprecieze calităţile unice.

Gabriel şi-a rotit urma de coniac din pahar şi l-a dat gata din două înghiţituri, sperând ca astfel să-i dispară groaza din suflet.

Lucru care nu s-a întâmplat.

Nimic nu-l putea face să se simtă mai bine, după ce viaţa lui luase o turnură atât de dezastruoasă.

Nu se aşteptase niciodată să aibă o căsnicie ca a părinţilor lui – puţini oameni de pe pământ o aveau. Spera ca măcar să se căsătorească cu o femeie respectabilă, de familie bună, care să-i administreze eficient căminul şi să se ocupe de educaţia copiilor.

În loc de asta, se părea că se va însura cu un spirit al pădurii. Cu o minte originală.

Gabriel nici nu voia să se gândească la implicaţiile asupra domeniului familiei, arendaşilor şi servitorilor, sau asupra progeniturilor sale. Dumnezeule, probabil ca nici n-ar şti să fie mamă!

A lăsat deoparte paharul gol şi a decis să plece acasă şi să dea gata o sticlă de unul singur. Sau, şi mai bine, să-şi viziteze amanta, în a cărei braţe va uita de toate, măcar pentru moment. Orice era mai bine decât să stea acolo şi să discute despre acea tânără stranie care, în numai zece

minute, reuşise să-i distrugă viaţa.

— Trenear, a spus posac, dacă găseşti o soluţie, alta decât căsătoria, îţi jur că dansez un cedrii pe treptele catedralei St.Paul. Dar mai degrabă cred că voi ieşi de acolo pe ritmurile marşului de căsătorie. A scos dintr-un buzunar o carte de vizită şi i-a întins-o: voi fi la reşedinţa mea din Londra, aşteptându-ţi decizia.

O voce sfidătoare s-a auzit dinspre prag;

— Este decizia *mea* şi am spus deja nu!

Gabriel s-a ridicat automat în picioare, ca şi Trenear. Pandora a dat buzna înăuntru, urmată de sora ei geamănă, o blondă drăguţă, şi de Eleanor, lady Berwick.

Rochia Pandorei era distrusă, corsetul îi stătea strâmb şi nu mai avea nici mănuşi. Avea câteva zgârieturi roşiatice pe un umăr, coafura i se desprinsese din ultimele ace în timpul călătoriei cu trăsura iar pletele de culoarea cafelei îi ajungeau acum în valuri până la mijloc. Chiar arăta ca o creatură sălbatică prinsă în cursă. Emana un sol de energie ca… Gabriel nu putea găsi cuvântul potrivit să o descrie, dar simţea o tensiune care umplea spaţiul dintre ei doi. Fiecare fibră a lui era conştientă de prezenţa ei.

La naiba! Cu mare efort, şi-a desprins privirea de la ea şi a făcut o plecăciune în faţa lui lady Berwick.

— Contesă, a spus. Este întotdeauna o plăcere.

— Lord St.Vincent. În ochii ei se citea satisfacţia. În sfârşit, burlacul cel alunecos fusese prins în cursă. O cunoşti pe lady Pandora, înţeleg. A împins-o pe fata blondă un pas înainte şi a spus: ea este sora ei, lady Cassandra.

Cassandra a făcut o plecăciune perfectă, pe care se vedea că o exersase de multe ori:

— Domnule. Era drăguţă şi sfioasă, fiecare buclă, fiecare volan stăteau exact acolo unde trebuia. A continuat să-şi ţină privirea plecată, nu a ridicat ochii mai sus de podul cravatei lui. O fată încântătoare. Nu-l interesa câtuşi de puţin.

Pandora s-a apropiat direct de el, aşa cum nu ar fi îndrăznit să o facă nicio tânăra de rangul ei. Avea nişte ochi extraordinari, de un albastru închis, mărginiţi cu negru. Ca

nişte safire cu marginile carbonizate. Sprâncenele arcuite, negre, se conturau pe pielea albă ca zăpada, Mirosea ca aerul nopţii, cu iz de floare. Aroma de femeie l-a incitat, muşchii i s-au tensionat.

— Ştiu că vrei să faci ce este corect, domnule, a spus ea. Dar nu am nevoie ca tu să-mi salvezi reputaţia. Sau pe mine. Te rog să te duci acasă.

— Ţine-ţi gura, i-a spus lady Berwick pe un ton ameninţător. Ţi-ai ieşit din minţi?

Pandora i-a aruncat o privire.

— Nu am greşit cu nimic, a insistat. Sau în sfârşit, nimic într-atât de grav încât să fiu obligată să mă mărit din cauza asta.

— Cei mai în vârstă ca tine vor hotărî ce se va întâmpla în continuare, a ripostat lady Berwick.

— Dar este vorba de viitorul meu! Pandora şi-a întors din nou privirea spre Gabriel. Te rog să pleci. Te rog.

Încerca cu disperare să controleze situaţia. Fie nu înţelegea, fie nu dorea să accepte că era ca şi cum ar fi încercat să oprească o locomotivă aflată în mişcare.

Gabriel nu ştia ce să-i răspundă. Fusese crescut de o mamă iubitoare, alături de cele două surori ale lui, aşa că înţelegea femeile aproape la fel ca orice alt bărbat. Numai că fata aceasta era complet diferită.

— Voi pleca, a spus. Dar nu putem ignora prea mult timp această situaţie. I-a înmânat lui Trenear cartea de vizită. Domnule, este evident că va trebui să purtaţi o discuţie în familie. Vă puteţi baza pe onoarea mea – oferta mea în ceea ce o priveşte pe lady Pandora rămâne valabilă pe timp nedefinit.

Înainte ca Trenear să reacţioneze în vreun fel, Pandora i-a smuls lui Gabriel cartea de vizită dintre degete.

— Nu mă mărit cu tine, nu înţelegi? Mai bine mă lansez spre soare din ţeava unui tun! Şi a rupt cartea de vizită în bucăţi minuscule.

— Pandora! a exclamat lady Berwick mâhnită când fulgii de hârtie au zburat prin aer.

Şi Pandora şi Gabriel au ignorat-o. Privirile li s-au

întâlnit, iar restul încăperii a părut să dispară.

— Uite ce este, i-a spus Pandora pe un ton neutru de om de afaceri, căsătoria iese din discuţie.

— *Uite ce este? Uite ce este?* Gabriel era amuzat şi scandalizat deopotrivă. Chiar i se adresa ca unui curier?

— Nu am vrut niciodată să mă mărit, a continuat Pandora. Oricine mă cunoaşte îţi va spune asta. Nici când eram mică nu-mi plăceau poveştile cu prinţesele care aşteptau să fie salvate. Nu mi-am pus o dorinţă când a căzut o stea, nu am smuls petalele unei margarete spunând „mă iubeşte, nu mă iubeşte”. La căsătoria fratelui meu, toate fetele nemăritate au primit o bucată de tort şi ni s-a spus că dacă o punem sub pernă îl vom visa pe cel cu care ne vom căsători. Eu mi-am mâncat-o pe a mea. Până la ultima firimitură. Am planuri pentru viaţa mea iar ele nu includ un soţ, oricare ar fi acesta.

— Ce planuri? a întrebat Gabriel. Cum putea o fată cu poziţia ei socială să-şi facă planuri care să excludă orice posibilitate de a se căsători?

— Nu este treaba ta, i-a replicat ea.

— Am înţeles, a asigurat-o Gabriel. Vreau însă să te întreb un singur lucru: ce naiba ai căutat la bal dacă nu vrei să te măriţi?

— Mi s-a părut ceva mai puţin plictisitor decât să stau acasă.

— O tânără care se opune într-atât de mult căsătoriei, aşa cum pretinzi tu, nu avea ce căuta la un eveniment al Sezonului.

— Nu orice fată care vine la un bal se visează Cenuşăreasa.

— Este sezonul găinuşelor de munte, a spus Gabriel, acid. Şi dacă te însoţeşti cu alte găinuşe, într-un cârd, pe malul lacului, este greu ca un vânător să-şi închipuie că tu nu eşti una dintre ele.

— Aşa gândesc bărbaţii despre noi? Nu este de mirare că urăsc balurile. Pandora a pufnit dispreţuitor. Îmi pare rău că ţi-am stricat planurile de mare vânător.

— Nu vânam o soţie, a ripostat el. Nu sunt mai

interesat de căsătorie decât eşti tu.

— Atunci de ce erai la bal?

— Să văd artificiile!

După câteva clipe de linişte. Pandora a plecat capul. A văzut cum umerii începuseră să-i tremure şi, preţ de o secundă, a crezut că plângea. A auzit imediat un sunet şi şi-a dat seama că… râdea?

— Ei bine, a şoptit ea, se pare că ţi-a reuşit.

Înainte să-şi dea seama prea bine ce făcea, Gabriel i-a ridicat bărbia cu vârfurile degetelor. Ea se chinuia să-şi mascheze amuzamentul, dar fără prea mare succes. A început să râdă din ce în ce mai tare, cu ochii strălucind ca stelele.

La naiba!

Supărarea i se risipise, fiind înlocuită de încântare, şi de bătăi rapide ale inimii. Simţea nevoia să rămână singur cu ea. Să se cufunde în toată acea energie. Trupul i se aprinsese ca un foc de lemne şi o dorea, *o dorea*. De obicei reuşea să-şi controleze astfel de porniri, era un bărbat civilizat, cu gusturi sofisticate, în vreme ce ea era… Dumnezeule mare, ce era ea?

Îşi dorea din toată inima să nu-şi dorească să afle, într-atât de mult.

Râsul Pandorei a încetat. Văzuse ceva în ochii lui care a făcut-o să se îmbujoreze. Pielea îi ardea sub atingerea degetelor lui.

Gabriel şi-a tras mână, cu părere de rău.

— Nu-ţi sunt duşman, a reuşit să-i spună.

— Dar nici logodnic nu-mi eşti.

— Nu încă.

— Niciodată.

Gabriel ar fi vrut să se lipească de ea, să o ia în braţe şi să o sărute pătimaş. În loc de asta, i-a spus calm;

— Mai vorbim despre asta peste câteva zile. Până atunci – a scos din buzunar altă carte de vizită – îi voi da asta lui Trenear.

I-a aruncat voit o privire ironică, genul acela de privire care reuşea întotdeauna să le enerveze pe surorile lui, şi i-a

trecut cartea de vizită chiar prin faţa ochilor.

Aşa cum îşi imaginase, Pandora nu a rezistat provocării. A dat să o prindă, dar Gabriel a făcut-o să dispară cu un gest. Copil fiind, învăţase multe trucuri în timpul vizitelor sale la Jenner's.

Expresia Pandorei s-a schimbat. A făcut ochii mari.

— Cum ai făcut asta?

Cu un simplu gest, Gabriel a făcut-o să reapară.

— Cere-mi-o frumos şi cine ştie? Poate că într-o zi te voi învăţa şi pe tine.

S-a încruntat.

— Nu contează. Nu mă interesează.

El ştia însă că era o minciună. Adevărul se oglindea în ochii ei.

Era interesată, indiferent cât de tare încerca să nege.

Şi, Dumnezeu să-l ajute… interesat era şi el.

Capitolul 3

Trecuseră două seri de la balul dat de Chaworth iar Gabriel îşi exersa mâna la masa de biliard, în apartamentul său privat de la Jenner's. Camerele luxoase, ocupate cândva de părinţii lui la începutul căsniciei lor, erau acum rezervate familiei Challon. Raphael, unul dintre fraţii lui mai mici locuia de obicei la club, dar acum era în America. Plecase să găsească şi să cumpere o mare cantitate de lemn de pin pentru o companie de construcţii de căi ferate care se afla în posesia familiei Challon. Acum, când lemnul britanic se împuţinase, pinul american era foarte căutat pentru duritatea şi elasticitatea lui, bârnele fiind folosite ca legături la căile ferate.

Clubul nu mai era la fel fără prezenţa lipsită de griji a fratelui său Raphael, dar tot era mai bine decât în liniştea şi

ordinea desăvârşită din casa lui din Queen’s Gate. Gabriel se simţea bine în acea atmosferă masculină confortabilă, condimentată cu aromă de băuturi scumpe, fum de pipă şi tapiţerie din piele de Maroc. Mirosul acesta îi amintea întotdeauna de adolescenţa lui, când îşi însoţea tatăl la club.

Ani la rând, ducele mersese aproape săptămânal ia Jenner’s să se întâlnească cu directorii şi să arunce o privire pe registre. Soţia lui îl moştenise de la tatăl ei, Ivo Jenner, un fost boxer profesionist. Clubul era o sursă inepuizabilă de câştiguri şi îi permisese ducelui să investească în agricultură şi să cumpere proprietăţi, transformând totul într-un adevărat imperiu. Jocurile de noroc erau, bineînţeles, în afara legii, dar jumătate din membrii Parlamentului erau membri, ceea ce însemna că, practic, nu se putea întâmpla nimic.

Vizitele la Jenner’s se dovedeau mereu fascinante pentru băieţelul retras care fusese. Avea mereu ceva nou de văzut şi de învăţat, iar bărbaţii pe care Gabriel îi întâlnea acolo erau mult diferiţi de servitorii respectuoşi de la conac. Angajaţii clubului foloseau un limbaj foarte colorat, spuneau glume deocheate şi-l învăţau trucuri cu cărţi de joc. Uneori, Gabriel se cocoţa pe un scaun înalt la câte o masă de joc să privească cum se paria pe sume enorme, având braţul protector al tatălui său pe umeri. Se simţea deci în siguranţă şi nu de puţine ori văzuse cum, într-o singură noapte se pierdeau averi, doar cu o aruncare de zar.

Când mai crescuse, crupierii îl învăţaseră matematică şi probabilităţi, îi arătaseră cum să-i depisteze pe cei care foloseau zaruri măsluite sau cărţi marcate. Lui Gabriel îi erau deja familiare semnele pe care şi le făceau trişorii, îi observa imediat când clipeau, dădeau din cap sau ridicau câte un umăr. Cunoştea toate modalităţile prin care se putea trişa şi învăţase, în vizitele făcute la club, chiar fără să-şi dea seama de asta, foarte multe despre natura umană.

Înţelesese abia mulţi ani mai târziu că acela fusese felul în care tatăl lui îl pregătise pentru viaţă şi pentru

ocaziile în care anumiţi oameni vor încerca să profite de el. Lecţiile acelea îi prinseseră foarte bine din ziua în care părăsise căminul părintesc şi siguranţa acestuia, descoperind că, în calitate de moştenitor al ducelui de Kingston, se transformase într-o ţintă.

Şi-a aliniat cinci bile albe şi a poziţionat-o pe cea roşie pentru o lovitură directă, din colţul opus. Le-a băgat metodic în plasă, una câte una. Biliardul îi plăcuse dintotdeauna, îl ajuta să gândească clar atunci când avea vreo problemă.

Când se pregătea pentru ultima lovitură, a simţit o prezenţă în prag. Încă aplecat deasupra mesei, a ridicat privirea şi l-a văzut pe tatăl lui. A zâmbit.

— Chiar mă întrebam cât va dura până să afli.

Sebastian, ducele de Kingston, a intrat dezinvolt în încăpere. Părea să ştie întotdeauna tot ce se întâmpla în Londra, chiar dacă locuia în Sussex şi câte şase luni odată.

— Până acum am auzit trei versiuni diferite ale întâmplării.

— Alege-o pe cea mai rea iar eu îţi garantez că aşa a fost, a spus sec Gabriel, lăsând tacul pe masă. Era o uşurare să-şi vadă tatăl, care fusese mereu o sursă inepuizabilă de linişte şi înţelegere. Şi-au dat mâna ferm, bărbăteşte şi s-au strâns în braţe. Asemenea demonstraţii de afecţiune nu erau prea des întâlnite între taţii şi fiii de rangul lor, dar ei nu fuseseră niciodată o familie convenţională.

După ce l-a bătut de câteva ori pe spate, Sebastian s-a tras înapoi şi şi-a privit atent ai îngrijorat fiul. Nu i-au scăpat urmele de oboseală de pe chipul lui Gabriel. I-a răvăşit părui, aşa cum făcea când acesta era mic:

— N-ai prea dormit.

— Am ieşit cu prietenii azi-noapte, a recunoscut Gabriel, şi ne-am despărţit abia când eram cu toţii foarte beţi.

Sebastian a zâmbit, şi-a scos haina perfect croită şi a aruncat-o pe spătarul unui scaun din apropiere. După care şi-a scos butonii şi şi-a suflecat mânecile. Ducea o viaţă

activă la Heron’s Point, domeniul familiei din Sussex şi asta îl făcea să nu-şi arate deloc vârsta. Era suplu şi mlădios, iar statul îndelungat în soare îi deschisese părul la culoare şi-i întunecase tenul, făcând ca ochii albaştri să-i pară mai luminoşi.

În timp ce alţii din aceeaşi generaţie se delăsaseră, ducele era mai viguros ca niciodată! Probabil şi pentru că fiul lui cel mai mic avea doar unsprezece ani. Evie rămăsese însărcinată la mult timp după ce crezuse că anii în care mai putea deveni din nou mamă se încheiaseră. Evie fusese foarte stânjenită din cauza sarcinii, mai ales după ce soţul ei o necăjise spunându-i că ea îi făcea reclamă potenţei lui, oriunde mergea. Şi chiar parcă începuse să păşească mai ţanţoş.

Cel de-al cincilea copil al lor era un băiat frumos, cu părul de un roşu întunecat. Îl botezaseră Michael Ivo, dar se părea că cel de-al doilea nume, de boxer, i se potrivea mai bine. Ivo era un băiat vesel şi vivace care îl însoţea pe tatăl lui peste tot.

— Loveşte tu primul, i-a spus Sebastian: alegându-şi tacul favorit din rastel. Am nevoie de un avantaj.

— Pe naiba ai, i-a răspuns Gabriel, aranjând bilele. Data trecută ai pierdut doar pentru că l-ai lăsat de prea multe ori pe Ivo să lovească în locul tău.

— Era clar că voi pierde, aşa că l-am folosit pe băiat drept scuză.

— Unde este Ivo? Nu pot să cred că l-ai lăsat la Heron’s Point, cu fetele.

— Era cât pe ce să facă o criză de nervi, a spus Sebastian. Dar i-am explicat că situaţia ta necesită întreaga mea atenţie. Ştii prea bine că mă pricep la dat sfaturi.

— Oh, Dumnezeule. Gabriel s-a aplecat peste masă şi a dat prima lovitură. A trimis imediat bila galbenă în buzunarul din plasă. Două puncte. Cu următoarea lovitură a trimis-o în plasă şi pe cea roşie.

— Bine jucat, i-a spus tatăl lui. Eşti foarte iscusit.

Gabriel a pufnit.

— N-ai mai fi spus acelaşi lucru dacă m-ai fi văzut

acum două seri, la balul dat de Chaworth. M-ai fi numit un mare idiot – şi pe buni dreptate, pentru că m-am lăsat atras în cursă de o fată naivă.

— Ei bine, niciun armăsar nu poate evita la nesfârşit căpăstrul. Sebastian a dat ocol mesei şi a lovit perfect bila. Cine este?

— Lady Pandora Ravenel. Au continuat să joace, timp în care Gabriel i-a explicat dezgustat: nici nu am vrut să merg la blestematul acela de bal. Dar m-au presat câţiva prieteni, spunându-mi că lordul Chaworth a cheltuit o avere pentru un foc de artificii „artizanal”. Urma să fie un spectacol extraordinar, după ce dansul se sfârşea. Pentru că balul nu mă interesa deloc, m-am dus pe malul râului, să-i văd pe cei care pregăteau rachetele de lansare. Când m-am întors – a făcut o pauză să lovească simultan două bile, pentru trei puncte – am auzit o voce de fată care blestema de mama focului în pavilion. Era cu fundul în sus, prinsă în lucrătura din lemn a unui spătar.

Ochii tatălui său au strălucit amuzaţi.

— Ce cursă inteligentă! Ce bărbat i-ar fi putut rezista?

— Am sărit să o ajut, ca un zevzec. Înainte să apuc să o eliberez am fost surprinşi de lordul Chaworth şi de Westcliff. Westcliff s-a oferit să-şi ţină gura, bineînţeles, dar Chaworth a rămas de neclintit. Gabriel i-a aruncat tatălui său o privire plină de subînţeles. De parcă voia să se răzbune pentru ceva…

Sebastian a părut să-şi ceară scuze din priviri.

— S-ar putea să fi avut o scurtă legătură cu soţia lui, a recunoscut, cu câţiva ani înainte de a mă căsători cu mama ta.

Gabriel a lovit fără ţintă, făcând ca bila să se rotească aiurea pe masă.

— Reputaţia fetei este de-acum distrusă iar eu trebuie să mă căsătoresc cu ea. Doar ce i-am sugerat asta şi a protestat vehement.

— De ce?

— Probabil pentru că nu mă place. După cum îţi imaginezi, nu m-am purtat prea minunat, date fiind

împrejurările.

— Nu. Te întreb de ce trebuie să te căsătoreşti cu ea.

— Pentru că este singurul gest onorabil cu putinţă. Gabriel a făcut o pauză. Nu la asta te aşteptai din partea mea?

— În nici un caz. Mama ta este cea care se aşteaptă numai la gesturi de onoare din partea ta. Eu unul sunt perfect de acord să mai faci şi câte unul dezonorant, dacă poţi găsi o portiţă de scăpare. Sebastian s-a aplecat, a studiat cu atenţie poziţia bilelor şi a trimis mingea roşie cu o lovitură de expert. Cineva trebuie să se însoare cu fata, a continuat. Nu trebuie neapărat să fii tu acela. A dat ocol mesei, pregătindu-şi următoarea lovitură. Îi vom plăti un soţ. În ziua de azi, familiile de nobili sunt înglodate în datorii. Vor fi mai mult decât bucuroase să ne ofere una din progeniturile cu pedigriu, pentru suma corectă.

Gabriel îşi privea înmărmurit tatăl, cântărind în minte ideea. Putea s-o încredinţeze pe Pandora unui alt bărbat, să devină problema altuia. Pandora nu va mai fi respinsă de societate, iar el îşi va duce în continuare viaţa care îi plăcea, ca şi până acum.

Numai că…

Numai că Pandora îi bântuia gândurile ca o muzică nesuferită pe care nu ţi-o poţi scoate din cap. Devenise într-atât de obsedat de ea că nici măcar nu-şi mai vizitase amanta, ştiind că nici măcar „repertoriul” variat al Nolei nu-i va putea distrage atenţia.

— Ei bine? a întrebat tatăl său.

Răspunsul lui Gabriel a întârziat destul de mult.

— Este şi asta o idee.

Sebastian l-a privit întrebător.

— Mă aşteptam mai degrabă la „Doamne Dumnezeule, fac orice numai să nu fiu nevoit să-mi petrec întreaga viaţă lângă *o* fată pe care nu pot s-o sufăr!”

— N-am spus că nu pot s-o sufăr, a rostit încet Gabriel.

Sebastian l-a privit zâmbind:

— Este plăcută ochiului?

Gabriel s-a apropiat de bufet şi şi-a turnat un coniac.

— Este de-a dreptul răpitoare, a murmurat.

Din ce în ce mai interesat, tatăl lui l-a întrebat:

— Şi atunci care ar fi problema?

— Este o sălbatică. Şi nu-şi poate ţine gura. În plus, este de-a dreptul ciudată: merge la baluri dar nu dansează, stă doar într-un colţ. Doi dintre cei cu care am băut aseară mi-au spus că au invitat-o la dans, cu alte ocazii. Primului i-a spus că tocmai ce o călcase pe picior calul de la o trăsură, iar celui de-al doilea i-a spus că valetul îi prinsese piciorul în uşă, din greşeală. Gabriel a luat o înghiţitură de coniac şi a conchis: nu este de mirare că nu o mai invită nimeni la dans. Şi că avea toate şansele să rămână fată bătrână.

Sebastian, care tocmai izbucnise în râs, a părut marcat de ultimele cuvinte ale fiului său.

— Ahhh, a rostit încet. Asta explică multe. A tăcut câteva clipe, părând pierdut într-o amintire îndepărtată, plăcută. Periculoase creaturi, fetele astea. Trebuie să le abordezi cu maximum de precauţie. Stau tăcute în câte un colţ, par abandonate, uitate de toată lumea, dar adevărul este că sunt nişte sirene care îi atrag pe bărbaţi spre pierzanie. Nici nu-ţi dai seama când îţi smulg inima din piept – şi nu ţi-o mai dau înapoi niciodată.

— Te mai amuzi mult pe seama mea? l-a întrebat Gabriel, nerăbdător. Pentru că eu unul am probleme serioase de rezolvat.

Continuând să zâmbească, Sebastian a frecat cu cretă vârful tacului.

— Te rog să mă ierţi. Am devenit sentimental. Continuă.

— Gândind practic, Pandora nu mi-ar fi de folos decât în pat. Pentru că este o noutate. Dar după un timp nu prea lung, cam o săptămână, voi începe să mă plictisesc. În plus, nu are temperamentul potrivit unei soţii, indiferent a cui. A trebuit să termine coniacul din pahar înainte de a reuşi să recunoască: în ciuda acestor lucruri… nu vreau să fie a altuia. S-a sprijinit cu ambele mâini de masa de biliard şi a privit în gol la pânza verde.

Reacţia tatălui său l-a uimit:

— Voi fi acum avocatul diavolului. Te-ai gândit vreo clipă că lady Pandora se va maturiza şi ea?

— M-ar surprinde, a murmurat Gabriel, gândindu-se la ochii ei albaştri păgâni.

— Dar aşa se va întâmpla, dragul meu băiat. Femeile ne surprind mereu, sunt capabile de multe lucruri. Poţi să-ţi petreci întreaga viaţă încercând să afli ce o interesează, ce o intrigă, şi nu vei reuşi. Fiecare femeie este un mister care nu trebuie descifrat, ci doar savurat. A aruncat prin aer o bilă albă şi a prins-o cu îndemânare. Lady Pandora este tânără – timpul remediază tot. Este virgină – ei bine, problema aceasta se rezolvă uşor. Te aştepţi să te plictiseşti curând de ea – acesta este o culme a aroganţei de care am dat şi eu dovadă atunci când eram de vârsta ta. Fata asta nu pare deloc plicticoasă. Dă-i o şansă şi s-ar putea să-ţi ofere plăceri mai mari decât doamna Black.

Gabriel l-a avertizat din priviri.

Tatăl lui nu făcuse niciodată un secret din faptul că nu era de acord cu amanta lui Gabriel al cărei soţ era ambasadorul Americii. Tânăra şi frumoasa soţie a unui fost ofiţer de armată ale cărui răni în război îl împiedicau să o satisfacă în dormitor, doamna Nola Black căuta plăceri oriunde altundeva.

În ultimii doi ani Nola îi îndeplinise lui Gabriel orice fantezie. Întâlnirile lor erau lipsite de orice inhibiţie, de orice morală. Ştia când să împingă limitele *şi* mai departe, găsea mereu moduri prin care să-i aprindă dorinţa şi să-i satisfacă şi cele mai complexe fantezii. Lui Gabriel nu-i plăcea faptul că era măritată, îi displăceau temperamentul ei şi felul extrem de posesiv şi abia în ultima vreme începuse să-şi dea seamă că legătura lor scotea la iveală tot ce era mai rău în el.

Şi totuşi se întorcea la ea, iar şi iar.

— Nimeni nu-mi oferă plăceri mai mari ca ea, a reuşit cu greu Gabriel să rostească. Asta este problema.

Tatăl lui a aşezat cu grijă tacul pe masă. Chipul îi era impasibil când l-a întrebat:

— Ai impresia că eşti îndrăgostit de ea?

— Nu. Dumnezeule, nu! Numai că... eu... Gabriel a plecat capul, şi-a frecat ceafa care îi dădea o senzaţie de disconfort. Discutase dintotdeauna liber cu tatăl lui despre orice, dar numai rareori chestii personale legate de sex. Din fericire, Sebastian nu era genul de tată care să se amestece în viaţa intimă a fiilor lui.

Lui Gabriel nu-i era deloc uşor să-i descrie latura sa întunecată şi nici nu era foarte dornic să se confrunte cu ea.

Era fiul cel mare din familia Challon şi se străduise întotdeauna să se ridice la înălţimea aşteptărilor – şi ale lui, şi ale celorlalţi. Încă de la o vârstă fragedă înţelesese că mulţi îşi doreau ca el să eşueze, date fiind numele familiei lui, averea şi influenţa. Hotărât să le dovedească faptul că se înşelau, luase numai note mari la Eton şi la Oxford. Nu se dăduse niciodată în lături când fusese provocat de alţi băieţi la bătaie sau la competiţiile de atletism. Iar când îşi dăduse seama că avea un punct slab, muncise din greu să-l depăşească. După absolvire se ocupase cu competenţă de finanţele familie şi făcuse câteva investiţii din banii lui, investiţii care se dovediseră foarte profitabile. În mare parte din aspectele vieţii lui, se dovedise disciplinat şi muncitor, un bărbat care îşi lua în serios responsabilităţile.

Acum, însă, era vorba de o altă latură a vieţii lui. În care era intempestiv şi sătul să tot încerce să fie perfect, latura care îl făcea să se simtă al naibii de vinovat.

Gabriel nu găsise încă vreo cale să reconcilieze cele două jumătăţi contrastante ale firii sale. Îngerul şi demonul. Şi se îndoia că va reuşi vreodată. De un lucru era însă sigur: că Nola Black era dispusă să facă orice ar fi vrut el, cât de des ar fi vrut. Iar el nu va găsi acel gen de eliberare cu nimeni altcineva.

Îmbujorat, Gabriel s-a străduit să-i explice totul fără să pară un depravat, o ciudăţenie a naturii.

— Problema este că eu îi cer anumite –, adică... mă lasă să... S-a oprit şi a înjurat printre dinţi.

— Fiecare bărbat cu gusturile lui, i-a răspuns

Sebastian. Mă îndoiesc că ale tale sunt chiar într-atât de şocante.

— Ceea ce generaţia ta considera şocant este probabil mult diferit de a mea.

A urmat o tăcere scurtă, ofensată. După care Sebastian i-a răspuns aspru:

— Oricât de decrepit şi de senil m-ai crede tu, să ştii că creierul meu de fosilă înţelege, totuşi, ce vrei să spui. Eşti deziluzionat acum din cauză că te-ai lăsat prea mult timp pradă exceselor carnale şi desfrâului. Lucruri care pe alţi bărbaţi îi excită pe tine te lasă indiferent. Farmecele palide ale unei virgine nu pot spera să rivalizeze cu talentele amantei tale.

Gabriel a ridicat privirea, surprins.

Tatăl său a continuat ironic:

— Te asigur, băiete, că dezmăţul a fost inventat cu mult timp în urmă. Libertinismul de pe vremea bunicului meu ar fi făcut un satir să roşească. Bărbaţii din familia noastră aşa s-au născut: tânjind după mai multă plăcere decât ar trebui. Nici eu nu am fost un sfânt până să mă însor şi Dumnezeu mi-e martor că nu am crezut niciodată că voi cunoaşte împlinirea în braţele unei singure femei, pentru tot restul vieţii. Dar aşa s-a întâmplat. Ceea ce înseamnă că nu există niciun motiv să nu o găseşti şi tu.

— Dacă spui tu.

— Chiar o spun.

După o tăcere contemplativă, Sebastian a vorbit din nou.

— Ce-ar fi să inviţi întreaga familie Ravenel la Heron’s Point, pentru o săptămână? Dă-i fetei o şansă, ca un sportiv adevărat. Şi încearcă să o cunoşti înainte de a lua o decizie.

— Nu este nevoie să invit toată familia în Sussex, doar pentru asta. Pot foarte bine să o vizitez şi aici, la Londra.

Tatăl său a clătinat din cap.

— Trebuie să petreci câteva zile departe de amanta ta, i-a spus pe şleau. Un bărbat cu apetitul tău va savura mai mult un nou fel de mâncare dacă elimină celelalte condimente.

Gabriel s-a încruntat şi s-a sprijini de masa de biliard, cântărindu-i cuvintele. Cu fiecare zi care trecea, scandalul era tot mai iminent. Cunoscuţii îl chestionau iar Nola îi trimisese deja şase bilete în care îl întreba dacă zvonurile erau adevărate. Probabil că şi familia Ravenel era nevoită să se eschiveze în faţa aceloraşi întrebări şi ar fi primit cu plăcere invitaţia de a părăsi Londra. Domeniul Heron's Point se întindea pe unsprezece mii de acri de păduri, ferme şi ţărmuri sălbatice şi oferea o intimitate absolută.

— De ce încurajezi acest lucru? l-a întrebat pe tatăl său. Nu ar trebui să fii mai pretenţios când vine vorba de posibila mamă a nepoţilor tăi?

— Eşti un bărbat de douăzeci şi opt de ani care încă nu are niciun moştenitor. În acest moment chiar nu vreau să fiu foarte exigent cu cea cu care te-ai căsători. Tot ce-ţi cer este să ne dăruieşti câţiva nepoţi înainte ca eu şi mama ta să fim prea ramoliţi ca să-i mai putem lua în braţe.

— Nu este cazul să-ţi faci speranţe prea mari cu lady Pandora. În opinia ei, căsătoria este cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla.

Sebastian a zâmbit.

— Căsătoria este în general cel mai răul lucru care i se poate întâmpla unei femei. Din fericire, asta nu le-a oprit niciodată.

Capitolul 4

Pandora a ştiut că urma să primească o veste proastă în clipa în care Devon a chemat-o în biroul său doar pe ea, nu şi pe Cassandra. Ca lucrurile să fie şi mai rele, nu era nici Kathleen acasă, iar ea servea de obicei drept tampon între Devon şi Pandora. Şi urma să lipsească întreaga după-amiază. O vizita pe Helen, care era încă la pat după ce născuse un băieţel sănătos, cu o săptămână în urmă.

Băieţelul voinic şi brunet fusese botezat Taron şi semăna izbitor cu tatăl lui „Numai că este mult mai frumuşel, slavă Domnului” spusese Winterborne, zâmbind. Numele deriva din cuvântul galez „tunet” şi părea să i se potrivească de minune ori de câte ori îi era foame.

La naştere, Helen fusese asistată de dr. Garrett Gibson, doctoriţa angajată la magazinul universal al lui Winterborne. Una dintre primele femei care căpătase titlul de medic şi de chirurg din Anglia, dr. Gibson se specializase în cele mai moderne tehnici. Se ocupase extraordinar de Helen, care avusese o naştere grea şi apoi suferise de anemie pentru că pierduse mult sânge. Îi prescrisese pastile cu fier şi îi recomandase să stea la pat, iar Helen se simţea tot mai bine cu fiecare zi care trecea.

Cu toate acestea însă, Winterborne, care era excesiv de protector, se tot învârtea în jurul soţiei lui şi îşi neglija astfel muntele de probleme care se adunau la magazin. Nu conta că Helen îi repeta că nu mai era în pericol, el insista să rămână la căpătâiul ei, vigilent. Helen îşi petrecea mare parte din timp citind, alăptând copilul sau jucând jocuri cu Carys, mica ei soră vitregă.

În dimineaţa aceea, Helen îi trimisese un bilet lui Kathleen, implorând-o să vină să o vadă, pentru ca Winterborne să se poată ocupa de problemele stringente de afaceri. Helen îi scrisese că angajaţii lui erau înnebuniţi fără el, iar ea era pe cale să înnebunească cu el.

În casă era anormal de linişte când Pandora a intrat în biroul lui Devon. Văzând-o, acesta s-a ridicat şi i-a făcut semn să se aşeze pe scaunul din faţa biroului.

— Am veşti, i-a spus. Şi de vreme ce ele se referă la lordul St.Vincent, m-am gândit să ţi le împărtăşesc ţie înaintea celorlalţi.

Inima i-a bătut cu putere la auzul numelui lui. S-a aşezat scaun şi şi-a încrucişat mâinile în poală.

— Ce s-a întâmplat? Şi-a retras oferta?

— Din contră. Devon s-a aşezat la rândul lui. St.Vincent ne-a invitat pe toţi în Sussex, la domeniul familiei. Vom rămâne acolo o săptămână. Astfel, ambele

familii vor avea şansa să…

— Nu, a spus imediat Pandora, alarmată. Nu putem face asta.

Devon a privit-o nedumerit.

— Este şansa de a vă cunoaşte mai bine unii cu alţii.

Exact de asta se temea şi Pandora. Ducele şi ducesa de Kingston, împreună cu preţioasa lor progenitură aveau să-i privească de sus şi să strâmbe din nasurile lor elegante. Doar o pojghiţă de politeţe avea să le mascheze dispreţul. Fiecare întrebare pusă va fi de fapt un test, fiecare greşeală de-a ei va fi notată şi păstrată pentru viitor.

Agitată, Pandora dădea ocol încăperii, iar fustele ei ridicau constelaţii minuscule, strălucitoare de particule de praf. De fiecare dată când trecea prin dreptul biroului, teancurile de hârtii îşi fluturau marginile în semn de protest

— În clipa în care vor termina cu mine voi fi deja tranşată şi feliată, gata de pus la marinat.

— Dar de ce să se poarte rău cu tine? Doar te-au invitat să le fii oaspete, a spus Devon.

— Ar putea încerca să mă intimideze, să mă facă să refuz propunerea lordului St.Vincent. Astfel nu va mai fi nevoit să o retragă el şi să nu mai fie considerat un gentleman.

— Vor doar să ne cunoaştem, a spus Devon pe un ton excesiv de răbdător. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

Pandora s-a oprit în loc. Inima îi bătea în piept asemeni unei păsări prinse în colivie.

— Kathleen ştie de această vizită?

— Nu încă. Dar va fi şi ea de acord că este necesară. Niciunul din noi nu mai poate ieşi în lume fără să fie asaltat de întrebări în legătură cu tine şi cu St.Vincent Chiar aseară discutam cu Kathleen şi am fost amândoi de acord că va trebui să părăsim Londra pentru o vreme, până când situaţia se va rezolva.

— Mă voi întoarce atunci la Eversby Priory. În niciun caz nu merg în Sussex. Va trebui să mă târâţi cu forţa până la trăsură şi chiar şi aşa…

— Zău aşa, Pandora. Nu te încăpăţâna. Trebuie să stăm de vorbă, i-a făcut semn spre scaun, hotărât. Chiar acum.

Era pentru prima oară că Devon îşi exercita autoritatea asupra ei în calitate de cap de familie. Pandora era uşor deconcertată. Avea un dispreţ înnăscut faţă de autoritatea de orice fel, dar Devon se dovedise întotdeauna foarte corect. Nu-i dăduse niciodată nici cel mai mic motiv să nu se încreadă în el. A făcut întocmai: s-a aşezat pe scaun şi şi-a apucat cu ambele mâini braţele, strângându-le cu putere. Urechea stângă îl ţiuia. A acoperit-o strâns cu palma şi a bătut uşurel cu vârful degetelor în dosul urechii de câteva ori. Altă dată, zgomotul enervant dispărea. Spre marea ei uşurare, la fel s-a întâmplat şi acum.

Devon s-a sprijinit de spătar şi privit-o cu ochii lui albaştri, aproape de aceeaşi nuanţă cu ochii ei.

— Cred că înţeleg de ce te temi, i-a spus. Cel puţin în parte. Dar sunt convins că nu înţelegi care este punctul meu de vedere. În absenţa unui tată sau a unui frate mai mare, nu mă ai decât pe mine. Indiferent de ce crezi tu sau alţii, eu nu te voi forţa să te măriţi cu St.Vincent. De fapt, chiar dacă vei dori asta, este foarte probabil să nu-mi dau consimţământul.

Pandora i-a răspuns, uimită;

— Lady Berwick mi-a spus că nu am de ales. Dacă nu mă mărit, singura alternativă ar fi să mă arunc în cel mai apropiat vulcan activ. Dumnezeu ştie unde s-o afla acesta.

— În Islanda. Iar tu te vei mărita cu St.Vincent doar dacă mă vei convinge că-l preferi pe el în schimbul vulcanului.

Pandora îl privea uluită pe Devon şi simţea că începea să se relaxeze. Era de partea ei, a înţeles acum. Orice alt bărbat în postura lui ar fi obligat-o să se căsătorească fără să stea o secundă măcar pe gânduri.

— Faci parte din familie, a continuat Devon cu glas egal. Al naibii să fiu dacă te voi da pe mâna unui străin fără să fiu convins că-ţi va fi bine. Voi face tot ce-mi stă în puteri să te împiedic să faci aceeaşi greşeală pe care a făcut-o

Kathleen atunci când s-a măritat cu fratele tău.

Pandora a tăcut, surprinsă. Theo era un subiect sensibil, pomenit foarte rar în acea casă.

— Kathleen nu a ştiut nimic despre Theo înainte de căsătorie, a spus Devon. Abia după aceea a descoperit cum era el cu adevărat. Fratele tău bea foarte mult iar când se îmbăta devenea violent. A fost scos cu forţa de nenumărate ori din club sau din alte locuri publice. Acesta nu mai era un secret nici pentru prieteni, nici pentru cei ale celor cercuri le frecventa.

— Ce ruşinos, a murmurat Pandora, iar obrajii i-au luat foc.

— Da, Theo a avut însă grijă să-şi ascundă latura brutală cât timp a curtat-o pe Kathleen. Nu ştiu dacă lordul şi lady Berwick au auzit vreun zvon – şi mi-este greu să cred că nu au auzit chiar nimic – dar au avut grijă să nu discute despre asta cu Kathleen. Devon se întristase. Ar fi trebuit s-o facă, la naiba!

— Şi de ce nu au făcut-o?

— Mulţi oameni cred că temperamentul unui bărbat se poate schimba după căsătorie. Ceea ce este o prostie, bineînţeles. De parcă leopardul şi-ar putea schimba blana. Devon a făcut o pauză. Dacă Theo ar fi trăit, viaţa lui Kathleen ar fi fost un coşmar. Eu unul nu te voi lăsa la cheremul unui soţ abuziv.

— Dar dacă nu mă mărit, scandalul se va răsfrânge asupra tuturor. În special asupra Cassandrei.

— Pandora, draga mea, crezi că vreunul dintre noi ar fi fericit dacă tu ai fi chinuită? West sau eu am sfârşi mai mult ca sigur prin a-l ucide pe ticălos.

Copleşită de recunoştinţă, Pandora a simţit că-i dădeau lacrimile. Ce ciudat! Părinţii şi fratele ei nu mai erau, dar nu mai simţise niciodată atât de tare că făcea parte dintr-o familie.

— Nu cred că lordul St.Vincent ar putea fi violent cu mine, a spus ea. Pare mai degrabă genul rece şi distant. Ceea ce m-ar întrista, bineînţeles, dar m-aş descurca.

— Înainte să luăm o decizie va trebui să aflăm cât mai

multe despre ce fel de om este.

— Într-o săptămână? a întrebat ea neîncrezătoare.

— Nu este suficient pentru chestiunile de profunzime, a recunoscut Devon. Dar poţi descoperi multe despre un om atunci când este în familie. Voi încerca de asemenea să aflu cât mai multe de la anturajul lui. Winterborne îl cunoaşte. Fac amândoi parte din consiliul director al unei companii de echipamente hidraulice.

Pandora nu-şi imagina ce-şi puteau spune unul altuia – fiul unui măcelar galez şi fiul unui duce.

— Domnul Winterborne îl place? a îndrăznit să întrebe.

— Aşa se pare. Spune că St.Vincent este inteligent şi practic şi că nu-şi dă aere. Acestea sunt laude foarte mari din partea unuia ca Winterborne.

— Domnul Winterborne şi Helen vor veni şi ei cu noi la Heron’s Point? a întrebat Pandora plină de speranţă. S-ar fi simţit mult mai bine cu toată familia alături.

— A trecut prea puţin timp de la naşterea copilului, i-a răspuns Devon. Helen trebuie să-şi revină complet înainte de a putea călători. Mai mult decât atât, eu voi *insista* ca lady Berwick să nu ne însoţească ta Heron’s Point. Nu vreau să fii supravegheată strict. Vreau să ai o ocazie sau chiar două să fii singură cu St.Vincent.

Pandora rămăsese cu gura căscată. Nu şi-ar fi imaginat că Devon, care era de obicei excesiv de protector, ar putea spune aşa ceva.

Devon părea la rândul lui destul de stânjenit când e continuat:

— Ştiu cum se curtează o fată, aşa cum se cuvine. Însă Kathleen nu a petrecut nici măcar o secundă singură cu Theo înainte de căsătorie iar rezultatele au fost dezastruoase. Nu ştiu o altă metodă mai bună cu care o femeie să poată să-şi poată evalueze viitorul soţ decât câteva discuţii între patru ochi cu el.

— Ce ciudat! a spus Pandora a clipă mai târziu. Nimeni nu mi-a mai dat permisiunea, până acum, să fac ceva necuviincios.

Devon a zâmbit.

— Mergem atunci la Heron’s Point pentru o săptămână, într-o expediţie a cunoaşterii adevărului?

— Bănuiesc că da. Şi dacă se dovedeşte că St.Vincent este un bărbat îngrozitor?

— Atunci nu te vei mărita cu el.

— Şi ce se va întâmpla cu restul familiei?

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta, i-a răspuns ferm Devon. Pentru moment, tu trebuie doar să ajungi să-l cunoşti pe St.Vincent. Iar dacă hotărăşti că nu vrei să te măriţi cu el, oricare ar fi motivul, atunci nu o vei face.

S-au ridicat amândoi în picioare. Dintr-un impuls, Pandora a făcut un pas înainte şi şi-a lipit obrazul de pieptul lui Devon. L-a îmbrăţişat cu putere, lucru care a mirat-o şi pe ea în aceeaşi măsură ca şi pe el. Nu se întâmpla prea des să caute o apropiere fizică de cineva.

— Îţi mulţumesc, i-a spus. Pentru mine contează mult faptul că ţii cont de sentimentele mele.

— Bineînţeles că ţin, draga mea. Devon a strâns-o în braţe liniştitor după care a îndepărtat-o uşor şi a privit-o în ochi: ştii ce este scris pe blazonul familiei Ravenel?

— *Loyalté nous lie.*

— Şi ştii ce înseamnă?

— „Să nu ne enervezi niciodată”? a tradus Pandora, fiind răsplătită cu un hohot de râs. Ştiu ce înseamnă. „Loialitatea ne uneşte”.

— Exact, i-a răspuns Devon. Orice s-ar întâmpla, cei din familia Ravenel îşi rămân loiali unii altora. Nu-l sacrificăm niciodată pe unul de-al nostru doar de dragul celorlalţi.

Capitolul 5

Pandora se aşezase pe podeaua salonului de la etaj şi îi peria pe cei doi cockeri negri care făceau parte din familia

lor de zece ani. Josephine stătea liniştită în timp pe Pandora îi netezea blana de pe urechile lungi, iar Napoleon stătea întins lângă ele, cu bărbia sprijinită pe labele din faţă.

— Eşti gata? a întrebat-o Cassandra din prag. Trebuie neapărat să prindem trenul. Oh, nu face asta! Vei fi plină de păr de câine! Trebuie să arăţi cât mai prezentabilă în faţa ducelui şi a ducesei. Şi a lordului St.Vincent, bineînţeles.

— De ce să-mi bat capul cu asta? Pandoră s-a ridicat în picioare. Ştiu deja ce vor crede despre mine. Nu s-a clintit însă când Cassandra s-a apropiat de ea şi i-a aranjat fustele şi părul rebel.

— N-au de ce să nu te placă – fşşş – cu condiţia – fşşş să fi drăguţă cu ei.

Rochia de călătorie a Pandorei era din lână de batist verde, cu o jachetă până în talie şi un guler înalt din dantelă albă, gen Medici, care se înălţa la ceafă până la linia pălăriei. Era un compleu interesant şi şic, accesorizat cu o pălărie de culoarea smaraldului, cu pene. Cassandra purta un compleu similar, de un albastru pal, cu o pălărie de culoarea safirului.

— Voi fi cât de drăguţă voi putea, i-a răspuns Pandora, dar nu-ţi mai aminteşti ce s-a întâmplat la Eversby Priory, când o gâscă şi-a făcut cuib pe teritoriul lebedelor? Credea că este asemeni lor şi că o vor lăsa în pace. Numai că gâtul îi era prea scurt şi picioarele prea lungi şi nici penele nu le avea la fel cu ele, aşa că lebedele au tot atacat-o şi au alergat-o până când biata de ea a trebuit să plece cât mai departe.

— Tu nu eşti o gâscă.

Pandora s-a strâmbat.

— Înseamnă că sunt doar o lebădă nereuşită.

Cassandra a oftat şi a tras-o mai aproape.

— Nu trebuie să te măriţi cu lordul St.Vincent doar de dragul meu, i-a repetat pentru a suta oară.

Pandora şi-a pus mâna pe umărul surorii ei gemene.

— N-aş putea suporta ideea că tu suferi din cauza unei greşeli de-ale mele.

— Nu voi suferi.

— Dacă eu devin o paria, niciun domn de familie bună nu te va mai cere de soţie.

— Asta nu înseamnă că nu voi fi fericită, i-a spus cu încăpăţânare Cassandra.

— Nu, nu vei fi. Îţi doreşti să te măriţi într-o bună zi, să ai căminul tău, copii. Pandora a oftat. Ce bine ar fi fost dacă te-ai fi căsătorit tu cu lordul St.Vincent. Aţi fi perfecţi unul pentru celălalt.

— Lordul St.Vincent nu mi-a aruncat nici măcar o privire. N-a făcut altceva decât să se uite la tine.

— Oripilat.

— Cred că doar tu ai fost cea oripilată, i-a răspuns Cassandra. El încerca doar să salveze situaţia. Şi-a trecut degetele fine prin părul Pandorei. Se spune că este partida secolului. Anul trecut, lady Berwick l-a tot încurajat să se apropie de Dolly, dar el nici nu a vrut să audă.

Mâna Cassandrei ajunsese mult prea aproape de urechea Pandorei. S-a dat înapoi, cu un gest reflex. Anumite zone ale urechii ei, înăuntru şi pe dinafară, erau dureros de sensibile.

— De unde ai auzit asta? Dolly nu mi-a pomenit nimic, niciodată.

— A fost doar o bârfă, la unul din baluri. Iar Dolly nu vorbeşte despre asta pentru că pentru ea a fost o mare dezamăgire.

— Dar de ce nu mi-ai povestit despre asta până acum?

— Nu m-am gândit că te-ar interesa, de vreme ce nu-l întâlnisem niciodată pe lordul St.Vincent. Iar tu mi-ai spus de nenumărate ori că nu vrei să auzi nimic despre bărbaţii de însurat...

— Acum vreau! Spune-mi tot ce ştii despre el.

Cassandra a aruncat o privire spre pragul uşii şi şi-a coborât tonul.

— Se zvoneşte că ar avea o amantă.

Pandora a privit-o cu ochi mari.

— Ţi-ai spus cineva asta, într-o sală de bal? În timpul unui dans, poate?

— Am auzit doar aşa, nişte şoapte. Despre ce crezi că vorbesc oamenii pe la baluri?

— Despre vreme, de exemplu.

— Discuţia despre vreme nu este bârfă. Bârfă este când asculţi ceva ce ştii că nu ar trebui să auzi.

Pe Pandora o indigna gândul că ratase atâtea informaţii interesante în timpul tuturor acelor ocazii hidos de anoste.

— Cine este amanta lui?

— Nu i-a fost pomenit numele.

Pandora şi-a încrucişat braţele la piept şi a spus:

— Pun pariu că are sifilis.

— Poftim? a rostit Cassandra, uimită.

— Sunt sigură de asta, a adăugat Pandora. E un fustangiu, doar. Exact ca în cântecul acela.

Cassandra a gemut uşor şi a clătinat din cap. Ştia prea bine la ce cântec se referea Pandora. Îl auziseră odată pe un grăjdar cântând câteva versuri dintr-o baladă numită „Nefericitul fustangiu”, pentru ca să-şi amuze tovarăşii. Versurile îndrăzneţe spuneau povestea unui cuceritor notoriu care murise răpus de o boală fără nume după ce se culcase cu o femeie de o reputaţie îndoielnică.

Mai târziu, Pandora şi Cassandra îl încolţiseră pe West, forţându-l să le spună tot ce ştia despre acea boală. Vrând-nevrând, el le spusese despre sifilis, o boală grea care îi afecta pe bărbaţii şi femeile care trăiau în promiscuitate. Într-un final, aceştia înnebuneau sau le cădea nasul. West le avertizase însă să nu-i pomenească nimic lui Kathleen, altfel el va avea de suferit.

— Sunt sigură că lordul St.Vincent nu are sifilis, a spus Cassandra. Din câte am văzut cu o seară înainte, nasul lui arată perfect.

— Va lua sifilis de la cineva, într-o zi, a insistat Pandora. Asta dacă nu a făcut-o încă. După care mi-l va da mie.

— Eşti mult prea dramatică. În plus, nu toţi cuceritorii suferă de sifilis.

— Eu una o să-l întreb.

— Nu poţi face asta, Pandora! Bietul om va fi îngrozit!

— Îngrozită voi fi şi eu, dacă voi sfârşi prin a-mi pierde nasul.

*

Familia Ravenel călătorea într-un compartiment privat de clasa întâi pe ruta Londra – Brighton – South Coast. Cu fiecare kilometru parcurs, nervii Pandorei erau tot mai întinşi. Îşi dorea ca trenul să se fi îndreptat spre orice altă direcţie, numai spre Heron’s Point nu.

Nu se putea decide dacă era mai îngrijorată de comportamentul ei faţă de familia Challon sau de cel al acestora faţă de ea. Nu încăpea îndoială că lordul St.Vincent îi purta pică pentru situaţia în care fusese pus, chiar dacă ea nu făcuse nimic intenţionat, ci fusese doar un accident.

Dumnezeule, se săturase să tot fie cauza tuturor necazurilor şi să se simtă mereu vinovată. De acum înainte se va comporta ca o lady respectabilă. Oamenii se vor mira văzând-o cât este de ponderată şi de demnă. Poate că unii se vor îngrijora, chiar: „Pandora se simte bine, oare? Este atât de reţinută…” Iar lady Berwick nu-şi va mai încăpea în piele de mândrie şi le va sfătui pe alte fete să-l urmeze exemplul, să se comporte cu aceeaşi rezervare. Ar putea chiar deveni faimoasă pentru asta.

Aşezată în dreptul geamului, Pandora privea peisajul care-i trecea prin faţa ochilor şi-i mai arunca din când în când câte o privire lui Kathleen, care stătea în faţa ei, pe diagonală, ţinându-l în braţe pe micul William. Deşi o luaseră cu ei pe doică, ca să-i ajute cu copilul, Kathleen prefera să-l ţină cu ea pe cât mai mult posibil. Copilul cu părul negru se juca cu nişte mosoare pe care le inspecta atent, după care le băga în gură, ca să le examineze şi mai minuţios. Amuzat de ocupaţia fiului său. Devon stătea relaxat lângă ei, în braţul întins de-a lungul spătarului banchetei.

Cassandra se îndeletnicea cu împletirea unei perechi

de şosete din lână, aşa că Pandora a căutat în valiză jurnalul, un tom gros legat în piele. Paginile lui cu liniatură fină erau înţesate de schiţe, tăieturi din ziare, flori presate, bilete, cărţi poştale, orice îi atrăsese atenţia la un moment dat. Aproape jumătate din pagini erau pline de idei şi schiţe pentru noi jocuri. Un creion mecanic din argint atârna agăţat de şnurul care se înfăşură în jurul jurnalului, să-l ţină închis.

Pandora a desfăcut şnurul şi a desfăcut jurnalul la o pagină albă, aproape de sfârşit. A apăsat de câteva ori pe capătul creionului, ca mina de plumb să coboare, după care a început să scrie:

CĂLĂTORIA SPRE HERON'S POINT
SAU
Iminenta osândire la căsătorie a lady-ei Pandora Ravenel

Adevăruri şi observaţii

Dacă oamenii cred că ai fost dezonorată, nu este nicio diferenţă cu a fi cu adevărat dezonorată, numai că tu nu ştii nimic, încă.

Când ai fost compromisă ai doar două opţiuni: moartea sau căsătoria.

De vreme ce am o sănătate de fier, prima opţiune este puţin probabilă.

În altă ordine de idei, trebuie ţinut cont de ritualul de auto sacrificiu din Islanda.

Lady Berwick este în favoarea căsătoriei şi spune că lordul St.Vincent „ţine la tăvăleală". Cum aceeaşi remarcă a făcut-o şi despre un cal de curse pe care l-a cumpărat cu ceva timp în urmă, mă întreb dacă l-a căutat oare şi pe el la dinţi.

Se *spune că lordul St.Vincent ar avea o amantă.*

Cuvântul amantă mi se pare o combinaţie nefericită între „a amâna" şi „mantă".

— Am intrat în Sussex, a spus Cassandra. E chiar mai frumos decât am citit în ghidul de călătorie. Cumpărase *„Ghidul popular al călătorului spre Heron’s Point”* de la un chioşc din gară şi insistase să citească cu voce tare pasaje din el în prima oră de călătorie.

Cunoscut şi drept „tărâm al sănătăţii”, Sussex era cea mai însorită regiune din Anglia, cu apele cele mai pure care izvorau de la mari adâncimi, dintre pereţi de calcar. După cum scria şi în ghid, ţinutul avea peste optzeci de kilometri de ţărm. Turiştii se înghesuiau la Heron’s Point pentru aerul blând şi dulce şi pentru proprietăţile terapeutice ale apei de mare şi ale izvoarelor termale.

Ghidul de călătorie îi fusese dedicat ducelui de Kingston, care construise un zid de protecţie contra eroziunii ţărmului, împreună cu un hotel, o esplanadă publică şi un promontoriu lung de 300 de metri unde să poată acosta vasele de agrement, de pescuit, precum şi iahtul său.

Ghidul local nu include nici măcar un aspect defavorabil despre Heron’s Point. Trebuie să fie cel mai perfect oraş din lume.

Sau poate autorul a încercat să-i măgulească pe membrii familiei Challon, care sunt stăpâni pe jumătate din Sussex.

Dumnezeule mare, sunt cu siguranţă nişte nesuferiţi!

În timp ce Pandora privea pe geamul trenului, atenţia l-a fost atraşi de un stol de grauri care traversau cerul cu mişcări perfect sincronizate. Masa de păsări se risipea precum stropii de apă după care se reunea iar, continuându-şi mişcarea fluidă.

Trenul înainta cu zgomot ritmic, traversând sate pitoreşti, orăşele cu case cu acoperişuri din lemn, biserici fermecătoare, ferme bogate şi verzi şi dealuri acoperite cu covoare de flori purpurii. Cerul era senin, cu numai câţiva nori pufoşi care păreau să fi fost proaspăt spălaţi şi întinşi la uscat

Sussex-ul are privelişti pitoreşti.
Privitul naturii este o ocupaţie plictisitoare.

Trenul se apropia de gară. Au trecut pe lângă câteva prăvălii, un oficiu poştal, un şir de clădiri care serveau drept depozite şi mai apoi pe lângă clădirea unde se colectau lactatele, fructele şi legumele şi se ţineau la rece, pentru a putea fi transportate.

— Iată şi domeniul Challon, a murmurat Cassandra.

Pandora i-a urmărit privirea şi a văzut în depărtare, pe un deal, un conac alb cu o vedere splendidă spre ocean. Era un palat impozant din marmură albă, locuit fără îndoială de nişte aristocraţi cu nasul pe sus.

Trenul a intrat în gară şi a oprit. Prin aerul fierbinte pluteau strigătele împiegaţilor, zgomotele uşilor care se deschideau, vocile cărăuşilor care îşi târau cărucioarele pe peron. Familia a coborât, fiind întâmpinată de un bărbat de vârstă mijlocie cu un aer plăcut şi maniere impecabile. S-a prezentat drept domnul Cuthbert, administratorul domeniului ducelui şi i-a supravegheat îndeaproape pe hamalii care s-au ocupat de bagaje, inclusiv de frumosul cărucior al lui William.

— Domnule Cuthbert, a întrebat Kathleen pe când străbăteau peronul pentru a ajunge de cealaltă parte a gării, este întotdeauna atât de cald în această perioadă din an?

Cuthbert şi-a şters o picătură de sudoare de pe frunte cu o batistă albă.

— Nu, doamna mea. Aceasta este o temperatură neobişnuit de ridicată, chiar şi pentru Heron’s Point. Un val de aer cald a venit din sud, după o perioadă de secetă, şi ţine la distanţă, în larg, briza răcoroasă a mării. Promontoriul acela – şi a făcut un semn spre un deal înalt care cobora direct în ocean – ajută la crearea climatului unic al oraşului nostru.

Familia Ravenel şi alaiul ei de servitori ajunseseră acum la vehiculele care aşteptau lângă turnul cu ceas al

gării. Ducele trimisese trei trăsuri de un negru strălucitor, lucios, cu interiorul din piele de Maroc de culoarea fildeşului şi cu ornamente din lemn de trandafir; Pandora s-a urcat în prima trăsură şi a cercetat imediat ce se afla într-un compartiment inteligent mascat, pe uşă. A găsit o umbrelă care încăpea perfect acolo, după care a ridicat braţul banchetei, descoperind o casetă dreptunghiulară din piele. În casetă se afla un binoclu, dar nu din cele minuscule, de operă, ci unul mare, puternic, de câmp.

Pandora a coborât vinovată privirea când domnul Cuthbert, venit să-i închidă uşa, a descoperit-o cu binoclul în mână.

— Îmi cer scuze, a spus ea.

— Tocmai voiam să vă atrag atenţia asupra lor, doamnă, a spus administratorul, fără să pară deloc contrariat? Oceanul va fi vizibil mare parte din drumul nostru spre domeniul Challon. Binoclul acesta din aluminiu este ultimul model, mult mai uşor decât cele din alamă. Puteţi vedea prin el la o distanţă de şase kilometri. Puteţi observa păsările sau, cu puţin noroc, delfini bruni.

Nerăbdătoare, Pandora şi-a dus imediat binoclul la ochi. Privitul naturii putea fi plictisitor, dar devenea mai antrenant dacă aveai parte de ultima tehnologie.

— Pot fi ajustaţi cu ajutorul mecanismului rotativ din centru, i-a explicat zâmbind domnul Cuthbert. Lordul St.Vincent a fost de părere că vă va face plăcere să priviţi prin el.

Pandora a coborât de îndată binoclul din dreptul ochilor:

— L-a pus aici pentru mine?

— Da, doamnă.

După ce administratorul s-a îndepărtat, Pandora s-a încruntat şi i-a întins binoclul Cassandrei.

— Oare de ce a presupus lordul St.Vincent că aş vrea aşa ceva? Chiar crede că am nevoie să mi se distragă atenţia cu chestii amuzante, asemeni micului William?

— A fost doar un gest foarte atent, i-a răspuns cu blândeţe Cassandra.

Vechii Pandora i-ar fi făcut mare plăcere să se uite prin binoclu pe drumul spre casă, dar noua Pandora, cea demnă şi respectabilă, avea să se mulţumească cu gândurile ei. Gânduri demne de o lady, bineînţeles.

La ce se gândeau oare doamnele? La opere de binefacere, la vizitarea arendaşilor şi reţete de prăjituri – da, o lady le ducea întotdeauna prăjituri celor pe care îi vizita. În special *blancmange.* Dar ce era acesta, de fapt? Nu avea nici culoare, nici aromă. Era, în cel mai bun caz, o budincă nefericită. Oare rămânea blancmange dacă îi punea ceva pe deasupra? Fructe de pădure sau sos de lămâie…

Dându-şi seama că gândurile i-o luaseră razna, Pandora şi-a îndreptat atenţia spre Cassandra:

— Adevărul este, i-a spus cu un aer plin de demnitate, că nu am nevoie de jucării cu care să-mi ocup timpul.

Cassandra se uita prin binoclu, pe geamul deschis.

— Văd fluturii de pe drum, s-a minunat, la fel de aproape ca şi cum i-aş ţine în mână.

Pandora i-a răspuns imediat:

— Dă-mi să văd şi eu.

Zâmbind, Cassandra a întins mâna, ca Pandora să nu poată ajunge la binoclu.

— Parcă nu-l voiai.

— Acum îl vreau. Dă-mi-l înapoi!

— Nu am terminat încă. Şi a refuzat să-i dea binoclul încă cinci minute, în ciuda ameninţărilor Pandorei că o va da pe mâna piraţilor.

*

Când Pandora a intrat în sfârşit în posesia binoclului, trăsura începuse deja drumul lung, în pantă lină, pentru a urca dealul. A reuşit să zărească un pescăruş în zbor, un vas de pescuit în larg şi un iepure care a dispărut imediat după o tufă de ienupăr. Când şi când, o adiere răcoroasă venea dinspre ocean, intra pe fereastra deschisă şi aducea o alinare de moment în faţa căldurii. Transpiraţia i se

adunase sub corset şi o gâdila, se încinsese sub materialul uşor din lână al rochiei de călătorie. Plictisită şi transpirată, a pus într-un final binoclul la loc, în caseta din piele.

— Parc-ar fi toiul verii, a spus, ştergându-şi fruntea cu mâneca rochiei. Când vom ajunge voi fi la fel de roşie ca o şuncă fiartă.

— Eu mă simt deja aşa, i-a spus Cassandra, care încerca să-şi facă vânt cu ghidul de călătorie.

— Suntem foarte aproape, le-a spus Kathleen, aşezându-l mai bine pe William, care adormise pe umărul ei. Imediat ce vom ajunge ne vom putea schimba în rochii mai uşoare.

I-a aruncat Pandorei o privire caldă, uşor îngrijorată:

— Încearcă să nu-ţi faci prea multe griji, draga mea. Vei petrece aici nişte zile minunate.

— La fel mi-ai spus şi când m-ai trimis la balul dat de familia Chaworth.

— Adevărat? a zâmbit Kathleen. Ei bine, bănuiesc că mai am şi eu dreptul să mă înşel, când şi când. După o pauză, a adăugat cu blândeţe: ştiu că ai fi preferat confortul şi siguranţa casei tale, draga mea. Dar mă bucur că ai acceptat să vii.

Pandora a dat din cap stânjenită şi a tras de mânecile care i se lipiseră de braţe.

— Oamenii ca mine ar trebui să evite noi experienţe, a spus. Nu se termină niciodată bine.

— Nu spune asta, a protestat Cassandra.

Devon a intervenit pe un ton blând;

— Cu toţii avem defecte, Pandora. Nu te judeca prea aspru. Şi tu şi Cassandra aveţi dezavantajul de a fi trăit mult prea retras, pentru prea mult timp. Dar învăţaţi amândouă, şi încă repede, i-a zâmbit lui Kathleen şi a adăugat: şi eu am învăţat pe pielea mea că să faci greşeli face parte din procesul de învăţare.

Trăsura trecea acum prin poarta principală şi imediat s-a zărit şi conacul. Contrar aşteptărilor Pandorei, nu era deloc rece şi impunător. Era o clădire zveltă, cu două nivele, care se încadra perfect în peisaj. Liniile ei clasice

erau îmblânzite de feriga care îmbrăca faţada şi de tufele imense de trandafiri roz care o încadrau. Clădirea se prelungea cu două aripi curbate, de parcă ar fi încercat să-şi întindă braţele şi să le umple cu buchete de flori. În apropiere se zărea o pădure deasă şi întunecată, înconjurată de pajişti scăldate în soare.

Pandorei i-a atras atenţia silueta unul bărbat are intra în casă. Ţinea pe umeri un copil în timp ce un altul, un roşcovan ceva mai mare, încerca să ţină pasul cu el. Era probabil unul dintre arendaşi împreună cu cel doi fii ai săi, şi-a spus. Dar i s-a părut ciudată îndrăzneala cu care păşea pe aleea principală.

Era îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni, o cămaşă subţire şi o vestă deschisă la nasturi, fără pălărie sau cravată. Păşea cu graţia cuiva care îşi petrece mult timp în aer liber. Era evident că era într-o condiţie fizică excelentă, pentru că hainele simple îi puneau în evidenţă liniile puternice şi suple ale trupului. Şi-l purta pe umeri pe copil de parcă ar fi fost un fulg.

Cassandra s-a aplecat ceva mai mult ca să se uite pe fereastra Pandorei.

— Cine este? Vreun muncitor? a întrebat-o. Un fermier?

— Aşa cred. După cum este îmbrăcat, nu poate fi altceva decât... Pandora s-a oprit, pentru că trăsura făcea acum un arc de cerc, oferindu-i o vedere mai bună. Părul bărbatului era de o culoare deosebită, pe care o mai văzuse doar o dată.

Bărbatul s-a îndreptat spre trăsura care trăsese sub portic. Vizitiul i-a spus ceva, iar Pandora la auzit vocea relaxată, de bariton.

Era lordul St.Vincent.

Capitolul 6

După ce l-a lăsat jos pe copilul pe care îl purtase pe

umeri, lordul St.Vincent a deschis uşa trăsurii chiar pe partea Pandorei. Lumina amiezii îi scălda trăsăturile perfecte şi arunca raze strălucitoare în părul lui de culoarea bronzului întunecat.

13, ar fi vrut ea să scrie. *Când păşeşte, lordul St.Vincent este încadrat de propriul halo.*

Bărbatul acesta le avea pe toate. Arăta bine, era bogat, inteligent, avusese parte de creştere aleasă, era viril şi sănătos.

Unii oameni sunt dovada clară că în univers nu există dreptate.

— Bun-venit la Heron’s Point, a spus lordul St.Vincent, cuprinzându-i pe toţi cu privirea. Scuzele mele – am mers pe ţărm să testăm noul zmeu conceput de fratele meu mai mic şi a durat mai mult decât m-am aşteptat. Intenţionam să ajung la timp, să vă pot întâmpina aşa cum se cuvine.

— Nu este nicio problemă, l-a asigurat veselă Kathleen.

— Am o întrebare foarte importantă, a adăugat Devon. Zmeul s-a înălţat frumos?

Băiatul roşcovan s-a apropiat de uşa trăsurii şi a ridicat în aer un morman de frânghii şi resturi de pânză roşie, pentru ca Devon şi le poată vedea.

— S-a destrămat în zbor, domnule. Va trebui să-i aduc unele modificări.

— Vi-l prezint pe fratele meu, lordul Michael, a spus St. Vincent. Noi îl spunem pe celălalt nume, Ivo.

Ivo era un băiat înalt, de vreo zece sau unsprezece ani, cu părul de un roşu întunecat, ochi albaştri şi un zâmbet cuceritor. A făcut imediat o plecăciune stângace.

— Şi eu? a întrebat băieţelul desculţ aflat lângă lordul St.Vincent, dar de cealaltă parte. Era un băieţel îndesat, cu obraji rozalii, nu părea să aibă mai mult de patru ani. Ca şi Ivo, era îmbrăcat în pantaloni scurţi.

Lordul St.Vincent a coborât privirea spre băiatul nerăbdător şi a zâmbit.

— Tu eşti nepotul meu, a spus pe un ton grav.

— Ştiu asta! a strigat exasperat copilul. *Lor* trebuie să le spui!

Păstrându-şi mina serioasă, lordul St.Vincent le-a făcut prezentările:

— Daţi-mi voie să vă fac cunoştinţă cu nepotul meu Justin, lordul Clare.

Un val de salutări s-a revărsat din trăsură. Uşa aflată de cealaltă parte a trăsurii s-a deschis iar membrii familiei Ravenel au început şi coboare pe rând, ajutaţi de câţiva valeţi.

Pandora a tresărit când privirea cercetătoare a lui St. Vincent a întâlnit-o pe a ei. Ochii îi erau la fel de strălucitori ca stelele.

Fără să scoată un cuvânt, el i-a întins mâna.

Uşor rătăcită, Pandora îşi căuta frenetic mănuşile care păreau să fi dispărut împreună cu valiza ei. Un valet tocmai le ajuta pe Kathleen şi pe Cassandra să coboare pe cealaltă parte, drept pentru care, cu inima strânsă, i-a acceptat mâna întinsă şi a coborât la rândul ei.

Era chiar mai înalt decât îşi amintea, mai masiv, cu umeri laţi. Când îl văzuse, data trecută, era îmbrăcat într-un costum formal, de seară, era elegant şi perfect. Acum arăta cu totul diferit: fără haină sau pălărie, cu cămaşa descheiată la gât, părul în dezordine şi şuviţe de păr transpirate lipite de ceafă. Doar mirosul era acelaşi, o aromă plăcută de soare şi pădure pe care şi-o amintea prea bine, amestecată acum cu un iz de briză sărată.

Trăsurile cu servitori ajunseseră şi ele iar valeţii descărcau bagajele. Cu colţul ochiului, Pandora a văzut că rudele ei intrau deja în casă. Însă lordul St.Vincent nu părea deloc prea grăbit să o conducă înăuntru.

— Te rog să mă ierţi, i-a spus aproape şoptit. Aveam de gând să vă aştept aici, pe trepte, îmbrăcat aşa cum se cuvine. N-aș vrea să crezi că vizita ta nu este importantă pentru mine.

— Dar chiar nu este, i-a răspuns stângace Pandora. Nu mă aşteptam să fim întâmpinaţi cu fanfară, adică. Nu era cazul să ne aştepţi aici şi nici să te îmbraci pentru noi. Să te îmbraci bine, adică. Nu era în stare să spună nimic inteligent, la naiba. Mă aşteptam însă să porţi haine, vreau să spun. A roşit violent şi a plecat capul.

L-a auzit râzând încet şi i s-a făcut pielea de găină.

Ivo a fost cel care a intervenit:

— Din cauza mea am întârziat. A trebuit să găsesc toate resturile zmeului

— De ce s-a rupt? l-a întrebat Pandora.

— Nu a ţinut cleiul.

Studiase diferite tipuri de clei atunci când crease un prototip pentru jocul ei, aşa că tocmai se pregătea să-l întrebe ce fel de clei folosise când au fost întrerupţi de Justin:

— Este şi vina mea. Mi-am rătăcit pantofii şi a trebuit să-i căutăm.

Fermecată, Pandora a îngenuncheat lângă el, fără să-i pese că fustele ei atingeau aleea plină de colb.

— Şi le-ai găsit? l-a întrebat plină de înţelegere privind la picioarele lui desculţe.

Justin a clătinat din cap şi a oftat îngrijorat:

— Mama nu va fi deloc încântată când va afla.

— Cum crezi tu că s-a întâmplat?

— I-am aşezat pe nisip şi au dispărut.

— Poate că i-a furat o caracatiţă. Pandora a regretat imediat acea remarcă – era exact genul de comentariu pe care l-ar fi dezaprobat vehement lady Berwick.

Numai că lordul St.Vincent i-a răspuns încruntat şi preocupat, semn că lua lucrurile foarte în serios:

— Dacă a fost o caracatiţă, înseamnă că nu se va opri până ce nu va avea opt pantofi.

Pandora i-a zâmbit timid.

— Dar nu am atâţia pantofi! a protestat Justin. Ce putem face să o oprim?

— Am putea inventa o licoare, a sugerat Pandora.

— Cum? ochii copilului străluceau, plini de interes.

— Ei bine, a spus Pandora, sunt sigură că am avea nevoie de… *oof!* Nu şi-a putut termina fraza pentru că s-a speriat îngrozitor de o creatură care venea lansat de după trăsură. A apucat doar să zărească o pereche de urechi clăpăuge şi doi ochi jucăuşi înainte să fie doborâtă la pământ. A aterizat în şezut, iar impactul a făcut ca pălăria să-i cadă de pe cap. Părui i s-a desfăcut şi i-a căzut pe faţă, timp în care puiul de retriever sărea în jurul ei de parcă ar fi fost pe arcuri. Câteva secunde mai târziu a simţit respiraţia caldă a câinelui la ureche şi limba lui umedă pe obraz.

— Ajax, nu! l-a auzit strigând pe Ivo.

Dându-şi seama în ce postură ridicolă se afla, Pandora a trecut printr-un moment de disperare urmat de unul de resemnare. *Bineînţeles* că trebuia să i se întâmple ei asta. Bineînţeles că le va fi prezentată ducelui şi ducesei după ce va face o tumbă demnă de un interpret de carnaval. Situaţia era într-atât de îngrozitoare că a început să râdă înfundat, iar în tot acest timp câinele o împungea cu nasul.

În clipa care a urmat, Pandora s-a trezit ridicată de la pământ. Luată prin surprindere, şi-a pierdut echilibrul şi s-a agăţat orbeşte de St.Vincent. El a sprijinit-o imediat, trecându-şi braţul pe după talia ei.

— Jos, idiotule, i-a poruncit St.Vincent. Câinele l-a ascultat dar a continuat să dea fericit din coadă.

— Probabil că s-a strecurat afară pe uşa din faţă, a spus Ivo.

St.Vincent i-a îndepărtat Pandorei părul căzut pe faţă:

— Eşti rănită cumva? A cercetat-o atent cu privirea.

— Nu… nu. Hohotele de râs i se urcaseră în gât. A încercat să le înăbuşe, lipindu-şi gura de umărul lui. Numai că… mă străduiam atât de tare să mă comport ca o lady…

St.Vincent a râs la rândul lui în timp ce o mângâia cu palmă pe spate liniştitor.

— Îmi imaginez că nu este deloc uşor să fii o lady când eşti pusă la pământ de un câine.

— Domnule, a auzit glasul îngrijorat al unui servitor, tânăra doamnă a fost cumva rănită?

Pandora nu a mai auzit răspunsul lui St.Vincent, într-atât de tare îl bătea inima. Apropierea lui, braţul lui protector care o înconjurase... toate astea păreau să trezească părţi din ea, din adâncul trupului ei, de care nu mai fusese conştientă până atunci. Un val straniu de plăcere a cuprins-o şi i-a aprins fiecare extremitate nervoasă, ca pe lumânările de pe tortul aniversar. Privirea ei a coborât pe piepţii cămăşii din material fin, ca de batistă, care nu reuşea deloc să ascundă conturul muşchilor fermi. Văzând un smoc de păr întunecat şi creţ acolo unde cămaşa îi era deschisă, a roşit toată şi s-a dat înapoi, confuză.

A dus mâna la cap şi a spus încet:

— Pălăria mea... S-a întors să o caute dar a descoperit că Ajax o găsise deja şi o ronţăia tacticos.

— Vino încoace, Ajax, a spus imediat St.Vincent, dar retrieverul jucăuş a continuat să sară, ducând pălăria tot mai departe.

Ivo s-a apropiat încet de câine.

— Dă-mi-o mie, Ajax, a spus pe un ton ferm. Haide, băiete... dar câinele s-a întors cu spatele şi a luat-o la fugă. O aduc înapoi, a promis, ţâşnind după câine.

— Vin şi eu să te ajut! a strigat Justin. Numai că va fi udă leoarcă, i-a avertizat pe cei doi peste umăr.

Lordul St.Vincent a privit clătinând din cap cum câinele alerga de-a curmezişul pajiştii.

— Îţi sunt dator o pălărie nouă, i-a spus Pandorei. Din aceasta nu vei mai putea alege nimic.

— Nu este nicio supărare. Ajax este încă pui.

— Nu ştiu ce-o să ne facem cu el, i-a răspuns el. Nu ascultă de nicio comandă, încearcă să sape gropi în covoare şi, din câte mi-am dat eu seama, nu este în stare să meargă în linie dreaptă.

Pandora a zâmbit.

— Şi eu reuşesc doar arareori să merg drept, a mărturisit.

Sunt mult prea distrată ca să păstrez o singură direcţie. Mă uit în dreapta şi în stânga, să fiu sigură că nu ratez ceva:

aşa că, ori de câte ori îmi propun să ajung undeva, sfârşesc prin a mă întoarce de unde am plecat. Întotdeauna.

Lordul St.Vincent s-a întors cu faţa spre ea şi a privit-o atent cu ochii lui albaştri, frumoşi.

— Unde ai vrea să te duci?

Auzind întrebarea, Pandora a clipit surprinsă. Făcuse doar nişte comentarii prosteşti, genul acela pe care nu-i asculta nimeni.

— Nu contează, a răspuns prozaic. Pentru că mă învârt în cerc nu ajung niciodată la destinaţie.

Privirea lui a întârziat pe chipul fetei.

— Ai putea descrie cercuri mai mari.

Remarca era inteligentă şi jucăuşă deopotrivă, ca şi cum ar fi înţeles modul în care funcţiona mintea ei. Sau poate doar îşi râdea de ea.

Trăsurile acum golite au plecat iar lordul St.Vincent a condus-o pe Pandora spre intrarea în casă.

— Cum a fost călătoria? a întrebat-o.

— Nu trebuie să te simţi dator să faci conversaţie cu mine, i-a spus ea. Nu-mi place şi nici nu mă prea pricep la asta.

S-au oprit pentru o clipă a umbra porticului, lângă o tufă înmiresmată de trandafiri. Lordul St.Vincent s-a sprijinit nonşalant de o coloană vopsită în crem. I-a zâmbit leneş şi a privit-o din cap şi până în picioare:

— Nu te-a învăţat lady Berwick?

— A încercat. Dar urăsc să încerc să discut despre vreme. Cui îi pasă ce temperatură este? Eu vreau să discut despre alte lucruri despre… despre…

— Da? a îndemnat-o el să continue, văzând-o că ezita.

— Despre Darwin, despre dreptul femeilor de a vota. Despre fabrici, războaie, de ce suntem în viaţă, dacă crezi în şedinţele de spiritism, dacă muzica te-a făcut vreodată să plângi, sau ce legumă urăşti cel mai tare… Pandora a ridicat din umeri şi s-a uitat în ochii lui, aşteptându-se să vadă în ei expresia îngheţată, familiară, a bărbatului aflat pe punctul de a o rupe la fugă, încercând să se salveze. În loc de asta i-a surprins privirea nedumerită iar tăcerea i-a

învăluit.

Câteva clipe mai târziu, lordul St.Vincent a şoptit:

— Morcovii.

Pandora a încercat să-şi adune gândurile.

— Acestea sunt legumele pe care le urăşti cel mai tare? Morcovii fierţi, adică?

— De orice fel.

— Dintre toate legumele? Văzându-l că dădea afirmativ din cap, a adăugat: nu-ţi place nici tortul de morcovi?

— Nu.

— Dar este *prăjitură.*

I-a zâmbit.

— Din morcovi, deci nu.

Pandora ar fi vrut să-l contrazică, să-i spună că morcovii erau totuşi superiori altor legume de-a dreptul atroce cum ar fi fost varza de Bruxelles dar discuţia le-a fost întreruptă de o voce masculină catifelată.

— Ah, aici eraţi. Am fost trimis după voi.

Pandora s-a făcut mică la vederea bărbatului înalt care se apropia cu paşi mari. A ştiut imediat că trebuia să fie tatăl lui St.Vincent – asemănarea era izbitoare. Era bronzat, cu riduri de expresie la colţurile ochilor albaştri. Părul des de culoarea aurului era argintat pe la tâmple. Pentru că aflase de reputaţia lui de fost mare libertin, Pandora se aşteptase să vadă un bărbat îmbătrânit înainte de vreme, cu trăsături aspre... în niciun caz pe acest specimen minunat, cu o prezenţă de-a dreptul formidabilă.

— Fiule, ce este în capul tău? De ce o ţii pe această făptură încântătoare în arşiţa amiezii? Şi de ce are hainele în dezordine?

— A fost trântită la pământ, a început să-i explice St.Vincent

— Sunt convins că nu vă cunoaşteţi încă suficient de bine pentru asta.

— De către câine, a lămurit St.Vincent situaţia pe un ton acid. Nu te ocupai tu de dresajul lui?

— Ivo se ocupă de asta, a venit răspunsul prompt al

tatălui său.

Lordul St.Vincent a aruncat o privire grăitoare în depărtare, acolo unde băiatul roşcovan alerga după câine.

— Se pare că mai degrabă câinele îl dresează pe el.

Ducele a zâmbit şi a plecat capul, semn că era întru totul de acord. După care şi-a îndreptat atenţia spre Pandora.

Încercând cu disperare să-şi amintească bunele maniere, ea a făcut o plecăciune şi a murmurat:

— Domnule.

Ridurile i s-au adâncit uşor.

— Pari să ai nevoie să fii salvată. Ce-ar fi să vii înăuntru cu mine, departe de toată această agitaţie? Ducesa este nerăbdătoare să te cunoască. Văzând că Pandora ezita din cauza timidităţii, a adăugat: sunt de încredere, să ştii. De fapt, sunt aproape un înger. Vei ajunge să mă îndrăgeşti imediat.

— Ai mare grijă, a prevenit-o St.Vincent sarcastic, încheindu-şi nasturii vestei. Tatăl meu se pricepe de minune să le încânte pe femeile naive.

— Nu este adevărat, a spus ducele. Mă urmează chiar şi cele mai puţin naive.

Pandora nu s-a putut abţine să nu chicotească. A privit în ochii de un albastru-gri care străluceau de umor şi bună dispoziţie. Prezenţa lui avea ceva liniştitor, era un bărbat căruia îi plăceau cu adevărat femeile.

Când ea şi Cassandra erau mici, visaseră adesea la un tată frumos care să le răsfeţe cu afecţiunea şi sfaturile lui, care să le alinte, dar nu prea mult. Un tată care să danseze cu ele. Iar bărbatul acesta semăna foarte mult cu cel imaginat de Pandora.

A făcut un pas înainte şi l-a luat de braţ.

— Cum a fost călătoria, draga mea? a întrebat-o ducele în timp ce o conducea înăuntru.

Înainte ca Pandora să apuce să-i răspundă, s-a auzit vocea lui St.Vincent venind din spatele lor…

— Lady-ei Pandora nu-i place să facă conversaţie de complezenţă, tată. Preferă să discute despre alt gen de

subiecte, cum ar fi Darwin sau dreptul la vot al femeilor.

— Este cât de poate de natural ca o tânără inteligentă să nu dorească să pălăvrăgească despre mondenităţi, a spus ducele şi i-a aruncat Pandorei o privire apreciativă. Şi totuşi, a continuat el gânditor, majoritatea oamenilor au nevoie să se simtă în siguranţă înainte să-şi împărtăşească opiniile unei persoane pe care abia a cunoscut-o. Există un început pentru toate, la urma-urmei, Orice operă are un preludiu, orice sonet îşi are catrenul de deschidere. Conversaţia de complezenţă este doar o modalitate de a-l ajuta pe un străin să capete încredere în tine, găsind pentru început subiecte cu care să fie amândoi de acord.

— Nimeni nu mi-a mai explicat astfel, până acum, a spus Pandora părând uşor mirată. Aşa totul capătă sens. Dar de ce se vorbeşte atât de des despre vreme? Chiar nu există şi alte subiecte asupra cărora să cădem de acord? Tacâmurile, de exemplu. Toată lumea le foloseşte, nu-i aşa? Ora de servit ceaiul. Sau ora la care să dai de mâncare raţelor de pe lac.

— Cerneala albastră, a adăugat ducele. Şi torsul pisicii. Şi furtunile de vară – ceea ce ne aduce din nou la subiectul vreme, presupun.

— Nu m-ar deranja deloc ca noi doi să vorbim despre vreme, i-a spus Pandora ingenuă.

Ducele a râs încetişor.

— Ce fată încântătoare!

Au ajuns în holul central, aerisit şi luminos, cu tavanul cu stucaturi din gips şi podele de stejar. O scară dublă ducea la etaj iar balustradele ei păreau perfecte ca să aluneci pe ele. Mirosea a ceară de albine şi a aer proaspăt, dar şi a gardenii, care erau aşezate în vase imense, cu picior.

Spre surprinderea Pandorei, ducesa îi aştepta în hol. Părea ca o flacără arzând, înconjurată de alb, cu tenul plin de pistrui şi părul bogat de culoarea cuprului, împletit şi ridicat în vârful capului. Trupul subţire dar voluptuos era acoperit de o rochie din muselină albastră, cu o panglică încinsă în talie, marcându-i talia subţire. Era o apariţie

caldă, apropiată şi dulce.

Ducele i s-a alăturat soţiei, şi i-a pus o mână pe spate.

Prezenţa soţiei lui părea să-i facă o mare plăcere, torcea ca un motan.

— Draga mea, a murmurat, iat-o pe lady Pandora.

— În sfârşit, a spus veselă ducesa şi i-a luat mâinile Pandorei într-ale ei. Chiar m-mă întrebam ce s-a î-întâmplat cu tine.

Pandora ar fi făcut o plecăciune, dar ducesa continua să-i ţină mâinile într-ale el. Oare trebuia să se încline în faţa ei oricum?

— De ce-ai ţinut-o afară, Gabriel? a întrebat ducesa şi i-a strâns uşor mâinile înainte de a le da drumul Pandora a făcut imediat o reverenţă, clătinându-se ca o raţă pe lac.

Lordul St.Vincent i-a descris nefericita întâmplare cu Ajax, punând accent pe latura ei comică.

Ducesa a râs.

— Biata de tine! Vino, să ne relaxăm şi să bem câte o limonadă în salonul de vară. Este încăperea mea preferată din toată casa, pentru că aici ajunge b-briza oceanului. Se bâlbâia uşor, aproape imperceptibil, şi nu părea să dea mare atenţie acestui lucru.

— Da, doamnă, a şoptit Pandora, hotărâtă să nu facă nicio greşeală. Trebuia să se comporte perfect în faţa ei.

Au pornit amândouă, îndreptându-se spre spatele casei, urmate de cei doi bărbaţi.

— Te rog să-mi spui dacă pot face ceva ca vizita ta aici să fie mai plăcută, i-a spus ducesa Pandorei. De îndată ce-ţi vine vreo idee, te rog să mi-o împărtăşeşti. Am pus deja vaze cu trandafiri în camera ta, dar dacă ai o f-floare preferată trebuie doar să ne spui care. Fiica mea cea mică, Seraphina a ales câteva cărţi şi ţi le-a lăsat în cameră, dar le putem schimba imediat cu altele din b-bibliotecă, cu ceva mai pe gustul tău.

Pandora a dat din cap, fără să scoată vreun cuvânt. S-a gândit o vreme, dar în final singurul lucru demn de a fi rostit de o lady i s-a părut a fi:

— Aveţi o casă splendidă.

Ducesa ta zâmbit radioasă.

— Dacă vrei, putem face un tur după-amiază. Avem câteva obiecte de artă valoroase şi câteva piese vechi de m-mobilier. Iar de la etaj privelişte este minunată.

— Oh, ar fi... a început Pandora, dar a fost întreruptă de lordul St.Vincent, spre marea ei nemulţumire;

— Am plănuit deja să o duc pe lady Pandora într-o scurtă plimbare.

Pandora l-a privit încruntată peste umăr:

— Prefer un tur al casei, cu ducesa.

— Nu putem avea încredere în tine înconjurată de piese de mobilier care nu-ţi sunt familiare, a spus lordul St.Vincent. Ar putea avea efecte dezastruoase. Dacă voi fi nevoit să te extrag dintr-un dulap? Sau, ferească Dumnezeu, dintr-un bufet de vase?

Stânjenită de amintirea circumstanţelor în care se cunoscuseră, Pandora i-a răspuns înţepată:

— Nu se cade să mergem numai noi doi, fără să fim însoţiţi.

— Doar nu te temi că-ţi va fi compromisă reputaţia, nu-i aşa? Pentru că asta am făcut-o deja.

Uitând de hotărârea de a se comporta demn în orice situaţie, Pandora s-a oprit în loc şi s-a întors cu faţa spre bărbatul care o provoca:

— Nu, nu ai făcut-o tu. Am fost compromisă de un spătar de banchetă. Tu doar s-a întâmplat să treci pe acolo.

Lordul St.Vincent părea amuzat de indignarea ei.

— Nu mai contează, i-a răspuns. Nu mai ai nimic de pierdut, de-acum.

— Gabriel, a intervenit ducesa dar a tăcut imediat ce a observat strălucirea amuzată din ochii lui.

Ducele îşi privea neîncrezător fiul.

— În caz că încerci să fii fermecător ţin să te anunţ că nu-ţi prea iese.

— Nu am de ce să fiu fermecător, i-a răspuns St.Vincent. Lady Pandora doar se preface dezinteresată. De fapt este îndrăgostită de mine.

Pandora era oripilată.

— Este cea mai mare superprostie pe care am auzit-o vreodată! Dar chiar înainte să-şi termine propoziţia a surprins la rândul ei strălucirea din ochii lui. O tachina, şi-a dat seama. A roşit, confuză, şi a plecat ochii în pământ. Ajunsese doar de câteva minute la Heron's Point şi deja căzuse în şezut pe alee, îşi pierduse atât pălăria cât şi cumpătul şi inventase şi un cuvânt. Bine că nu era prezentă lady Berwick. Ar fi făcut apoplexie.

Şi-au continuat drumul. Lordul St.Vincent i s-a alăturat, iar ducesa şi-a luat soţul de braţ şi i-a urmat.

— Superprostie, a şoptit el zâmbind. Îmi place cuvântul.

— Nu mă mai tachina, te rog, a murmurat Pandora. Mi-e şi aşa destul de greu să fiu o lady.

— Nu este neapărat nevoie.

Pandora a oftat, resemnată.

— Ba este, i-a răspuns cu sinceritate, Nu voi fi niciodată foarte pricepută, dar important este să încerc mereu.

*

Erau cuvintele unei tinere conştiente de limitele ei dar hotărâtă să nu se lase înfrântă de ele. Gabriel nici nu a mai trebuit să se uite spre părinţii lui – ştia că fuseseră profund fermecaţi de Pandora. Cât despre el…

Aproape că nu se mai recunoştea. Ea era plină de viaţă, ardea ca o floare a soarelui în lumina dimineţii de toamnă. Părea să facă parte dintr-o specie aparte, alta decât fetele de măritat de la balurile londoneze, sfioase şi apatice. Era la fel de frumoasă precum îşi amintea. Şi la fel de imprevizibilă. Râsese după ce câinele o trântise la pământ, pe când orice altă tânără în locul ei ar fi fost furioasă sau s-ar fi simţit umilită. Iar când discutaseră despre morcovi, el nu se putuse gândi decât la un singur lucru: că şi-ar fi dorit să o ia în braţe şi să o ducă undeva, într-un loc răcoros şi întunecat, şi să o facă a lui.

Dar în ciuda lucrurilor care îl atrăgeau la ea, nu

încăpea îndoială că nu era deloc potrivită stilului de viaţă pe care i-l putea el oferi. Stilului de viaţă cu care era el obişnuit. Nu putea renunţa la titlu, aşa cum nu putea să le întoarcă spatele angajaţilor şi familiilor acestora. Toţi se bazau pe el. Avea marea responsabilitate de a administra pământurile familiei Challon şi de a le lăsa moştenire generaţiilor următoare. Iar soţia lui va avea o viaţă foarte plină, se va ocupa de casă, va fi prezentă la Curte, va organiza evenimente caritabile, va prezida fundaţii, şi tot aşa.

Iar Pandora va urî toate astea. Chiar dacă îşi va asuma acest rol, nu se va simţi deloc confortabil.

Au intrat în salonul de vară, acolo unde familia Ravenel discuta cu surorile lui Phoebe şi Seraphina.

Phoebe, cea mai mare dintre fraţii Challon, moştenise firea blândă şi iubitoare a mamei sale şi spiritul alert al tatălui. Cu cinci ani în urmă se căsătorise cu iubitul ei din copilărie, Henry, lord Clare, care suferise întreaga lui viaţă de o boală cronică.

Boala se agravase, transformându-l într-o umbră al bărbatului care fusese cândva, pentru ca într-un final să-şi afle sfârşitul. Pe atunci, Phoebe era însărcinată cu cel de-al doilea copil al lor. Deşi primul an de doliu se încheiase, Phoebe nu-şi revenise complet. Abia dacă mai ieşea din casă, era palidă şi slăbise foarte mult. Iar durerea nu-i dispăruse din privire.

Seraphina, sora mai mică, avea optsprezece ani, cu părul blond-căpşună şi o personalitate efervescentă. Deşi împlinise deja vârsta pentru a-şi face debutul în societate, ducele şi ducesa e convinseseră să mai aştepte un an. O fată plăcută ca ea, frumoasă şi cu a dotă impresionantă avea să fie vânată de orice bărbat de însurat din Europa şi nu numai. Pentru Seraphina, Sezonul londonez avea să fie o piatră de încercare şi de aceea trebuia să fie cât mai pregătită.

Au fost făcute prezentările iar Pandora a acceptat un pahar cu limonadă rece. A rămas tăcută, ascultând conversaţia care curgea pe lângă ea. Când cei din jur au

început să discute despre economia din Heron’s Point, despre industria pescuitului şi despre turism, Gabriel şi-a dat seama că gândurile Pandorei nu mai erau deloc acolo. Ce se petrecea oare în acel creier neobosit?

S-a apropiat de ea şi a întrebat-o încet:

— Ai văzut vreodată o plajă? Ai intrat cu picioarele în ocean, ai simţit nisipul sub tălpi?

Pandora a ridicat privirea spre el iar plictiseala de pe chip i s-a şters într-o secundă.

— Nu. Aveţi pe-aici o plajă cu nisip? Eram convinsă că, dacă există, este formată numai din pietre.

— Domeniul are un mic golf privat. Se poate ajunge doar pe un drumeag îngust. S-a uitat spre Seraphina, care stătea lângă ei şi a continuat: după-amiază o voi duce pe lady Pandora la golf. Bănuiesc că Ivo va dori să vină şi el. Vrei să ne însoţeşti?

Pandora s-a încruntat.

— Nu am spus că…

— Mi-ar face mare plăcere, a exclamat Seraphina şi s-a întors spre Cassandra: trebuie să vii cu noi. Câţiva stropi de apă din ocean şi te simţi imediat răcorită, într-o zi toridă ca aceasta.

— De fapt, s-a scuzat Cassandra, eu mă gândeam să dorm puţin.

— Cum este posibil să-ţi doreşti să dormi? a întrebat-o neîncrezătoare Pandora. Doar n-am făcut nimic toată ziua.

Cassandra a devenit imediat defensivă:

— Să stai degeaba poate fi foarte obositor. Trebuie să mă odihnesc, în caz că nici deseară nu voi face nimic.

Pandoră s-a întors spre Gabriel:

— Nici eu nu pot să merg. Nu am costum de baie.

— Îţi dau eu unul de-al meu, s-a oferit Seraphina.

— Mulţumesc, dar nu am însoţitoare şi deci nu pot…

— Phoebe a fost de acord să ne însoţească, a întrerupt-o Gabriel.

Sora lui mai mare, care asistase tăcută la schimbul de replici, a ridicat o sprânceană:

— Am fost? a întrebat cu răceală.

Gabriel i-a aruncat o privire grăitoare:

— Am discutat despre asta azi dimineaţă, îţi aminteşti?

Phoebe s-a încruntat:

— Nu, de fapt.

— Mi-ai spus că ai stat prea mult între patru pereţi. Şi că îţi doreşti să faci o plimbare, să iei aer.

— Dumnezeule mare, cât am fost de vorbăreaţă, a spus Phoebe sarcastică, ameninţându-l din priviri. Dar nu a mai comentat nimic.

Gabriel a zâmbit văzând expresia nefericită a Pandorei.

— Nu te încăpăţâna, i-a spus şoptit. Îţi promit că te vei simţi foarte bine. Iar dacă nu… vei avea satisfacţia de a-mi spune că m-am înşelat.

Capitolul 7

După ce a fost condusă într-un dormitor drăguţ cu pereţii de un roz pal şi ferestre largi care dădeau spre ocean, Pandora s-a schimbat în costumul de baie care îi fusese adus de camerista Seraphinei. Ansamblul era alcătuit dintr-o rochie şocant de scurtă, cu mâneci scurte, bufante şi o pereche de pantalonaşi turceşti de purtat pe dedesubt. Cusut dintr-un flanel subţire de un albastru pal şi garnisit cu panglici albe, costumul de baie era minunat de uşor şi de lejer la purtat.

— Of, dacă femeile ar putea purta tot timpul aşa ceva! a exclamat Pandora entuziasmată, făcând o piruetă. Şi-a pierdut echilibrul şi a căzut dramatic pe spate, pe pat, cu picioarele desfăcute. Mă simt atât de liberă fără corsetul acela nesuferit! Camerista, o fată robustă, blondă, pe nume Ida, a privit-o neîncrezătoare.

— Doamnele au nevoie de corset să le susţină spatele fragil.

— Nu am deloc spatele fragil.

— Ar trebui să te prefaci. Domnii preferă domnişoarele delicate. Ida, care răsfoise sute de reviste pentru femei, a continuat autoritară: urmează-mi sfatul şi prefă-te că leşini acolo, pe plajă. Şi ai grijă ca lordul St.Vincent să te prindă în braţe.

— Găseşti un motiv. Spui că te-a speriat un crab.

Încă întinsă pe pat, Pandora a izbucnit în râs.

— Mă urmăreşte! a exclamat teatral, deschizând şi închizând degetele, ca nişte cleşti.

— Nu mai fornăi, te rog, a corectat-o Ida. Parc-ai fi un tambur major.

Pandora s-a sprijinit într-un cot şi a privit-o pieziş. Ida fusese angajată la începutul Sezonului, când fusese luată hotărârea ca fiecare dintre gemene să aibă propria cameristă.

Ida şi Meg, cealaltă cameristă, şi-au dorit amândouă să o servească pe Cassandra, care avea un păr frumos auriu şi o fire mai plăcută şi mai înţelegătoare decât a Pandorei.

Cassandra o alesese pe Meg, ceea ce însemnase că Ida trebuise să se mulţumească cu Pandora. Şi nu făcuse deloc un secret din dezamăgirea ei. De atunci era mereu morocănoasă. Iar când rămâneau doar ele două, remarcile ei erau aproape nişte insulte. Totuşi, Ida era eficientă şi muncitoare şi hotărâtă ca misiunea ei să aibă succes. Rochiile Pandorei erau într-o stare perfectă şi se pricepea de minune să-i aranjeze părul alunecos şi greu şi să i-l prindă în ace.

— Tonul tău este lipsit total de deferenţă, Ida, i-a spus Pandora.

— Te voi trata cu toată deferenţa din lume, domnişoară, dacă reuşeşti să-l vrăjeşti pe lordul St.Vincent. S-a dus vorba printre servitori că familia Challon va aranja ca altcineva să se însoare cu tine, dacă nu vei fi potrivită pentru lordul St.Vincent.

Supărată, Pandora a coborât din pat şi şi-a netezit costumul de baie.

— Ce sunt eu, un colet? Mă dau de colo-colo?

— Nu a spus lordul St.Vincent asta, a intervenit Ida. A

ajutat-o să îmbrace halatul cu glugă care îi fusese adus şi el de camerista Seraphinei. Asta vorbesc servitorii şi sunt numai speculaţii.

— De unde ştii tu ce spun servitorii? Pandora se lupta furioasă cu mânecile halatului. Abia am ajuns de o oră!

— Doar despre asta se vorbeşte la subsol. Ida i-a legat halatul în talie. Se asorta cu restul costumului de baie şi dădea ansamblului aparenţa unei rochii cuviincioase. Gata, arăţi foarte prezentabil. A îngenuncheat şi a ajutat-o pe Pandora să încalţe nişte saboţi din pânză. Ai grijă să nu vorbeşti tare şi mult în timp ce vă plimbaţi. Surorile lordului vor fi atente la fiecare detaliu şi le vor povesti ducelui şi ducesei.

— Of, a bombănit Pandora. Acum chiar îmi doresc să nu mai merg nicăieri. Îmbufnată, şi-a îndesat pe cap o pălărie din paie şi a ieşit din cameră.

*

Grupul care se îndrepta spre plajă era alcătuit din lordul St.Vincent, Seraphina, Ivo, Phoebe şi fiul ei Justin, Pandora şi Ajax, care alerga nestăpânit şi lătra, de parcă îi îndemna să se grăbească. Băieţii erau într-o dispoziţie de zile mari şi duceau cu ei găleţi din tablă, lopeţi de jucărie şi zmeie.

Drumeagul era destul de îngust, încăpea doar o singură şaretă şi pe alocuri marginile erau foarte înalte, chiar mai înalte decât Pandora.

Continuând să-şi repete în minte că susţinea o probă, că lordul St.Vincent o evalua pentru ca într-un final, mai mult ca sigur, să o dea altuia, Pandora a vorbit cât mai puţin. Spre nemulţumirea ei, restul grupului părea înclinat să se despartă de ei doi… Phoebe nu făcea nici cel mai mic efort să-i supravegheze, ci o luase înainte, ţinându-l de mână pe Iustin.

Obligată să ţină pasul cu lordul St.Vincent, care nu părea să se grăbească, Pandora vedea cum distanţa dintre ei şi însoţitorii lor creştea văzând cu ochii.

— Ar trebui să încercăm să-i ajungem pe ceilalţi, a spus.

El nu a grăbit deloc pasul.

— Ei ştiu foarte bine că-i vom ajunge, într-un final.

Pandora s-a încruntat.

— Lady Clare nu ştie chiar nimic despre meseria de însoţitoare? Nu ne dă deloc atenţie.

— Ştie că nu este cazul să fim supravegheaţi strict, ca să ne putem cunoaşte.

— Ce pierdere de vreme, nu-i aşa? nu s-a putut Pandora abţine. Date fiind planurile tale…

Lordul St. Vincent a privit-o atent.

— Ce planuri?

— Planul de a mă trimite în braţele unui alt bărbat, i-a spus ea. Ca să nu fii obligat să te căsătoreşti cu mine.

Lordul St.Vincent s-a oprit în mijlocul drumului, obligând-o să se oprească la rândul ei.

— Unde ai auzit asta?

— Asta bârfesc servitorii. Iar dacă este adevărat…

— Nu este.

— Nu am nevoie să-mi cauţi un mire şi să-l sperii să mă ia de soţie, doar ca să nu fii tu obligat să o faci. Vărul Devon spune că nimeni nu mă obligă să mă mărit dacă nu vreau. Şi nu vreau. În plus, nu vreau ca pe tot timpul vizitei să mă străduiesc să-ţi câştig bunăvoinţa, aşa că sper…

S-a oprit, uimită. Din numai doi paşi, lordul St.Vincent se postase în faţa ei. S-a dat instinctiv înapoi, până când a simţit că spatele îi atingea malul înalt al drumeagului îngust.

— Nu plănuiesc să te dau altui bărbat, i-a spus el. Şi asta pentru că nu cunosc nici măcar unul care să ştie cum să te ia.

Ea a făcut ochii mici:

— Iar tu ştii?

Lordul St.Vincent nu i-a răspuns, dar expresia lui spunea totul. Răspunsul la întrebare era mai mult decât evident. A observat că ea îşi încleştase pumnii, aşa că chipul i s-a îmblânzit.

— Nu eşti aici ca să-mi câştigi bunăvoinţa. Te-am invitat aici doar ca să aflu mai multe despre tine. Să ştiu cine eşti.

— Ei, asta nu va dura prea mult, a murmurat Pandora. Drept răspuns la privirea lui întrebătoare, a continuat: nu am fost niciodată nicăieri, nu am făcut nici unul din lucrurile la care am visat. Nu m-am desăvârşit, aşa cum mi-am dorit. Nu am devenit eu însămi. Iar dacă mă mărit cu tine nu voi fi nimic altceva decât ciudata soţie a lordului St.Vincent, cea care vorbeşte prea repede şi nu ştie niciodată ordinea corectă a tacâmurilor la dineuri. A clătinat cu tristeţe din cap. I se pusese un nod în gât.

După o scurtă tăcere, degetele lui lungi şi graţioase i-au ridicat uşor bărbia:

— Ce-ar fi să laşi garda jos? a întrebat-o cu blândeţe. Să facem un armistiţiu temporar.

Pandora şi-a întors privirea de la el. În faţa ochilor avea o cupă mare şi roz, cu o stea albă în centru.

— Ce floare este aceasta?

— Rochiţa rândunicii. Lordul St.Vincent i-a întors capul spre el. Încerci să-mi distragi atenţia sau chiar ţi-a venit în minte să mă întrebi asta?

— Amândouă? a încercat ea.

A ridicat un colţ al gurii amuzat.

— Ce trebuie să fac ca să-mi dai atenţie doar mie?

Pandora a încremenit. Degetele lui calde îi trasau uşor linia bărbiei. Înghiţea greu, de parcă tocmai dăduse pe gât o lingură de miere.

— Dar îţi dau atenţie.

— Nu pe deplin.

— Ba da. Te privesc şi… A oftat involuntar, amintindu-şi cuvintele lordului Chaworth, care spusese despre el că era un afemeiat notoriu. Oh, nu, sper că… nu încerci să mă săruţi, nu-i aşa?

A arcuit o sprânceană:

— Ai vrea să o fac?

— Nu, s-a grăbit ea să-i răspundă. Nu, mulţumesc. Nu.

Lordul St.Vincent a râs încet.

— Un singur refuz este de ajuns, draga mea. Continua să o mângâie cu vârful degetelor, în locul în care pulsul i se zbătea frenetic. Avem o săptămână la dispoziţie înainte de a luă o decizie.

— Nu am nevoie de o săptămână. Îţi pot da răspunsul de pe acum.

— Nu, nu înainte de a afla exact la ce anume ai renunţa. Ceea ce înseamnă că nu-ţi voi face curte şase luni, ci doar şase zile. A zâmbit, amuzat de expresia ei. Arăţi ca un pacient căruia tocmai i s-a spus că trebuie să fie operat.

— Prefer să nu-mi faci curte.

— Îmi poţi explica de ce? a întrebat-o el, relaxat şi răbdător.

— Ştiu că se va sfârşi rău, pentru că... Pandora a ezitat, gândindu-se cum să-i explice că exista o latură a ei care nu-i plăcuse niciodată, dar nu reuşise să o schimbe. Latura fiinţei ei care vedea intimitatea ca pe o ameninţare. Şi care se temea să nu fie manipulată. Controlată. Nu vreau să afli mai multe despre mine, pentru că multe chestii nu sunt aşa cu ar trebui să fie. Nu am fost niciodată capabilă să gândesc sau să mă comport ca şi alte fete. Sunt mult diferită chiar şi de sora mea geamănă. Oamenii ne-au considerat dintotdeauna nişte împieliţate, dar adevărul este că eu sunt diavolul împieliţat. Mie ar trebui şi mi se pună lesă. Cassandra are o singură vină: că este sora mea. Biata de ea! A clătinat din cap cu tristeţe. Eu am creat acel scandal iar acum reputaţia ei este distrusă şi va sfârşi ca fată bătrână. Iar familia mea va suferi. Este numai şi numai vina mea. Aş fi vrut ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Aş fi vrut ca...

— Încet, copilă. Dumnezeule mare, nu este cazul să te autoflagelezi. Vino încoace. Înainte ca Pandora să-şi dea seama ce se întâmpla, era deja în braţele fui, sorbind din forţa pe care o emana el. I-a lipit capul de umărul lui iar pălăria i-a alunecat la pământ. Şocată şi uimită, simţea trupul de bărbat lipit de al ei. Sângele fi curgea mai rapid prin vene. Ce făcea? De ce permitea să se întâmple asta?

Dar el îi vorbea, cu vocea lui joasă şi liniştitoare, iar

tensiunea ei s-a dizolvat ca un sloi de gheaţă în soare.

— Rudele tale nu sunt chiar atât de fragile. Iar Trenear este mai mult decât capabil să le asigure un trai îndestulat. Sora ta este o fată atrăgătoare, de familie bună, cu dotă, aşa că nu va rămâne nemăritată, în ciuda unui scandal în familie.

Mâna lui îi aluneca pe spate cu mişcări hipnotice şi curând Pandora a început să se simtă ca o pisică pe punctul să toarcă. Şi-a odihnit obrazul pe materialul moale al vestei lui şi a închis ochii pe jumătate, respirând aroma de săpun şi de apret, dar şi de colonie pe pielea fierbinte de bărbat.

— Bineînţeles că nu te potriveşti cu societatea londoneză, îi spunea el. Majoritatea Oamenilor au la fel de multă imaginaţie cât o oaie. Ţin cont doar de aparenţe şi trebuie să respecţi toate regulile şi ritualurile ca să se simtă confortabil. Din nefericire, însă, există un singur lucru mai rău decât să faci parte din această societate, şi anume să trăieşti în afara ei. Iată de ce ar trebui să mă laşi să te ajut să ieşi din această situaţie. Exact aşa cum te-am ajutat să ieşi din spătarul banchetei.

— Dacă prin ajutor înţelegi căsătorie, i-a răspuns Pandora cu gura încă lipită de umărul lui, prefer să-l refuz. Am motive despre care nu ştii nimic, domnule.

Lordul St.Vincent i-a studiat faţa pe jumătate ascunsă.

— M-ar interesa să le aud. I-a îndepărtat o şuviţă de pe tâmplă şi i-a pus-o la loc cu vârful degetelor. Haide să ne spunem pe numele mic, i-a sugerat. Avem multe de discutat într-un timp foarte scurt. Cu cât suntem mai oneşti şi mai direcţi, cu atât bine. Fără secrete, fără ascunzişuri. Eşti de acord cu asta?

Pandora a ridicat capul şi l-a privit neîncrezătoare.

— Nu vreau ca acest aranjament să funcţioneze de o singură parte. Să-ţi spun toate secretele mele iar tu să-mi ascunzi lucruri.

El a zâmbit.

— Îţi promit deschidere totală.

— Şi tot ce ne vom spune va rămâne confidenţial?

— Sper, pentru numele lui Dumnezeu. Secretele mele

sunt mult mai şocante decât ale tale.

Pandora nu se îndoia de asta. Era un bărbat umblat, sigur pe el, cunoscător al lumii şi al viciilor ei. Avea o maturitate aproape supranaturală şi un simţ al autorităţii asemănător probabil, cu cel al tatălui său.

Era pentru prima oară că se relaxa cu adevărat după toate acele zile de angoasă şi vinovăţie. Era atât de robust, de solid, încât se simţea ca o mică făptură sălbatică ce tocmai îşi găsise un adăpost. A oftat uşurată, ca un copil, iar el a reînceput să o mângâie.

— Biata de tine, a murmurat el. Îţi este de ajuns, nu-i aşa? Relaxează-te. Nu mai ai niciun motiv de îngrijorare.

Pandora nu credea aşa ceva, bineînţeles, dar îi plăcea să fie tratată astfel, să fie alinată şi înveselită. Încerca să absoarbă fiecare senzaţie, fiecare detaliu, să şi le poată reaminti mai târziu.

Pielea lui era fină, cu excepţia părţilor pe care le bărbierise. La baza gâtului avea însă un triunghi care o intriga. Iar gâtul lui părea puternic, cu excepţia locului aceluia întunecat, vulnerabil.

Un gând absurd i-a trecut prin minte. Cum ar fi fost dacă l-ar fi sărutat acolo?

Probabil că, sub buzele ei, pielea lui i-ar fi părut netedă ca satinul. Şi ar fi avut gustul dulce pe care şi-l imagina.

Tentaţia creştea cu fiecare secundă, era imposibil de ignorat. Impulsul era atât de puternic încât trebuia să-l urmeze sau murea. Se simţea tot mai atrasă, trupul i s-a arcuit înainte.

Oh. Nu. Era o nevoie căreia nu i se putea împotrivi.

Neajutorată, a închis ochii şi a făcut-o, pur şi simplu. L-a sărutat în locul acela şi a simţit o mare mulţumire, mai mare decât şi-ar fi imaginat. Pentru că gura ei îi găsise pulsul vibrant, pielea fierbinte.

Gabriel şi-a ţinut răsuflarea. Şi-a trecut degetele prin părul ei, i-a înclinat uşor capul spre spate şi a privit-o în ochi. Buzele i s-au întredeschis, dar nu-şi găsea cuvintele.

Pandora era copleşită de ruşine.

— Îmi pare atât de răul

— Nu, eu... Chiar nu m-am supărat. Numai că... am fost surprins.

— Nu-mi pot controla impulsurile, s-a grăbit ea să-i spună.

Nu sunt răspunzătoare pentru cele întâmplate. Am o boală de nervi.

— O boală de nervi, a repetat Gabriel, chinuindu-se să nu zâmbească. Pentru un moment, a semănat cu un băieţandru poznaş. Este un diagnostic oficial?

— Nu, dar conform cărţii pe care am citit-o cândva, *„Fenomene produse de boli ale sistemului nervos”* este foarte probabil să sufăr de hiperestezie sau de manie periodică. Sau de amândouă. Pandora a făcut o pauză, încruntată. De ce zâmbeşti? Nu este frumos să râzi de bolile altora.

— Îmi aminteam seara în care ne-am cunoscut, atunci când mi-ai povestit despre lecturile tale. Una din palmele lui i se sprijinea acum pe spate. Cealaltă s-a strecurat după ceafa ei, închizându-se uşor. Ai fost sărutată vreodată?

Pandora a simţit că plutea. Îl privea fără să scoată vreun cuvânt. Întregul ei vocabular se risipise parcă în neant.

Văzând că nu-i răspundea, Gabriel a zâmbit:

— Asta înseamnă că nu, înţeleg. Şi-a coborât pleoapele şi i-a fixat cu privirea buzele. Încearcă să respiri, altfel vei leşina din cauza lipsei de oxigen şi vei rata totul.

Pandora l-a ascultat orbeşte.

15, avea ea să scrie mai târziu în jurnal. *Astăzi am aflat de ce au fost inventate însoţitoarele.*

Auzindu-i respiraţia întretăiată, Gabriel i-a masat uşor gâtul.

— Nu te teme. Nu te voi săruta dacă nu vrei asta.

Pandora a reuşit să-şi recapete glasul.

— Nu, eu... dacă tot trebuie să se întâmple, aş prefera să o facem acum. Aşa scap de o grijă şi nu mai am motive

să mă tem. Şi-a dat seama cum au sunat cuvintele ei, aşa că s-a scuzat: nu că m-aş teme, pentru că sunt convinsă că te pricepi la sărutat, mult peste medie, şi multe doamne ar fi încântate să fie sărutate de tine.

Şi-a dat seama că râdea după tremurul trupului.

— Săruturile mele sunt peste medie, a fost el de acord, dar n-aş spune chiar *mult* peste medie. Asta ar însemna să mă supraapreciez. Şi n-aş vrea să fii dezamăgită.

Suspicioasă, Pandora a ridicat privirea spre el, întrebându-se dacă o tachina din nou. Dar Gabriel era complet impasibil.

— Sunt sigură că nu voi fi dezamăgită, i-a răspuns, îmbărbătându-se. Sunt pregătită. Poţi s-o faci acum.

Numai Gabriel nu s-a grăbit deloc să o sărute.

— Te interesează Charles Darwin, din câte îmi amintesc. Ai citit ultima lui carte?

— Nu. De ce vorbea despre cărţi? Era cu nervii întinşi la maximum şi destul de dezamăgită din cauză că el tărăgăna lucrurile.

— „Exprimarea emoţiilor la oameni şi animale” a continuat Gabriel. Darwin scrie că obiceiul sărutatului nu poate fi considerat un comportament înnăscut la oameni, pentru că nu este comun tuturor culturilor. Cei din Noua Zeelandă, de exemplu, îşi freacă nasurile în loc de sărut. În unele triburi se obişnuia să sufli aer în faţa partenerului. I-a aruncat o privire inocentă: putem încerca aşa, dacă vrei.

Pandora nu mai ştia ce să-i răspundă.

— Îţi baţi joc de mine? l-a întrebat.

Ochii îi râdeau.

— Chiar nu-ţi dai seama când cineva flirtează cu tine. Pandora?

— Nu. Ştiu doar că te uiţi la mine ca şi cum aş fi extraordinar de amuzantă, ca o maimuţică învăţată să cânte la tamburină.

Continuând să-i susţină ceafa în palma desfăcută, Gabriel i-a atins fruntea cu buzele, alungându-i încruntarea.

— Flirtul este ca o joacă. Este o promisiune pe care ţi-

o vei ţine sau nu. Poate fi o privire provocatoare... un zâmbet... o atingere cu vârful degetelor... sau o şoaptă. Chipul lui era chiar deasupra chipului ei, atât de aproape că-i vedea vârfurile genelor dese. Ce zici, ne frecăm nasurile? i-a şoptit.

Pandora a clătinat din cap. Simţea brusc nevoia să-l aţâţe, să fie prin surprindere. Şi-a ţuguiat buzele şi i-a suflat uşor aer pe bărbie.

Spre satisfacţia ei, Gabriel a clipit de câteva ori, surprins. Ochii i s-au aprins, irişii străluceau amuzaţi şi miraţi.

— Ai câştigat la capitolul flirt, i-a spus mângâindu-i obrazul.

Pandora s-a încordat când gura lui s-a lipit de a ei, uşoară ca un zefir. La început a părut aproape temător, fără să-i ceară ceva, doar simţindu-i atingerea. Uşor, uşor, mişcările au devenit senzuale iar creierul ei părea să fi încetat să mai funcţioneze. Ca vrăjită, i-a răspuns ezitant, iar el a început să se joace cu ea de parcă nu mai exista nici timp, nici trecut, nici viitor. Ci doar acel moment, cu ei doi acolo, pe drumeagul scăldat în soare.

I-a prins cu blândeţe buza de jos, apoi pe cea de sus, trimiţându-i valuri vibrante în tot trupul. Şi-a adâncit sărutul. făcând-o să întredeschidă buzele şi o aromă deloc familiară i-a acaparat simţurile, ceva curat şi dulce şi ameţitor, i-a simţit vârful limbii, ca o intruziune fierbinte într-un spaţiu care îi aparţinuse numai ei. S-a deschis pentru el, uimită şi tremurând din cauza surprizei.

El s-a desprins din sărut şi şi-a croit drum pe gâtul ei mişcându-se uşor peste cele mai sensibile locuri, peste pielea cea mai delicată. Ea a început să respire greu iar pielea îi era de găină.

Gabriel a ajuns la punctul în care gâtul se unea cu umărul şi a rămas câteva clipe acolo, atingându-l cu limba. A muşcat-o uşor, în joacă, iar ea s-a cutremurat neputincioasă. Şi-a croit apoi drum înapoi cu săruturi scurte, cercetătoare. Iar când a ajuns în sfârşit de unde plecase, Pandora nu şi-a mai putut stăpâni un geamăt de

dorinţă. Îşi simţea buzele umflate, iar apăsarea dulce şi fermă îi aducea uşurare. Şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui, încercând să-l facă să o sărute şi mai apăsat, şi mai îndelung. A îndrăznit să îi exploreze gura aşa cum o făcuse şi el, lucru care l-a făcut să scoată un sunet de plăcere din adâncul gâtului. Era într-atât de delicios şi de mătăsos că nu se putea opri. Şi-a lipit palmele desfăcute de obrajii lui şi l-a sărutat mai adânc, aproape agresiv, bucurându-se cu lăcomie de gura lui.

Gabriel şi-a retras capul dar a continuat să-i ţină părul captiv în mână. Ca şi ea, îşi recăpăta cu greu ritmul respiraţiei.

— Pandora, draga mea, i-a spus cu ochii strălucind de fierbinţeală şi amuzament, săruţi ca un pirat.

Dar ei nu-i păsa deloc. Avea nevoie de mai mult. Tremura cu totul, prea multe simţiri o asaltau deodată. Era o foame pe care nu ştia cum s-o potolească. S-a agăţat de umerii lui şi i-a căutat din nou gura, lipită de trupul masiv de bărbat. Nu era îndeajuns... voia ca el să o zdrobească, să o culce la pământ şi să o ţină prizonieră cu trupul lui greu.

Gabriel a sărutat-o uşor, încercând să o domolească.

— Uşor, fată sălbatică, i-a şoptit. Cum ea refuza să se liniştească, i-a oferit ceea ce îşi dorea. Un sărut lung, o plăcere asemenea unei simfonii erotice.

— Pentru numele lui Dumnezeu! s-a auzit vocea exasperată a unei femei, venind de la o distanţă de câţiva metri. Pandora s-a speriat de parcă cineva aruncase pe ea cu o găleată de apă rece.

Era Phoebe, care se întorsese din drum după ei. Îşi dăduse halatul jos şi stătea în mijlocul drumului, doar în costumul de baie, cu mâinile în şolduri.

— Veniţi la plajă, l-a întrebat enervată pe fratele ei, sau ai de gând să o seduci pe biata fată aici, în drum?

Dezorientată, Pandora a văzut cum ceva acoperit de blană îi tot dădea ocol. Era Ajax, care voia să se joace cu ei şi o trăgea de poalele halatului.

Simţind-o că tremura, Gabriel a continuat să o

susţină, ţinându-i palma deschisă pe spate, între omoplaţi. Deşi nu-şi recăpătase respiraţia normală, vocea i-a sunat clar:

— Phoebe, din moment ce te-am rugat să vii cu noi era clar că nu am nevoie de însoţitoare.

— Postură pe care nici nu mi-o doresc, i-a răspuns Phoebe. Însă copiii întreabă ce este cu voi de nu mai ajungeţi iar eu nu le pot spune că eşti un ţap libidinos.

— Nu, i-a răspuns Gabriel. Pentru că atunci ai fi nevoită să recunoşti că eşti o băgăcioasă fără pereche.

Pandora era uimită de replicile tăioase dar afectuoase schimbate de cei doi fraţi.

Phoebe a dat ochii peste cap şi s-a îndepărtat. Ajax a luat-o la goană după ea – cu pălăria Pandorei în bot.

— Câinele ăsta o să mă coste o avere. În pălării, a spus Gabriel. O mângâia încet pe spate şi pe gât, iar bătăile nebuneşti ale inimii ei s-au mai potolit.

Un minut mai târziu, Pandora a fost în sfârşit în stare să vorbească:

— Sora ta… ne-a văzut…

— Nu este cazul să-ţi faci griji. Nu va spune nimănui nimic. Aşa ne place nouă să ne împungem, dar asta este tot. Haide, să mergem. I-a ridicat bărbia şi i-a furat un sărut fugar, după care a tras-o după el de-a lungul drumeagului.

Capitolul 8

La capătul drumeagului se întindea un peisaj pe care Pandora îl mai văzuse doar în fotografii sau în cărţi… o fâşie lată de nisip fin care se întâlnea cu valurile înspumate ale oceanului şi cel mai albastru cer din câte puteau exista. Ţărmul era străjuit de dune ţinute în loc de tufişuri joase şi verzi şi de plante cu ghimpi, înflorite. Spre vest nisipul se transforma în pietriş iar ţărmul devenea tot mai înalt, până la stâncile de calcar care mărgineau promontoriul. În aer plutea zgomotul ritmic al valurilor care se spărgeau la ţărm.

Trei pescăruşi ciuguleau ici şi colo, în căutare de hrană, scoţând sunete ascuţite.

Nu semăna deloc cu Hampshire sau cu londra. De fapt, nici n-ai fi zis că te aflai în Anglia.

Phoebe şi cei doi băieţi erau ceva mai departe, pe ţărm, şi desfăşurau frânghia unul zmeu. Seraphina, care se băgase cu picioarele în apă până la glezne, i-a observat pe Pandora şi pe Gabriel şi s-a îndreptat spre ei. Îşi scosese pantofii şi ciorapii, iar pantalonaşii costumului de baie erau uzi până la genunchi. Părul de un blond-căpşună îi era împletit într-o coadă care îi atârna pe un umăr.

— Îţi place golful nostru? a întrebat-o Seraphina, făcând un gest larg de jur-împrejur.

Pandora a încuviinţat cu privirea pierdută în depărtare, la peisajul minunat.

— Îţi arăt eu unde să-ţi pui halatul.

Seraphina a condus-o la o cabină din lemn, pe roţi, aproape de una din dune. Câteva trepte duceau la uşă iar de unul dintre pereţi era fixat un cârlig de remorcare.

— Am văzut aşa ceva doar în fotografii, a spus Pandora privind neîncrezătoare construcţia. Dar n-am intrat niciodată întruna.

— Noi n-o folosim niciodată. O avem aici doar pentru musafirii care insistă. Şi atunci înhămăm un cal şi ducem cabina în ocean, în apă până la nivelul taliei. Doamna respectivă coboară în ocean pe cealaltă parte, ca să nu fie văzută de nimeni. E destul de complicat şi mi se pare o prostie, devreme ce costumele de baie acoperă totul, exact ca o rochie obişnuită. Seraphina a deschis uşa cabinei: te poţi dezbrăca înăuntru.

Pandora a urcat în cabina echipată cu rafturi şi cuiere. Şi-a scos halatul, ciorapii şi papucii. A roşit puternic atunci când a ieşit la lumină îmbrăcată în costumul de baie cu fusta lui cea scurtă şi pantalonaşi, cu gleznele descoperite şi în tălpile goale. Se simţea de parcă ar fi fost goală. Spre uşurarea ei, Gabriel se îndepărtase şi îi ajuta acum pe băieţi să înalţe zmeul.

Seraphina a zâmbit şi a luat o găletuşă de tablă.

— Hai să căutăm scoici.

S-au îndreptat spre ocean. Pandora călca uimită pe nisipul care se mula sub tălpile ei şi îi aluneca printre degete. Ceva mai aproape de apă nisipul devenea mai ferm şi mai umed. S-a oprit să se uite în spate, la urmele de paşi lăsate. După care a sărit într-un picior câţiva metri şi s-a întors din nou să vadă ce urme lăsase.

Curând, Justin a alergat spre ele ţinând ceva în palmele făcute căuş, cu Ajax alergându-i la picioare:

— Întinde mâna, Pandora!

— Ce ai acolo?

— Un crab în cochilie de melc.

A întins mâna temătoare iar băiatul i-a pus în palmă un obiect rotund, o cochilie de mărimea unghiei ei. Câteva secunde mai târziu, din cochilie au ieşit nişte cleşti în miniatură, urmaţi de două antene subţiri ca firul de aţă şi de doi ochi negri.

Pandora l-a studiat cu atenţie, după care i-a înapoiat lui Justin minuscula creatură.

— Sunt mulţi dintr-aceştia în apă? l-a întrebat. Un singur crab i se părea adorabil dar nu-şi dorea să fie înconjurată de mai mulţi.

O umbră s-a lăsat peste silueta ei şi a văzut apropiindu-se o pereche de picioare goale de bărbat.

— Nu, a venit răspunsul lui Gabriel, liniştitor. Trăiesc la adăpostul stâncilor, de cealaltă parte a golfului.

— Mama spune că trebuie să-l duc la locul lui, a continuat Justin. Dar mai întâi vreau să-i construiesc un castel de nisip.

— Te ajut şi eu, a exclamat Seraphina, îngenunchind ca să umple găletuşa cu nisip ud. Du-te şi adu şi celelalte găleţi şi lopeţi din cabină. Vii şi tu, Pandora?

— Da, dar... Pandora a privit spre valurile care se spărgeau de ţărm, înspumate. Mai întâi aş vrea să explorez puţin, dacă se poate.

— Bineînţeles. Seraphina încărca cu ambele mâini nisip în găleată. Nu ai nevoie de acordul meu, în niciun caz.

Pandora era amuzată şi întristată deopotrivă.

— După un an de primit instrucţiuni de la lady Berwick mă simt nevoită să cer permisiune pentru orice fac. S-a uitat spre Phoebe, care era destul de departe şi privea în larg. Era evident că nu-i păsa deloc de ce făcea Pandora.

Gabriel i-a urmărit privirea.

— Ai permisiunea lui Phoebe, a spus sec. Dă-mi voie să te însoţesc.

Încă ruşinată de cele întâmplate ceva mai devreme. Pandora a pornit alături de el pe nisipul răcoros, compact. Simţurile îi erau asaltate de valuri de sunete şi senzaţii. Cu fiecare respiraţie plămânii i se umpleau cu aer proaspăt, lăsându-i un gust sărat pe buze. În depărtare, oceanul se rostogolea furios în valuri înalte mărginite de spumă albă. S-a oprit să privească infinitatea albastră, încercând să-şi imagineze ce se ascundea în adâncuri. Epave, balene, creaturi exotice. S-a aplecat să culeagă o cochilie pe jumătate ascunsă în nisip şi şi-a trecut degetul mare pe suprafaţa striată.

— Ce este? l-a întrebat pe Gabriel.

— Un melc turtit.

A găsit o altă cochilie, rotundă:

— Şi aceasta? O scoică?

— Este o cochilie de moluscă. Îţi poţi da seama de diferenţă dacă priveşti atent linia unde sunt prinse cele două jumătăţi. Moluştele au câte un triunghi de fiecare parte.

Pandora strângea tot felul de cochilii – diferite specii de melci de mare, midii – şi i le dădea lui Gabriel care le vâra în buzunarele pantalonilor pe care şi-i suflecase până la jumătatea gambei.

— Nu ai costum de baie? a îndrăznit să-l întrebe, timid!

— Ba da, dar nu este pentru companie mixtă. Văzându-i privirea nedumerită, Gabriel i-a explicat: costumele de baie bărbăteşti nu se aseamănă cu cele purtate de Ivo şi Justin. Sunt nişte chiloţi din flanel care se leagă în talie cu un şiret. Când se udă, este ca şi cum nu ai avea nimic pe tine. De obicei, când mergem să înotăm, noi

nici nu ne mai obosim să-i tragem pe noi.

— Înoţi gol? l-a întrebat Pandora, atât de fâstâcită că a scăpat printre degete o scoică.

Gabriel s-a aplecat să o ridice.

— Nu şi când sunt doamnele prezente, bineînţeles, i-a zâmbit, văzând cât de tare se îmbujorase. De obicei vin să înot dimineaţa.

— Dar apa trebuie să fie rece ca gheaţa atunci.

— Chiar aşa şi este, dar înotatul în ocean are multe beneficii. Printre care se numără şi stimularea circulaţiei.

Imaginea lui înotând complet gol i-a afectat cu siguranţă ei circulaţia. S-a apropiat de marginea apei, acolo unde nisipul era strălucitor. Şi prea ud ca să mai lase o urmă pe el. A mai făcut un pas iar piciorul i s-a afundat. Un val i s-a rostogolit pe lângă gleznă. A tresărit pentru că era foarte rece, dar s-a avântat încă vreo câţiva paşi. Următoarele valuri au udat-o până aproape de genunchi, făcând-o să izbucnească în râs, surprinsă.

Dar când apa s-a retras, luând după ea şi parte din nisip, Pandora a avut senzaţia că aluneca înapoi, deşi era conştientă că nu se mişcase din loc. Tot atunci, nisipul i s-a prelins pe sub tălpi, ca şi cum cineva îi trăgea de sub ea covorul pe care stătuse.

S-a clătinat, încercând să-şi recapete echilibrul.

O pereche de mâini puternice au prins-o din spate. Clipind des, Pandora s-a trezit cu spatele lipit de pieptul ferm şi fierbinte al lui Gabriel. I-a auzit glasul de bariton, dar ei îl vorbise lângă urechea bolnavă, aşa că nu a înţeles nimic.

— Poftim? l-a întrebat, plecând capul într-o parte.

— Am spus că te ţin eu, i-a murmurat Gabriel la cealaltă ureche. Un fior electric a străbătut-o din cap până în picioare. Ar fi trebuit să te previn, când valurile se retrag, senzaţia este că te mişti, chiar dacă tu stai pe ioc.

Un nou val se apropia. Pandora s-a încordat, pregătită. L-a auzit pe Gabriel chicotind, lucru care a deranjat-o puţin.

— Nu te las să cazi. Braţele lui au cuprins-o strâns.

Relaxează-te.

A susţinut-o când valurile s-au spart la picioarele ei, învăluind-o în scoici şi nisip. Într-unul din momentele în care apa se retrăgea, Pandora s-a gândit să se îndepărteze de mal.

Dar îi făcea atât de mare plăcere să se sprijine de trupul lui Gabriel că a ezitat, după care un alt val a izbit-o. S-a agăţat cu putere de braţul lui iar el a prins-o liniştitor de talie. Nivelul apei se înălţa şi apoi cobora, în sunete de cristal spart, iar şi iar, într-un ritm hipnotic. Treptat, respiraţia ei a devenit mai profundă şi mai regulată.

Era o experienţă asemănătoare unui vis. Lumea însemna acum doar răceala apei, căldură, soare, nisip şi miros de apă sărată şi minerale. Bustul lui Gabriel era zidul care îi susţinea spatele, flexându-se subtil când ea îşi pierdea echilibrul, ţinând-o în siguranţă. Prin minte îi treceau tot felul de gânduri, aşa cum se întâmpla în fiecare dimineaţă, la graniţa dintre somn şi trezire. Briza purta pe aripile ei râsetele de copii, lătratul câinelui, vocile lui Phoebe şi ale Seraphinei, dar toate păreau foarte departe de ce i se întâmpla ei.

Uitând complet de ea însăşi, Pandora şi-a sprijinit capul pe umărul lui Gabriel.

— Ce fel de clei foloseşte Ivo? a întrebat.

— Clei? a spus el o clipă mai târziu, cu buzele lipite de tâmpla ei.

— Pentru zmeu.

— Ah. A făcut o pauză, pentru că un val mai mare tocmai se retrăgea. Clei de tâmplărie, cred.

— Nu este suficient de rezistent, a spus Pandora, relaxată şi gânditoare. Ar fi mai bun unul pe bază de crom.

— Unde poate fi găsit?

— Îl poate prepara orice farmacist. O parte bicromat şi cinci părţi gelatină.

În glas i se citea amuzamentul când a întrebat-o:

— Mintea ta nu se odihneşte niciodată, iubito?

— Nici măcar în somn, i-a spus ea.

Gabriel a sprijinit-o iar, contra unui nou val.

— Cum de ştii atâtea lucruri despre cleiuri?

Pandora s-a gândit puţin înainte de a răspunde. Văzând-o că ezita, Gabriel a înclinat capul şi i-a aruncat o privire întrebătoare.

— Văd că este un subiect delicat, cleiul.

Oricum va trebui să-i spun, mai devreme *sau mai târziu,* s-a gândit Pandora. *Aş putea la fel de bine să o fac acum.*

A tras aer în piept şi a izbucnit:

— Concep şi realizez jocuri de societate pe planşetă. Aşa că am căutat diverse tipuri de clei, să le construiesc. Nu doar pentru cutii, dar şi cele folosite pentru ca litografiile să adere foarte bine la tabla de joc şi la capac. Am obţinut deja patentul pentru primul joc şi intenţionez să-l obţin pentru alte două.

Gabriel a asimilat imediat informaţia primită:

— Te-ai gândi să-ţi vinzi patentul unui producător?

— Nu. Vreau să le realizez în propria fabrică. Am şi un plan de producţie. Primul joc va ajunge pe piaţă înainte de Crăciun. Domnul Winterborne, cumnatul meu, m-a ajutat să scriu planul de afaceri. Este o piaţă destul de nouă şi este de părere că voi avea succes cu compania mea.

— Sunt convins de asta. Dar o tânără în postura ta nu are nevoie să-şi câştige existenţa.

— Ba da, dacă vreau să fiu independentă financiar.

— Sunt convins că siguranţa pe care ţi-o poate da căsătoria este de preferat greutăţilor pe care le întâmpină un om de afaceri.

Pandora s-a întors cu faţa spre el.

— Nu şi dacă prin „siguranţă” înseamnă să devii proprietatea cuiva. Acum am libertatea să muncesc şi să-mi păstrez câştigurile, dar dacă m-aş căsători cu tine, tot ce am, inclusiv compania, ar deveni automat ale tale. Ai avea autoritate deplină asupra mea. Orice bănuţ pe care l-aş face ţi-ar reveni direct – nici măcar nu ar trece prin mâinile mele. Nu aş putea semna vreun contract, n-aş putea face angajări, n-aş putea cumpăra proprietăţi. În ochii legii, soţul şi soţia sunt o singură persoană. Şi stăpânul este soţul. Nu

pot concepe aşa ceva. De aceea nu vreau să mă mărit niciodată.

Micul ei discurs i s-a părut uimitor. Nu mai auzise asemenea cuvinte în gura unei femei. Într-un anumit fel, lui Gabriel i s-a părut mai şocant decât orice gest sau cuvânt al unei amante.

Ce fusese oare în mintea rudelor Pandorei de-i încurajaseră asemenea ambiţii? Nu era total de neconceput ca o văduvă din clasa de mijloc să se ocupe de afacerile moştenite de la soţul ei, sau ca o modistă să-şi deschidă propriul atelier. Dar era ceva de neimaginat când venea vorba de o fiică de nobil.

Un val mai înalt a împins-o pe Pandora spre el. Gabriel a susţinut-o, prinzând-o de talie. Când apa s-a retras, şi-a lipit palma de spatele ei şi a condus-o mai departe de ţărm, acolo unde erau surorile lui.

— Soţia îşi cedează independenţa în schimbul protecţiei şi ajutorului soţului ei, i-a spus, cu mintea plină de întrebări şi argumente. Asta înseamnă căsătoria.

— Cred că ar fi o naivitate din partea mea – ba nu, o prostie – să fiu de acord cu ceva care se va dovedi neavantajos pentru mine.

— Cum să fie aşa? Ce libertate este asta, când lucrezi nenumărate ore şi-ţi faci mereu griji pentru cheltuieli sau profit? Ca şi soţie a mea ai trăi în confort şi siguranţă. Ai avea o mică avere la dispoziţie pe care să o poţi cheltui aşa cum doreşti. Ai avea trăsura ta, vizitiu şi o casă plină de servitori. Şi ai avea o poziţie în societate pe care ţi-ar invidia-o orice femeie. Nu uita toate astea, concentrându-te doar pe chestiuni mărunte.

— Dacă ar fi vorba de drepturile tale legale nu le-ai mai considera chestiuni mărunte.

— Dar eşti femeie.

— Şi deci îţi sunt inferioară?

— Nu, a răspuns imediat Gabriel. Fusese educat în ideea respectului faţă de femei, într-o casă în care autoritatea mamei lui nu fusese considerată mai prejos decât cea a tatălui. Bărbatul care crede că mintea femeilor

este inferioară le subestimează pe riscul lui şi totuşi, natura le-a impus un rol domestic, de vreme ce poartă copii în pântec. Dar chiar şi aşa niciun bărbat nu are dreptul să se poarte în căsnicie ca un dictator.

— Dar aşa se întâmplă. După lege, soţul se poate comporta aşa cum doreşte.

— Orice bărbat decent îşi tratează soţia ca pe o parteneră. Aşa cum au făcut-o şi părinţii mei.

— Nu mă îndoiesc de asta, a spus Pandora. Dar acesta este spiritul unei căsnicii, nu şi realitatea legală. Dacă tatăl tău ar fi hotărât să se poarte urât cu mama ta, nimeni nu l-ar fi putut opri.

El a strâns din dinţi, iritat.

— L-aş fi oprit eu, la naiba!

— Dar de ce trebuie ca viaţa ei să fie la cheremul lui sau al tău? De ce să nu aibă dreptul de a decide cum să fie tratată?

Gabriel ar fi vrut să o contrazică, să spună că argumentele ei erau rigide şi imposibil de pus în practică. Îi stătea pe vârful limbii să o întrebe de ce milioane de femei fuseseră de acord să se mărite, dacă ea vedea în asta o ofensă.

Dar nu putea să facă asta. Deşi nu-i venea să recunoască… spusele ei aveau logică.

— Ai o fărâmă de dreptate, s-a străduit el să rostească, aproape înecându-se cu cuvintele. Indiferent ce spune legea, totul rămâne o chestiune de încredere.

— Ceea ce spui tu este că ar trebui să-i încredinţez unui bărbat puterea de a lua toate deciziile în locul meu, în loc să hotărăsc singură. Uimită cu adevărat, Pandora l-a întrebat: de ce aş face asta?

— Pentru că o căsătorie înseamnă mai mult decât un aranjament legal. Înseamnă şi siguranţă, companie, dorinţă, iubire. Nimic din toate astea nu ţi se pare important?

— Sunt importante, a spus Pandoră coborând privirea. Dar eu nu aş putea simţi toate astea pentru un bărbat a cărui proprietate sunt.

La naiba!

Obiecţiile ei la adresa căsătoriei erau mai adânci decât şi-ar fi imaginat Gabriel. Presupusese că era o nonconformistă, dar era rebelă de-a dreptul!

Aproape că ajunseseră la surorile lui, care stăteau aşezate una lângă cealaltă, în timp ce Ivo şi Justin umpleau găleţile cu nisip ud de pe ţărm.

— Despre ce discutaţi? l-a întrebat Seraphina pe Gabriel.

— Este personal, a răspuns el scurt.

Phoebe s-a aplecat spre Seraphina şi i-a spus în şoaptă:

— Cred că fratele nostru a avut un moment de iluminare.

— Adevărat? Seraphina l-a privit pe Gabriel ca şi cum ar fi fost o creatură ciudată care se chinuia să iasă din carapace.

Gabriel le-a aruncat amândurora câte o privire sarcastică, după care şi-a îndreptat din nou atenţia spre chipul răzvrătitei. A prins-o de cot şi a tras-o uşor deoparte, ca să-i mai spună ceva:

— Mă voi interesa care sunt opţiunile legale, a şoptit. S-ar putea să existe o portiţă prin care o femeie măritată să poată avea propria afacere, pe care să nu o controleze soţul ei.

Spre iritarea lui, Pandora nu a părut deloc impresionată. Sau nu şi-a dat seama de enormitatea concesiei făcute de el.

— Nu există, i-a răspuns. Şi chiar dacă ar exista, oricum m-aş afla într-o postură chiar mai rea decât dacă nu m-aş fi măritat deloc.

*

În ora care a urmat, subiectul jocurilor inventate de Pandora şi al afacerii ei nu au mai fost pomenite deloc, pentru că au lucrat cu toţii la castel. Mai făceau câte o pauză şi beau însetaţi din carafele cu apă rece sau cu

limonadă care le erau trimise din casă. Pandora s-a lansat cu entuziasm în acest proiect şi s-a consultat cu Justin, care a decis că acest castel trebuia să fie înconjurat de un şanţ cu apă, să aibă turnuri pătrate în colţuri, o poartă mare cu pod care să se ridice şi parapeţi de după care ocupanţii castelului să poată arunca spre duşmani cu apă clocotită sau cu smoala topită.

Gabriel, căruia îi revenise construirea şanţului cu apă, îi arunca din timp în timp Pandorei câte o privire furişă. Ea părea să aibă energie cât pentru zece. Chipul îi strălucea la adăpostul pălăriei de paie pe care reuşise să o recupereze de la Ajax. Era transpirată şi plină de nisip, câteva şuviţe i se lipiseră pe gât şi pe spate. Se juca cu uşurinţa şi nepăsarea unul copil deşi era o femeie cu ambiţii şi gânduri radicale. Era frumoasă. Şi complexă. Şi enervantă. Nu mai întâlnise până la ea o femeie atât de hotărâtă.

Ce naiba o să se facă cu ea?

— Vreau să decorez castelul cu scoici şi iarbă de mare, a spus Seraphina.

— O să arate ca un castel de fete, a protestat Justin.

— Şi crabul tău ar putea fi fată, i-a spus Seraphina.

Băiatul a fost oripilat:

— Nu este! Nu are cum să fie fată!

Văzând cât de supărat era vărul lui, Ivo a intervenit repede:

— Crabul este cu siguranţă băiat, surioară.

— De unde ştii? l-a întrebat Seraphina.

— Pentru că… ei bine… Ivo căuta furibund o explicaţie.

Pandora a intervenit confidenţial, coborând vocea:

— Pentru că, în timp ce ne gândeam cum să arate castelul la interior, crabul m-a întrebat discret dacă am inclus şi o cameră pentru fumat. Am fost uşor şocată, pentru că mi s-a părut cam tânăr pentru un asemenea viciu, dar asta nu lasă să planeze niciun dubiu în privinţa masculinităţii lui.

Justin o privea cu ochi mari:

— Şi ce altceva ţi-a mai spus? Cum îl cheamă? Îi place

castelul? Dar şanţul cu apă îi place?

Pandora a început să-i povestească cu lux de amănunte conversaţia avută cu crabul care se numea Shelley, după poetul al cărui operă o admira. Era un crustaceu foarte plimbat, călătorise pe tărâmuri îndepărtate atârnat de piciorul roz al unui pescăruş care prefera alunele şi firimiturile de pâine în locul crustaceelor. Într-o zi, pescăruşul care avea suflet de actor îl dusese pe Shelley să vadă Hamlet la teatrul Drury Lane. Şi chiar jucaseră rolul unor gargui, tot actul doi al piesei. Fusese o experienţă pentru Shelley, dar nu-l făcuse să-şi dorească o carieră în teatru, din cauza reflectoarelor de pe scenă care îl cam prăjiseră.

Gabriel se oprise din săpat şi asculta, transportat în lumea imaginată de Pandora. În numai câteva secunde ea crease o lume a fanteziei în care animalele puţeau vorbi şi totul era posibil. O privea fermecat pe această sirenă care spunea poveşti şi care părea să-i aparţină deja şi totuşi nu voia să aibă de-a face cu el. Inima îi bătea ciudat, ca şi cum s-ar fi luptat să se adapteze unui metronom nou.

Ce i se întâmpla oare?

Regulile logicii după care se ghidase erau acum cumva schimbate şi singurul deznodământ acceptabil era căsătoria cu lady Pandora Ravenel. Nu se simţea deloc pregătit pentru ea şi o anume incertitudine îl măcina: dacă nu va sfârşi alături de persoana cu care trebuia *neapărat* să fie?

Dar cum oare să o facă să-şi dorească să se căsătorească? Nu avea nici cea mai mică dorinţă să o forţeze şi probabil nici nu era posibil. Şi nu voia să-i înlăture alternativele. Voia doar ca ea să-l aleagă pe el.

Dar nu avea timp suficient, la naiba! Dacă nu erau deja logodiţi la întoarcerea ei la londra, scandalul avea să erupă în plină forţă iar familia Ravenel trebuia să ia o decizie. Probabil Pandora avea să plece undeva peste graniţă şi să-şi producă acolo jocurile. Gabriel nu-şi dorea deloc să plece după ea pe continent sau şi mai departe, în America. Nu. Trebuia să o convingă să se mărite cu el

imediat.

Când Pandora şi-a terminat povestea, castelul era deja gata. Justin privea uluit crabul minuscul. A rugat-o pe Pandora să-i mai povestească din aventurile lui Shelley şi ale pescăruşului iar ea a râs.

— Îţi mai spun dar trebuie să-l duci înapoi între stânci, acolo unde l-ai găsit. Sunt sigură că-i este dor de ai lui. S-au ridicat iar Justin a cules cu grijă crabul de pe unul dintre turnurile castelului. S-au îndreptat spre apă, cu Ajax pe urmele lor.

Când s-au îndepărtat suficient de mult, Ivo a spus:

— Îmi place de ea.

Seraphina i-a zâmbit fratelui său mai mic.

— Săptămâna trecută spuneai că ai terminat-o cu fetele.

— Pandora este altfel de fată. Nu este ca acelea cărora le este teamă să atingă o broască şi care discută doar despre părul lor.

Gabriel nu-i mai asculta. Privirea îi era atrasă de silueta Pandorei care se îndepărta. S-a îndreptat spre ţărm, acolo unde nisipul ud strălucea şi s-a aplecat să ia o scoică interesantă. A văzut una chiar în spatele ei şi a cules-o şi pe ea, după care a mai cules una. Şi ar fi continuat tot aşa dacă Justin nu ar fi luat-o de mână şi nu ar fi readus-o pe direcţia bună.

Dumnezeule mare, chiar nu era în stare să meargă drept! A simţit un val de tandreţe în piept, ca o durere blândă. Deja îşi dorea ca drumurile ei, oricât de încâlcite, să o aducă mereu înapoi la el.

— Ar trebui să mergem, a spus Phoebe. Altfel nu vom avea destul timp să ne spălăm şi să ne schimbăm pentru cină.

Seraphina s-a ridicat şi s-a strâmbat văzându-şi mâinile şi picioarele pline de nisip.

— Sunt lipicioasă şi acoperită cu nisip. Mă duc până la apă, să încerc să mă curăţ cât de cât.

— Eu strâng zmeul şi găleţile, a spus Ivo.

Phoebe a aşteptat ca fraţii mai mici să se îndepărteze

şi a spus:

— Am auzit o parte din conversaţia ta cu Pandora. Vocile voastre au fost purtate de vânt.

Gabriel s-a apropiat şi i-a aranjat borul pălăriei.

— Şi care este părerea ta, porumbiţo? Era un nume de alint pe care îl foloseau doar el şi tatăl lor.

Phoebe s-a încruntat gânditoare şi a netezit cu palma unul din pereţii castelului.

— Dacă îţi doreai o căsnicie liniştită şi un cămin bine organizat ar fi trebuit să o ceri de soţie pe oricare dintre fetele binecrescute şi cu minte puţină care ţi-au defilat prin faţa ochilor ani la rând. Ivo are dreptate: Pandora este un alt gen de faţă. Ciudată şi minunată. Nu îndrăznesc să fac previziuni… S-a oprit, văzând că el nu-şi dezlipise privirea de la silueta îndepărtată a Pandorei. Nici măcar nu mă asculţi, netotule. Ai decis deja să te căsătoreşti cu ea, indiferent de consecinţe.

— Nici măcar nu a fost o decizie, a spus Gabriel încurcat. Nu găsesc nici măcar un motiv pentru care să o doresc atât de mult.

Phoebe a zâmbit trist, privind spre larg.

— Ţi-am povestit vreodată ce mi-a spus Henry când m-a cerut în căsătorie, ştiind prea bine că timpul nostru împreună este măsurat? „Căsătoria este un pas prea important ca să-l faci raţional”. Şi avea dreptate.

Gabriel a luat un pumn de nisip, după care l-a lăsat să i se scurgă printre degete.

— Rudele ei nu se tem de scandal şi nu o vor forţa şi se mărite. Şi, după cum ai auzit probabil, ea are obiecţii nenumărate. Nu neapărat în ceea ce mă priveşte, ci faţă de instituţia căsătoriei în sine.

— Cum ar putea cineva să-ţi reviste? l-a întrebat Phoebe, pe jumătate ironic, pe jumătate sincer.

S-a încruntat la ea:

— Titlul meu, averea, poziţia socială… toate mă trag în jos, după părerea ei. Trebuie să o conving cumva să se mărite cu mine în ciuda lor. Dând dovadă de sinceritate, a adăugat: şi al naibii să fiu dacă ştiu ce sunt, în afara lor.

— Oh, dragul meu, a spus Phoebe cu tandreţe. Tu eşti fratele care l-a învăţat pe Raphael să navigheze şi pe Justin să-şi lege şireturile. Tu eşti cel care l-a purtat pe braţe pe Henry până la râu, când a vrut să meargă la pescuit pentru ultima oară. A înghiţit zgomotos şi a oftat. Şi-a înfipt şi mai bine călcâiele în nisip. Vrei să-ţi spun care este problema ta?

— Este cumva o întrebare?

— Problema ta este, a continuat sora lui, că te pricepi de minune să menţii o faţadă de perfecţiune, de zeu. Nu vrei ca oamenii să te privească ca pe un muritor. Dar pe fata aceasta nu o vei cuceri aşa. Arată-i că şi tu ai defecte, dragul meu. Şi atunci o să te placă şi mai mult.

Capitolul 9

De-a lungul întregii zile care a urmat, lordul St.Vincent – Gabriel – nu a mai încercat deloc să o sărute pe Pandora. A fost un gentleman perfect, respectuos şi atent şi s-a asigurat că erau mereu însoţiţi de un adult sau în văzul lumii.

Pandora era foarte bucuroasă.

Destul de bucuroasă.

Bucuroasă, aşa şi aşa.

34. Sărutul este ca un experiment cu electricitatea. Cineva face o descoperire fascinantă dar este prăjit ca o oaie la proţap în timpul acestuia.

Şi totuşi nu se putea abţine să nu se întrebe de ce Gabriel nu mai încercase să o sărute după prima zi.

Era foarte adevărat că nu ar fi trebuit să-i permită să facă asta, de la bun început. Lady Berwick şi spusese cândva că un gentleman ar putea-o testa pe o lady făcându-i avansuri necuviincioase şi judecând-o sever dacă aceasta nu-i rezista. Deşi Gabriel nu părea genul de bărbat

care să facă aşa ceva. Pandora nu ştia prea multe despre bărbaţi ca să elimine total această posibilitate.

Cel mai probabil, motivul pentru care Gabriel nu mai încercase să o sărute din nou era că ea nu se pricepea deloc.

Nu avea nici cea mai mică idee cum să sărute, ce să facă cu buzele sau cu limba. Senzaţiile fuseseră însă într-atât de extraordinare că pur şi simplu îl atacase. După care el o comparase cu un pirat, iar remarca aceea nu încetase să o bântuie. O spusese oare dezaprobator? Nu. Prea sunase a compliment. Dar s-ar fi putut totuşi să-i fi făcut un compliment?

35. Nici o lista de calităţi feminine nu a inclus vreodată propoziţia „săruţi ca un pirat”.

Deşi Pandora era umilită şi în defensivă ori de câte ori se gândea la săruto-catastrofă, Gabriel fusese într-atât de fermecător în cele două zile care trecuseră că ea se bucura enorm de compania lui. Petrecuseră mult timp împreună, stătuseră de vorbă, se plimbaseră, călăriseră, jucaseră tenis de câmp, crochet şi alte jocuri în aer liber, întotdeauna în compania rudelor.

În anumite privinţe, Gabriel îi amintea de Devon, cu care el păruse să lege imediat o prietenie. Erau amândoi inteligenţi şi ireverenţioşi, aveau tendinţa de a privi lumea cu un amestec de ironie şi pragmatism. Dar în timp ce Devon era spontan şi adesea volatil, Gabriel era mai atent şi mai ponderat, iar caracterul lui dovedea o maturitate rară la un bărbat atât de tânăr.

Primul fiu născut al ducelui, Gabriel, reprezenta viitorul familiei Challon, cel căruia aveau să-i revină domeniul, titlul şi întreaga avere a familie. Era educat, cu o înţelegere complexă a finanţelor şi comerţului şi era priceput în administrarea domeniului. În acele zile de dezvoltare continuă a industriei, nobilimea nu-şi mai permitea să se bazeze doar pe veniturile pe care le aducea agricultura de pe pământurile ancestrale. Erau tot mai

numeroase cazurile nobililor care nu putuseră renunţa la vechea gândire şi erau acum obligaţi să-şi părăsească conacele şi să-şi vândă domeniile.

Pandora nu se îndoia nicio clipă că Gabriel nu se va ridica la înălţimea provocărilor acelei lumi în schimbare. Era abil, inteligent, judeca limpede, era un lider înnăscut. Şi totuşi, se gândea ea, trebuia să fie tare greu să trăieşti sub povara atâtor responsabilităţi şi aşteptări. Îşi făcea oare griji vreodată că ar putea greşi, că ar eşua în vreo privinţă?

În cea de-a treia zi a vizitei Pandorei şi-au petrecut după amiaza trăgând cu arcul, alături de Cassandra, Ivo şi Seraphina. Dându-şi seama că venise vremea să se întoarcă în casă şi să se schimbe pentru cină, au pornit spre ţinte, să strângă săgeţile.

— Nu uita că trebuie să te îmbraci ceva mai formal pentru cina din seara aceasta, a prevenit-o Seraphina. Avem două familii invitate, de aici din zonă.

— Cât de formal? a întrebat Cassandra, îngrijorându-se brusc. Voi ce veţi purta?

— Ei bine, a spus Ivo gânditor, ca şi cum întrebarea i-ar fi fost adresată lui, mă gândeam să-mi pun pantalonii negri din catifea şi vesta cu nasturii-fantezie…

— Ivo! a exclamat Seraphina, încercând să pară solemnă. Nu este cazul să glumim. Moda este o chestiune foarte serioasă.

— Nu înţeleg de ce fetele îşi schimbă moda la câteva luni şi fac atâta caz de asta, a spus Ivo. Noi, bărbaţii ne-am adunat cu mult timp în urmă şi am decis: pantaloni. Şi asta purtăm de-atunci şi până în ziua de azi.

— Dar cu scoţienii cum rămâne? a întrebat Seraphina.

— Nu au putut renunţa la kilturi, i-a răspuns Ivo, pentru că s-au obişnuit ca vântul să le adie pe la…

— Genunchi, l-a întrerupt Gabriel zâmbind şi răvăşind părul roşu al băiatului. Îţi strâng eu săgeţile, neastâmpăratule. Du-te în casă şi pune-ţi pantalonii de catifea.

Ivo i-a zâmbit fratelui său mai mare şi s-a îndepărtat.

— Haide, să ne grăbim, i-a spus Seraphina

Cassandrei. Sper să avem suficient timp să-ţi arăt rochia mea.

Cassandra a aruncat o privire îngrijorată spre ţinta ei, încă plină cu săgeţi.

— Mă ocup eu, i-a spus Pandora. Nu am niciodată nevoie de mai mult de câteva minute să-mi schimb rochia.

Cassandra i-a zâmbit şi i-a trimis o bezea, după care a alergat spre casă, urmând-o pe Seraphina.

Văzând-o cât era de grăbită, Pandora şi-a făcut palmele pâlnie şi a strigat după ele, imitând-o pe lady Berwick:

— O lady nu aleargă asemenea unui cal de curse!

Răspunsul Cassandrei a fost adus de o pală de vânt:

— O lady nu cârâie ca un vultur!

Râzând, Pandora s-a întors pe călcâie şi l-a surprins pe Gabriel privind-o intens. Părea fascinat de… ceva… deşi nu-şi dădea deloc seama ce găsea atât de interesant la ea. Şi-a trecut mâna pe obraji, întrebându-se dacă nu cumva era murdară.

Gabriel i-a zâmbit absent şi a clătinat uşor din cap.

— Mă holbam, nu-i aşa? Te rog să mă ierţi, dar ador felul în care râzi.

Pandora a roşit până la rădăcina părului. S-a apropiat de prima ţintă şi a început să smulgă săgeţile.

— Te rog să nu-mi faci complimente.

Gabriel s-a dus la următoarea ţintă.

— Nu-ţi plac complimentele?

— Nu. Mă stânjenesc, pentru că niciodată nu mi se par adevărate.

— Poate că ţie nu-ţi par adevărate, dar asta nu înseamnă că nu sunt. După ce a aşezat săgeţile într-o tolbă din piele, s-a apropiat să o ajute să le strângă pe ale ei.

— În cazul de faţă sigur nu sunt. Râsul meu sună ca serenada unei broaşte atârnate de o uşă cu balamalele ruginite.

Gabriel a râs.

— Ca vântul de vară care trece printr-un clopoţel de grădină din argint.

— În niciun caz nu sună aşa, a spus Pandora.

— Eu aşa îl aud şi aşa mă face să mă simt. Nola de intimitate din glasul lui părea să vibreze la unison cu fiorii din trupul ei.

Pandora a refuzat să se uite la el, preferând să se lupte cu săgeţile înfipte în ţinta din pânză dură. Câteva dintre ele fuseseră înfipte adânc, unele chiar în acelaşi loc. Era ţinta lui Gabriel, bineînţeles. Trăsese cu arcul cu nonşalanţă şi uşurinţă şi nimerise de fiecare dată centrul colorat în auriu.

Pandora le-a extras cu grijă, una câte una şi i le-a întins lui Gabriel. După care şi-a scos mănuşa din piele care îi era prinsă de încheietură cu o curea cu cataramă.

— Eşti un bun ţintaş, i-a spus luptându-se cu catarama buclucaşă.

— Am ani de exerciţiu. Gabriel a întins mâna şi i-a desfăcut catarama.

— Şi o abilitate înnăscută, a spus Pandora, nelăsându-l să fie prea modest. De fapt, pari să faci totul perfect. Bănuiesc că la asta se aşteaptă toţi de la tine.

— Nu şi familia mea. Dar lumea din afară… Gabriel a ezitat. Oamenii par să-mi vâneze greşelile şi să le ţină minte.

— Trebuie să te conformezi unui standard mai înalt? a continuat Pandora. Din cauza poziţiei sociale şi a numelui?

Gabriel i-a aruncat o privire neutră iar ea a înţeles că nu dorea să pară că se plângea.

— Am înţeles în timp că este mai bine pentru mine dacă îmi ascund slăbiciunile.

— Ai slăbiciuni? s-a prefăcut surprinsă Pandora, glumind doar pe jumătate.

— Multe, i-a răspuns Gabriel. I-a tras cu grijă mănuşa de pe mână şi a pus-o într-un buzunar al tolbei.

Stăteau atât de aproape unul de celălalt încât Pandora îi vedea liniile subţiri care îl striau irişii albaştri.

— Spune-mi cel mai rău lucru despre tine, i-a spus dintr-un impuls.

A avut o expresie ciudată, de disconfort şi aproape de…

— O voi face, i-a răspuns încet. Dar aş prefera să discutăm mai târziu, între patru ochi.

A simţit cum un ghem de îndoială i se forma în stomac. Oare cele mai negre suspiciuni ale ei aveau să se dovedească adevărate?

— Are vreo legătură cu… cu femeile? a reuşit Pandora să rostească, simţind că pulsul i-o luase razna.

I-a aruncat o privire piezişă:

— Da.

Nu, oh, Dumnezeule, nu! Prea supărată ca să se mai gândească la ce spunea, a izbucnit:

— Ştiam eu! Ai sifilis.

Gabriel a privit-o mirat. Tolba cu săgeţi i-a căzut cu zgomot la picioare.

— Poftim?

— Mă gândeam eu că te-ai contaminat deja, a spus Pandora. El a tras-o la adăpostul unei ţinte, după o movilă, acolo unde nu puteau fi văzuţi din casă. Cine ştie de câte feluri… Sifilis englezesc, franţuzesc, turcesc…

— Pandora, aşteaptă.

A scuturat-o puţin, ca să-i atragă atenţia, dar cuvintele i se rostogoleau fără oprire:

— Spaniol, german, australian…

— Nu am avut niciodată sifilis, a întrerupt-o el.

— De care?

— De toate.

Ea a făcut ochii mari:

— Ai avut *de toate felurite?*

— Nu, la naiba! Gabriel s-a întors, cuprins de un acces violent de tuse care a făcut ca umerii să-i tremure, şi-a dus o mână la ochi şi pentru o clipă ea a crezut că plângea. În clipa următoare şi-a dat seama că de fapt râdea. Şi ori de câte ori întorcea ochii spre chipul ei indignat hohotea şi mai tare. A fost deci obligată să aştepte, furioasă că devenise obiectul ilarităţii lui zgomotoase.

Într-un final, Gabriel s-a potolit.

— Nu am avut deloc. Şi există doar un singur fel.

Pandora a oftat uşurată.

— Şi atunci de ce sunt atâtea nume?

Gabriel şi-a şters colţurile ochilor.

— Englezii i-au spus sifilis franţuzesc pe când eram în război cu el, drept pentru care francezii ne-au întors favoarea. Mă îndoiesc că a purtat denumirea de sifilis german, dar dacă este aşa înseamnă că a venit cu siguranţă de la austrieci. Ideea este că eu nu m-am îmbolnăvit pentru că m-am protejat.

— Ce vrea să însemne asta?

— Profilaxie. Viscere de *ovis aries.* Tonul lui devenise caustic. Pălării englezeşti, răvaşe franţuzeşti, *boudruches.* Numeşte-le cum vrei.

Pandorei i se părea vag cunoscut cuvântul franţuzesc.

— Baudruche… nu cumva este materialul din care se fabrică… nu sunt intestinele de oaie din care se fac baloanele cu aer cald? Ce caută baloanele în evitarea sifilisului?

— Nu este vorba de niciun balon, i-a spus el. Îţi pot explica, dacă te simţi pregătită pentru acest nivel de detalii anatomice.

— Nu este cazul, i-a răspuns ea repede, pentru că nu-şi dorea să fie pusă din nou într-o postură jenantă.

Gabriel a clătinat din cap şi i-a spus:

— De unde ţi-a venit ideea că aş avea sifilis?

— Pentru că eşti un mare fustangiu.

— Nu, nu sunt.

— Lordul Chaworth spune că eşti.

— Tatăl meu a fost un mare cuceritor, i-a spus Gabriel, fără să se străduiască să-şi ascundă exasperarea. Înainte de a o cunoaşte pe mama. Mi s-a pus şi mie aceeaşi etichetă pentru că semănăm foarte mult şi pentru că i-am moştenit titlul. Nici dacă aş fi vrut să fac o mulţime de cuceriri nu aş fi avut suficient timp.

— Dar ai „cunoscut” multe femei, nu-i aşa? În sens biblic.

Gabriel a făcut ochii mici.

— Ce înţelegi prin „multe”?

— Nu am un număr anume în minte, a protestat Pandora. N-am de unde să ştiu…

— Spune-mi o cifră.

Pandora a dat ochii peste cap şi a oftat, semn că-i făcea pe plac fără voia ei:

— Douăzeci şi trei.

— Am cunoscut mai puţin de douăzeci şi trei de femei în sens biblic, i-a răspuns prompt Gabriel, părând convins că astfel va încheia discuţia. Am vorbit destul despre asta. Să ne întoarcem în casă.

— Ai fost cu douăzeci şi două de femei? l-a întrebat Pandora, refuzând să se urnească din loc.

Mai multe emoţii i s-au succedat rapid pe chip: iritare, amuzament, dorinţă.

— Nu.

— Douăzeci şi una?

După un moment de încremenire absolută, ceva în el a părut să explodeze. A luat-o în braţe cu subtilitatea unui tigru şi şi-a lipit buzele de gura ei. Ea a scos un sunet surprins şi a dat să se zbată dar braţele lui au cuprins-o ferm. A sărutat-o posesiv, aproape dur la început, devenind apoi tot mai blând. Trupul ei a capitulat fără să dea creierului şansa să se împotrivească, agăţându-se de fiecare centimetru din el. Fierbinţeala trupului de bărbat, duritatea lui îi satisfăceau o foame de care nu mai fusese conştientă până atunci. Cât de confuză era! Simţea nevoia să i se strecoare în haine, sub piele chiar

Şi-a lăsat degetele să rătăcească pe obrajii lui, pe linia urechii, pe gâtul cu piele fină. Cum el nu i s-a împotrivit deloc şi-a trecut degetele prin părul lui des şi a oftat mulţumită. El la căutat limba, necăjind-o intim. Vag conştientă că era pe punctul de a-şi pierde controlul, că era gata-gata să-l „atace” din nou, Pandora a reuşit să se smulgă din sărut şi să-şi ferească faţa.

— Nu, a rostit slab.

Buzele lui au alunecat pe obrazul ei iar respiraţia i-a înfierbântat pielea.

— De ce? Tot îţi mai faci griji în legătură cu sifilisul australian?

Abia atunci ea şi-a dat seama că nu mai stăteau în picioare. Gabriel era aşezat pe pământ, cu spatele sprijinit de movila acoperită cu iarbă, iar ea – Dumnezeu să o ajute! — era în poala lui. S-a uitat în jur, uimită. Cum de se întâmplase asta?

— Nu, a spus ea şi mai tulburată. Dar mi-am amintit că mi-ai spus că sărut ca un pirat.

Gabriel nu a reacţionat imediat.

— Oh, îmi amintesc. A vrut să fie un compliment.

Pandora s-a strâmbat.

— Compliment ar fi fost dacă aveam barbă şi un picior de lemn.

Gabriel a mângâiat-o tandru pe păr.

— Iartă-mi expresia nefericită. Voiam să spun că entuziasmul tău mi se părea fermecător.

— Adevărat? Pandora era roşie ca focul. Şi-a lăsat capul pe umărul lui şi a spus înfundat: mi-am tot făcut griji de trei zile încoace că ţi-am greşit cumva.

— Nu, niciodată, draga mea. Gabriel s-a îndreptat puţin şi a tras-o mai aproape. I-a adulmecat obrazul şi i-a şoptit: chiar nu vezi că tot ce faci tu îmi produce plăcere?

— Chiar şi atunci când mă port ca un viking?

— Ca un pirat. Da, mai ales atunci. Buzele lui îi atingeau uşor lobul urechii drepte. Scumpa mea, sunt deja mult prea multe femei respectabile pe faţa pământului. Oferta a depăşit cu mult cererea. Dar piraţii atrăgători sunt foarte puţini, mai ales cei cu adevărat pricepuţi în a seduce. Cred că ţi-ai găsit chemarea.

— Îţi râzi de mine, a spus resemnată Pandora.

Zâmbind, Gabriel i-a cuprins capul în palme şi a privit-o în ochi.

— Sărutul tău m-a tulburat dincolo de puterea imaginaţiei, i-a şoptit. În fiecare noapte, pentru tot restul vieţii, voi visa după-amiaza în care acolo, în hol, am fost acostat de o frumuseţe brunetă care mi-a transformat sufletul în scrum. Şi când voi fi foarte bătrân, când creierul

nu mă va mai ajuta, îmi voi aminti focul dulce al buzelor tale lipite de ale mele şi îmi voi spune: ei da, acela a fost cu adevărat un sărut!

Nu este decât un diavol cu limbă meşteşugită, şi-a spus Pandora, fără să-şi poată ascunde un zâmbet. Cu numai o zi în urmă îl auzise pe tatăl lui Gabriel exprimându-se în fraze elaborate şi încâlcite ca nişte labirinturi. Clar, acest dar îi fusese transmis şi fiului.

Simţind nevoia să pună o distanţă între ei, s-a ridicat din poala lui.

— Mă bucur că nu ai sifilis, i-a spus aranjându-şi fustele. Iar viitoarea ta soţie, oricare ar fi aceasta, va fi şi ea bucuroasă, cu siguranţă.

Sensul cuvintelor ei nu i-a scăpat deloc. I-a aruncat o privire de gheaţă şi s-a ridicat la rândul său, cu o mişcare agilă.

— Da, a răspuns sec, scuturând praful de pe pantaloni şi trecându-şi o mână prin păr. Slăvit fie Dumnezeu pentru baloanele din maţe de oaie.

Capitolul 10

Familiile din partea locului invitate la cină erau destul de numeroase, fiecare cu o mulţime de copii de toate vârstele. Atmosfera era însufleţită, se auzeau acorduri de harpă şi flaut, conversaţia plutea de-a lungul mesei la care stăteau adulţii. Copiii mai mici mâncau la etaj, în timp ce copiii mai mari aveau masa lor, în salonul alăturat.

Bucătăreasa familiei Challon şi toate ajutoarele ei se întrecuseră pe sine, pregătind o mare varietate de mâncăruri cu legume de sezon, peşte şi vânat. Şi bucătăreasa de la Eversby Priory era pricepută, dar mâncarea servită la Heron’s Point era net superioară. Pe masă tronau legume proaspete tăiate julienne, inimi fragede de anghinare prăjite în unt, languste aburinde în sos de vin alb de Burgundia şi trufe, fileuri delicate de

calcan în crustă crocantă de pesmet. Fazani înfăşuraţi în fâşii de bacon şi daţi la cuptor, să se frăgezească şi să se afume uşor erau serviţi cu garnitură de cartofi fierţi frecaţi cu smântână şi unt până ce se transformaseră într-un puf savuros. Fripturile de vită cu piper erau aduse pe platouri imense, alături de plăcinte aurii miniaturale cu carne de vânat şi macaroane la cuptor, garnisite cu brânză Gruytre şi servite în forme mici, de tarte.

Pandora era tăcută, nu numai de teamă să nu spună ceva nepotrivit, ci pentru că era hotărâtă să mănânce cât mai mult din preparatele delicioase. Din nefericire, corsetul era un obstacol pentru orice îndrăgostită de mâncare. Dacă lua o înghiţitură în plus, coastele aveau să o doară şi nu mai putea respira. Era îmbrăcată cu cea mai bună rochie a ei, din mătase de culoarea alunei la modă numită *boit de rose,* o nuanţă pală de roz care îi punea în evidenţă tenul deschis. Croiala era aproape sever de simplă, cu un corsaj lung şi fuste strânse la spate, care îi marcau talia şi linia şoldurilor.

Spre nemulţumirea ei, Gabriel nu era aşezat lângă ea la masă, aşa cum se întâmplase în serile trecute, ci la celălalt capăt al mesei, lângă duce, flancat de o doamnă mai în vârstă şi de fiica acesteia. Femeile râdeau şi sporovăiau, încântate că se bucurau de atenţia a doi bărbaţi atât de fermecători.

Gabriel era subţire şi frumos în costumul elegant, negru, cu vestă albă din mătase şi cravată albă apretată. Arăta impecabil, distant şi sigur pe sine. Lumina lumânărilor se juca blândă în părul lui, şi mângâindu-i pometii şi conturul plin al buzelor.

63. Nu m-aş putea căsători cu lordul St.Vincent doar pentru felul în care arată. Oamenii m-ar considera superficială.

Amintindu-şi atingerea erotică a buzelor lui peste gura ei, cu numai două ore în urmă, Pandora s-a foit pe scaun şi şi-a desprins privirea de la el.

Fusese aşezată aproape de capătul mesei, între un tânăr care părea cam de aceeaşi vârstă cu ea şi un domn mai în vârstă care era clar fermecat de ducesă şi se străduia din răsputeri să-i monopolizeze atenţia. Nu putea spera nici să facă puţini conversaţie cu Phoebe, care stătea în faţa ei, detaşată şi distantă şi lua înghiţituri mici din mâncare.

A riscat o privire spre tânărul rezervat de lângă ea – cum îl chema oare? – domnul Arturson, Arterton? – şi a decis să-şi încerce norocul şi să-l antreneze într-o discuţie de complezenţă.

— Ce vreme frumoasă am avut azi, nu-i aşa? a spus ea.

El a lăsat tacâmurile jos şi şi-a şters ambele colţuri ale gurii cu şervetul înainte de a-i răspunde:

— Da. Foarte frumoasă.

Încurajată. Pandora l-a întrebat:

— Ce fel de nori îţi plac mai mult? Cumulus sau stratocumulus?

A privit-o uşor încruntat După o pauză destui de lungă a întrebat-o:

— Care este diferenţa?

— Norii cumulus sunt mai pufoşi şi mai rotunzi, cum este grămada de cartofi din farfuria mea. Folosindu-se de furculiţă. Pandora a răsfirat cartofii şi a făcut rotocoale. Stratocumulus sunt mai denşi. În formă de linii sau valuri – ca acestea – şi pot forma o masă mai mare sau se pot sparge.

O privea lipsit de orice expresie.

— Eu îi prefer pe cei care arată ca o pătură.

— Altostratus? a întrebat surprinsă Pandora, lăsând furculiţa jos. Dar sunt cel mai plicticoşi nori! De ce-ţi plac?

— Pentru că în majoritatea cazurilor, înseamnă că va ploua. Iar mie îmi place ploaia.

Era un început promiţător de conversaţie.

— Şi mie îmi place să mă plimb prin ploaie! a exclamat Pandora.

— Nu, mie nu-mi place să mă plimb, îmi place să stau

în casă. După ce i-a aruncat o privire dezaprobatoare, bărbatul s-a reîntors la mâncarea din farfuria sa.

Pandora a oftat fără zgomot. A luat furculiţa şi a încercat să-şi aranjeze cartofii într-o moviliţă, aşa cum fuseseră la început.

64. Niciodată să nu sapi în mâncare doar ca să-ţi demonstrezi punctul de vedere atunci când faci conversaţie de complezenţă. Bărbaţilor nu le place asta.

Când a ridicat privirea, Pandora a descoperit că Phoebe o privea şi s-a pregătit sufleteşte pentru o remarcă sarcastică.

Dar Phoebe i s-a adresat cu voce blândă:

— Henry şi cu mine am văzut cândva un nor, deasupra canalului, care avea forma unui cilindru perfect. În timp ce se îndepărta spre linia orizontului semăna tot mai tare cu un covor alb făcut sul şi aruncat pe cer.

Era pentru prima oară că Pandora o auzea pe Phoebe pomenind numele soţului ei. A întrebat, temătoare:

— Aţi încercat vreodată să găsiţi diferite forme în nori?

— Oh, da, tot timpul. Henry era foarte inteligent – vedea imediat delfini, corăbii, elefanţi sau cocoşi. Eu nu distingeam nicio formă până ce nu mi-o arăta el. Dar atunci mi se contura în faţa ochilor, ca prin magie. Ochii lui Phoebe deveniseră cristalini, plini de tandreţe.

Pandora cunoscuse deja durerea, pentru că îşi pierduse ambii părinţi şi un frate, dar înţelegea acum că aceasta era un alt fel de durere, mai grea. Plină de compasiune, a îndrăznit să spună:

— Pare… să fi fost un om admirabil.

Phoebe i-a zâmbit slab iar privirile li s-au întâlnit, calde:

— Aşa a fost, a spus. Cândva îţi voi povesti mai multe despre el.

Şi în clipa aceea Pandora a înţeles în sfârşit unde putea să ducă o discuţie de complezenţă despre vreme.

*

După cină, bărbaţii nu s-au separat de femei aşa cum era obiceiul ci s-au retras cu toţii în salonul de la cel de-al doilea etaj, o încăpere spaţioasă în care erau aranjate pâlcuri-pâlcuri de măsuţe şi fotolii. Asemenea salonului de vară de la parter, şi acesta dădea spre ocean iar ferestrele erau larg deschise ca să poată pătrunde briza. Le-a fost servit ceaiul alături de dulciuri şi vin de Porto sau coniac iar pe terasa umbrită a fost adusă o cutie cu trabucuri, pentru domnii care doreau să se desfete. Acum, că dineul formal se încheiase, atmosfera era mai plăcută, mai relaxată. Din timp în timp, cineva mai trecea prin dreptul pianului şi încerca câteva acorduri.

Pandora s-a îndreptat spre grupul format din Cassandra şi alte câteva tinere, dar a fost obligată să se oprească de degetele unui bărbat care s-au încleştat în jurul încheieturii ei.

Gabriel i-a şoptit la ureche:

— Ce-i spuneai domnului Arterson în timp ce amestecai cu atâta îndârjire cartofii din farfurie?

Pandora s-a întors şi a ridicat ochii spre el, dorindu-şi ca inima să nu-i fi săltat de fericire că el o căutase:

— Cum de ai observat ce făceam din capătul opus ai mesei?

— Era cât pe ce să-mi sucesc gâtul, atât de tare m-am străduit să te văd şi să te aud tot timpul cinei.

O privea zâmbitor iar ea a simţit cum se deschideau toate ferestrele inimii ei.

— Îi arătam cum se formează norii, folosindu-mă de cartofii din faţa mea, i-a răspuns ea. Nu cred că domnul Arterson a apreciat prea tare norii mei stratocumulus. Şi nici nu-l învinovăţesc. N-ar fi trebuit să mă joc cu mâncarea din farfurie. De fapt, am luat hotărârea să nu mai fac niciodată asta.

A privit-o provocator.

— Ce păcat! Tocmai mă pregăteam să-ţi arăt la ce

sunt buni morcovii.

— La ce? a întrebat ea curioasă.

— Vino cu mine.

Pandora l-a urmat în celălalt colţ al încăperii, dar au fost opriţi de un grup de copii care culegeau dulciuri de pe bufet.

— Nu luaţi morcovul! le-a spus Gabriel, văzând cum o mulţime de mâini mici înşfăcau prăjiturile cu nuci şi alune, bezelele sfărâmicioase şi biscuiţii cu ciocolată.

Ivo s-a întors spre el şi i-a răspuns în timp ce ronţăia un biscuit:

— Nimeni nu are de gând să se atingă de morcov, i-a spus fratelui său măi mare. Este morcovul cel mai în siguranţă din lume.

— Nu pentru mult timp, a spus Gabriel întinzând mâna peste capetele copiilor ca să ia singurul morcov crud de pe masa cu dulciuri.

— Oh, faci chestia *aceea,* a spus Ivo. Putem să ne uităm şi noi?

— Sunteţi invitaţii mei.

— Ce are de gând să facă? l-a întrebat Pandora pe Ivo, extrem de curioasă. Ivo nu a apucat însă să-i răspundă din cauza unei doamne care i-a îndepărtat pe atacatori de platourile cu dulciuri.

— Plecaţi de aici, imediat! a exclamat mama, iritată. Desertul acesta nu este pentru voi, are prea mult zahăr. Tocmai de aceea vi s-a servit pandişpan la sfârşitul cinei.

— Dar pandişpanul este doar aer! a mormăit unul dintre copii, strecurându-şi în buzunar o prăjitură cu alune.

Înăbuşindu-şi un zâmbet, Gabriel i-a spus fratelui său, pe un ton scăzut:

— Nu erai tu în fruntea acestei adunări, Ivo? A venit vremea să-ţi demonstrezi calităţile de conducător.

— Sunt conducătorul lor, i-a răspuns Ivo. Eu i-am adus încoace.

Pandora s-a uitat la Gabriel şi a zâmbit.

— Nimănui nu-i place pandişpanul. E prea uscat, a sărit ea în apărarea lui Ivo. Parcă ai mânca burete.

— Îi scot de aici într-un minut, i-a promis Ivo. Dar mai întâi vreau să-l aduc pe lordul Trenear – va dori şi el să vadă şmecheria cu morcovul, sunt sigur. A zbughit-o înainte ca vreunul dintre ei să apuce să-l oprească. Băiatul îl plăcea mult pe Devon, cu felul lui direct şi bărbătesc de a fi şi cu simţul umorului.

După ce a liniştit-o pe doamna supărată şi le-a spus copiilor să nu ia chiar *toate* dulciurile, Gabriel a condus-o pe Pandora spre o masă înaltă cu un singur picior, aşezată într-un colţ.

— Acesta pentru ce este? a întrebat ea văzându-l că scotea un briceag din buzunar şi tăia capătul morcovului.

— Face parte din trucul cu cărţi de joc. Gabriel a pus morcovul într-un sfeşnic din argint aflat pe masă. În absenţa unui talent real cum ar fi cântatul la pian, a trebuit să-mi dezvolt alte abilităţi. Mai ales în tinereţea mea – şi a ridicat glasul ca să poată fi auzit de tatăl lui, care juca acum cărţi la o masă din apropiere – când am fost abandonat în compania nesănătoasă a unor trişori şi infractori care frecventau clubul tatălui meu.

Ducele a privit peste umăr, ridicând o sprânceană.

— M-am gândit că ai avea de câştigat învăţând de la prima mână despre ce înseamnă viciile, ca să ştii ce să eviţi în viitor.

Gabriel s-a întors spre Pandora, iar ochii îi străluceau amuzaţi.

— Ce ai de gând să faci cu morcovul? l-a întrebat ea.

— Răbdare, i-a răspuns el, luând un pachet nou de cărţi de pe o tavă. A desfăcut cutia şi a pus-o deoparte, după care a amestecat cărţile prin aer, ca o cascadă.

Pandora a făcut ochii mari.

— Cum faci asta, fără să atingi deloc masa?

— Totul constă în felul în care ţii teancul de cărţi. L-a desfăcut în două, cu o singură mână şi cu o dexteritate impresionantă a aruncat cărţile de joc în aer. Acestea s-au rotit complet şi i-au aterizat perfect în palmă, în ordine inversă. A continuat cu o succesiune rapidă de mişcări, făcând cărţile să zboare dintr-o mână într-alta, ca şi cum ar

fi desfăcut şi ar fi închis un evantai. Toate acestea cu graţie şi rapiditate, ca o magie.

Devon, care venise adus de Ivo, a fluierat admirativ.

— Să-mi aminteşti să nu joc niciodată cărţi cu el, i-a spus lui Ivo. Mi-aş putea pierde întreaga avere în numai câteva minute.

— Sunt un jucător mediocru, i-a spus Gabriel învârtind între degete o singură carte, ca pe o morişcă. Talentul meu se rezumă la chestii amuzante. S-ar putea să nu-mi iasă imediat, i-a avertizat. De obicei am nevoie să exersez puţin înainte. S-a îndepărtat puţin de masă, iar domnii care jucau whist la masa alăturată s-au oprit să-l urmărească.

A apucat o singură carte între arătător şi degetul mijlociu şi a ochit morcovul, strângând din ochi. Cu o mişcare a încheieturii cartea a zburat prin aer. Cât ai clipi, o porţiune din morcov a căzut, retezată. Cu viteza fulgerului, Gabriel a aruncat o a doua carte de joc, iar ceea ce rămăsese din morcov a fost înjumătăţit.

Din întreaga cameră au răsunat aplauzele şi exclamaţiile încântate ale copiilor.

— Impresionant, i-a spus Devon lui Gabriel. Dacă mi-ar reuşi aşa ceva într-o tavernă nu ar mai trebui să-mi plătesc niciodată băutura. Cât de mult a trebuit să exersezi?

— Din păcate au fost sacrificate răzoare întregi de morcovi, de-a lungul câtorva ani.

— Dar a meritat, aş spune. Devon s-a uitat grăitor spre Pandora. Cu permisiunea voastră, mă voi reîntoarce la masa de whist, până nu mă dau afară de la joc partenerii mei.

— Bineînţeles, i-a răspuns ea.

Ivo a aruncat o privire spre grupul de copii care erau în continuare lipiţi de bufetul cu dulciuri. A oftat.

— Au scăpat de sub control, a spus. Cred că ar trebui să fac ceva în ceea ce-i priveşte. A făcut o plecăciune în faţa Pandorei. Eşti foarte drăguţă în seara asta, lady Pandora.

— Îţi mulţumesc, Ivo, i-a răspuns ea sfioasă şi a

zâmbit în urma lui. Ivo îşi scotea deja hoardele dezlănţuite afară din încăpere. Ce năzdrăvan! a spus.

— Cred că ar fi fost preferatul bunicului nostru – cel al cărui nume îl poartă, a spus Gabriel. Are mai mult sânge de Jenner decât de Challon, deci mai mult foc decât gheaţă în vene.

— Familia Ravenel se aprinde foarte repede, a spus Pandora.

— Am auzit. Gabriel părea amuzat. Aşa eşti şi tu?

— Da, dar nu mă enervez chiar atât de des… sunt mai degrabă uşor iritabilă.

— Îmi plac femeile pline de viaţă.

— Este un fel elegant de a spune, dar nu sunt numai aşa.

— Da. Mai eşti şi frumoasă.

— Nu… Pandora a înghiţit în sec, stânjenită. Fără complimente, îţi aminteşti? Nu ţi-am spus că sunt uşor iritabilă doar ca să sugerez că aş avea şi alte calităţi. Voiam să spun că sunt inconsecventă şi deci este foarte greu să trăieşti cu mine.

— Mie nu.

L-a privit nesigură. Ceva în vocea lui a făcut-o să simtă fluturi în stomac.

— Ai vrea să jucăm o partidă de whist? a întrebat-o.

— Doar noi doi?

— La măsuţa de la fereastră. Pentru că ea ezita, a continuat: suntem în compania a cel puţin douăzeci de oameni.

Nu putea fi nimic rău în asta.

— Da, dar ar trebui să te previn: vărul meu West m-a învăţat să joc whist şi sunt foarte bună.

El a zâmbit.

— Să mă aştept deci la un măcel.

Gabriel a obţinut un alt pachet sigilat de cărţi şi s-au dus la fereastră. A ajutat-o pe Pandora să se aşeze la masa cu intarsii de lemn preţios înfăţişând un bonsai şi o pagodă cu lampioane din sidef.

Gabriel a desfăcut cărţile şi le-a împărţit ca un expert,

câte treisprezece pentru fiecare. Restul le-a aşezat în top, cu faţa în jos. Doar prima carte a pus-o cu faţa în sus.

Spre marea ei mulţumire, Pandora avea parte de o mână foarte bună. Aşa că s-a distrat imens, riscând acolo unde Gabriel era mai rezervat, mai conservator. Au stat de vorbă, el l-a povestit întâmplări din clubul de jocuri de noroc al familiei. Pe Pandora a amuzat-o în mod special cea despre un trişor care comanda întotdeauna un platou cu sandvişuri atunci când se aşeza la masa de joc. S-a dovedit că strecura în ele cărţile care nu-i erau de folos. Şiretlicul a fost descoperit când un alt jucător a vrut să muşte dintr-un sandviş cu brânză şi şuncă şi a rămas cu o carte între dinţi.

Pandora şi-a dus mâna la gură, să nu râdă cu zgomot.

— Jocurile sunt ilegale, nu-i aşa? Nu erau raiduri ale poliţiei?

— De obicei, cluburile respectabile din West End sunt lăsate în pace. În special Jenner’s, de vreme ce jumătate din legiuitorii Angliei ne sunt membri. Totuşi, ne-am luat măsuri de precauţie în eventualitatea unui raid.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi instalarea de uşi metalice care pot fi blocate până când putem scăpa de dovezile incriminatoare. Tunele pentru domnii care nu doresc să fie văzuţi. În plus, am uns, în mod regulat câţiva poliţişti, ca să mă asigur că aflu din vreme dacă se pregăteşte vreun raid.

— Ai mituit poliţişti? a şoptit Pandora surprinsă, atentă să nu fie auzită.

— Este o practică des întâlnită.

Informaţia nu era deloc potrivită pentru urechile unei domnişoare, deci cu atât mai fascinant! O privire fugară într-o lume care îi era complet străină.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de sincer cu mine, i-a spus spontan. E tare bine să fiu tratată ca un adult. A râs, stânjenită.

Chiar dacă nu mă comport mereu ca unul.

— Să fii jucăuş şi să dai dovadă de imaginaţie nu înseamnă că eşti mai puţin adult, i-a spus cu blândeţe Gabriel. Ci că eşti un adult mai interesant.

Nimeni nu-i mai spusese aşa ceva, până atunci, nu-i lăudase defectele ca şi cum ar fi fost virtuţi. Oare vorbea serios? Îmbujorată şi uimită, Pandora a coborât privirea spre cărţile de joc.

Gabriel a făcut o pauză, după care a spus:

— Pentru că am amintit de Jenner's, vreau să-ţi spun ceva. Nu are foarte mare importanţă, dar simt că trebuie să-ţi povestesc. Cum ea nu a scos nici un cuvânt, i-a explicat: l-am cunoscut pe fratele tău, cu nişte ani în urmă.

Ca lovită de un fulger, Pandora a fost în stare doar să-l privească. A încercat să şi-l imagineze pe Theo în compania acelui bărbat. Se asemănau în multe privinţe, amândoi înalţi, de obârşie aleasă, frumoşi. Dar dincolo de suprafaţă nu puteau fi mai diferiţi.

— A vizitat clubul în compania unul prieten, a continuat Gabriel. Şi a decis să ceară calitatea de membru. Directorul l-a trimis la mine. A făcut o pauză, afişând o expresie greu de descifrat. Mă tem că a trebuit să-l refuzăm.

— Din cauza banilor? a întrebat Pandora. Sau a temperamentului său? Pentru că el ezita, a continuat: din cauza amândurora. Oh, Doamne. Sigur Theo nu a primit prea bine vestea. Aţi avut vreo altercaţie?

— Cam aşa ceva.

Ceea ce însemna că fratele ei se purtase cu siguranţă foarte urât.

Obrajii i-au luat foc de ruşine.

— Îmi pare rău, a spus ea. Theo obişnuia să încrucişeze sabia cu oamenii pe care nu-i putea intimida. Iar tu eşti genul de bărbat care se pretindea el a fi, mereu.

— Nu ţi-am spus toate astea ca să te necăjesc. Gabriel a folosit drept pretext gestul de a întinde mâna după o carte ca să-i poată mângâia palma. Purtarea lui nu are nicio legătură cu tine.

— Cred că, undeva în adâncul sufletului, se simţea un impostor. Iar asta îl făcea să fie atât de furios. Era conte dar domeniul era în paragină şi acumulase datorii enorme iar el

nu se pricepea deloc să-l administreze.

— A discutat vreodată cu tine despre asta?

Pandora a zâmbit trist.

— Nu, Theo nu a discutat nimic niciodată nici cu mine, nici cu Cassandra sau Helen. Familia mea nu era ca a ta. Noi eram ca… a ezitat, gânditoare. Ei bine, am citit odată…

— Spune-mi, a îndemnat-o Gabriel cu blândeţe.

— Am citit cândva într-o carte de astronomie că, în majoritatea constelaţiilor, stelele nu-şi aparţin în realitate. Doar par să-şi aparţină. Nouă ne par apropiate, dar unele se află de cealaltă parte a galaxiei. Aşa era şi familia mea. Păream să aparţinem aceluiaşi grup, dar eram foarte îndepărtaţi. Cu excepţia mea şi a Cassandrei, bineînţeles.

— Dar lady Helen?

— Ea a fost mereu blândă şi iubitoare, dar a trăit în lumea ei. Acum suntem mult mai apropiate, dacă stau să mă gândesc mai bine. Pandora s-a oprit şi l-a privit în ochi, gândindu-se că i-ar fi luat ore întregi să-i descrie familia ei şi totuşi el nu ar fi reuşit să afle adevărul. Felul în care dragostea dintre părinţii ei se transformase într-un câmp de bătălie. Frumuseţea sclipitoare a mamei lor, care dispărea la Londra pentru perioade lungi de timp. Amestecul imprevizibil de violenţă şi indiferenţă a tatălui ei. Helen, care îşi făcea rar apariţia, ca o fantomă. Şi Theo cel nepăsător, cu momentele ocazionale de blândeţe.

— Ai dus o viaţă foarte retrasă la Eversby Priory, a spus Gabriel.

Pandora a dat din cap.

— Obişnuiam să visez că ies în societate. Că am sute de prieteni, că merg peste tot, că văd de toate. Dar dacă trăieşti lung timp în izolare, aceasta devine parte din tine. Iar atunci când încerci să te schimbi, este ca şi cum ai privi în soare. Nu poţi face asta prea mult timp.

— Este doar o chestiune de practică, i-a spus Gabriel cu blândeţe.

Au continuat să joace prima partidă, pe care a câştigat-o Pandora, apoi pe a doua, pe care a pierdut-o în faţa lui Gabriel. L-a felicitat cu sinceritate şi l-a întrebat:

— Terminăm aici şi declarăm remiză?

El a ridicat o sprânceană.

— Fără victorie?

— Joc mai bine decât tine, i-a răspuns ea fără răutate. Încerc să te scutesc de o înfrângere sigură.

Gabriel a râs.

— Acum chiar insist să jucăm şi a treia partidă. I-a întins pachetul de cărţi. Tu le faci. În timp ce Pandora amesteca cărţile, s-a lăsat pe spate, pe spătarul scaunului şi a privit-o întrebător. N-ai vrea să facem ca jocul să devină mai interesant? Ce-ar fi dacă cel care pierde ar plăti un gaj?

— Ce fel de gaj?

— Nu ştiu. Provocarea o va decide câştigătorul.

Pandora şi-a muşcat buza de jos, cântărind posibilităţile. I-a zâmbit provocator.

— Chiar atât de prost cânţi, aşa cum ai spus mai devreme?

— Cântatul meu este o insultă, pur şi simplu.

— Dacă învinge, provocarea mea este să cânţi „Dumnezeu să o apere pe regină” în mijlocul holului de la intrare.

— Acolo unde ecoul este nemilos? Gabriel a privit-o prefăcându-se alarmat. Dumnezeule mare, nu te credeam atât de crudă.

— Sunt un pirat, i-a amintit Pandora şi a dat cărţile.

Gabriel şi le-a strâns pe ale lui.

— Aveam de gând să-ţi sugerez ceva mai uşor, dar acum înţeleg că trebuie să găsesc ceva mult mai sever.

— Dă tot ce poţi, i-a răspuns veselă Pandora. De-abia m-am obişnuit să mă fac de râs în public. Nimic din ceea ce-mi vei propune nu mă va deranja.

Dar, aşa cum ar fi trebuit să se aştepte deja, s-a dovedit că nu era complet adevărat.

Gabriel a ridicat încet ochii din cărţile lui iar ochii îi străluceau.

— Dacă învinge eu, a spus în şoaptă, vii să te întâlneşti cu mine chiar aici, la douăsprezece şi jumătate. Singură.

Speriată, Pandora a întrebat:

— Pentru ce?

— Pentru un rendez-vous în miez de noapte.

L-a privit fără să înţeleagă.

— Credeam că ai vrea să trăieşti şi această experienţă, a adăugat el.

Mintea ei uluită rememora noaptea în care se cunoscuseră, arunci când se contraziseseră cu privire la rendez-vous-ul lui Dolly cu domnul Hayhurst. Obrajii i s-au înfierbântat. Fusese atât de drăguţ cu ea – şi se simţea atât de în largul ei în compania lui – iar acum el îi făcea o propunere pe care orice femeie decentă ar fi găsit-o jignitoare.

— Se presupune că eşti un gentleman, i-a şoptit printre dinţi.

Gabriel a încercat să pară că se căia dar nu a reuşit.

— Am şi eu lipsuri.

— Doar nu-ţi imaginezi că voi fi de acord cu aşa ceva.

A privit-o îngăduitor, spre enervarea ei.

— Înţeleg.

— Ce înţelegi? i-a întrebat strângând din ochi.

— Ţi-e teamă.

— Nu-mi este! Şi-a adunat şi ultima fărâmă de demnitate şi a adăugat: dar aş vrea o altă provocare.

— Nu.

Temperamentul Ravenel a ieşit imediat la suprafaţă:

— Am încercat foarte tare să nu te plac, i-a spus. În sfârşit, funcţionează.

— Putem să nu mai jucăm, dacă vrei, i-a spus nonşalant Gabriel, dar dacă hotărăşti să joci – şi pierzi – aceasta este provocarea mea. S-a îndreptat în scaun şi a privit-o cum încerca să-şi recapete stăpânirea de sine.

De ce o provocă aşa? Şi de ce ezita ea?

Nu reuşea să-l refuze pur şi simplu. Şi nu avea sens. Nu se mai înţelegea pe ea însăşi. Se simţea confuză dar în acelaşi timp atrasă. S-a uitat la Gabriel şi şi-a dat seama că era relaxat doar în aparenţă. Privirea lui de vultur îi pândea fiecare reacţie. Cumva, el ştia că ei îi venea greu să-l

refuze.

Atmosfera era încărcată de un amestec de conversaţii, acorduri de pian, râsete, zăngănit de ceşti şi farfurii, clinchete de pahare din cristal, murmure pline de tact ale servitorilor, voci de bărbaţi care se întorceau de pe balcon, după ce fumaseră. Îi era aproape imposibil să creadă că ea şi Gabriel discutau ceva atât de scandalos în mijlocul unei adunări respectabile de familie.

Da, era adevărat. Se temea, Jucau un joc de adulţi, cu riscuri reale şi consecinţe.

S-a uitat spre balcon şi a văzut că era gol şi aproape cufundat în întuneric.

— Putem ieşi la aer, un moment? l-a întrebat.

Gabriel s-a ridicat şi a ajutat-o să se ridice.

Au ieşit pe balconul acoperit care se întindea pe toată lungimea corpului principal de casă, fiind mărginit de grilaje cu trandafiri agăţători. Ca într-o înţelegere tacită, s-au îndepărtat cât au putut de mult de ferestrele salonului. Briza aducea zgomotul valurilor şi strigătul unui pescăruş rătăcitor şi risipea norii de fum lăsaţi de trabucuri.

Pandora s-a sprijinit de una dintre coloanele albe şi şi-a încrucişat mâinile la piept.

Gabriel era în faţa ei, sprijinit de balustradă şi privea spre larg.

— Se apropie furtuna, a spus.

— De unde ştii?

— Norii s-au adunat la orizont şi se mişcă contra vântului.

Pandora îi privea profilul conturat în lumina roşie a asfinţitului. Era un personaj al fanteziei, genul de bărbat care există doar în visele altor fete. Nu şi în ale ei. Înainte să vină la Heron’s Point, ştia exact ce voia şi ce nu, dar acum totul părea învăluit în ceaţă. S-a gândit că Gabriel probabil încerca să se convingă singur că o plăcea suficient de mult ca să se însoare cu ea. Totuşi, ea ajunsese să cunoască destul de multe despre cât era de dedicat familiei şi despre responsabilităţile lui ca să fie convinsă că nu o va alege niciodată pe una ca ea să-i fie soţie. Doar dacă făcea

din asta un punct de onoare, ca să-i salveze ei reputaţia distrusă. Chiar dacă ea nu dorea să fie salvată.

Şi-a îndreptat umerii şi s-a întors cu faţa spre el.

— Vei încerca să mă seduci?

Gabriel a avut obrăznicia să zâmbească.

— S-ar putea să încerc. Dar alegerea va fi a ta. A făcut o pauză. Te temi cumva că s-ar putea să nu mai vrei să mă opresc?

Pandora a pufnit dispreţuitor.

— După ce mi-a povestit Helen despre datoria conjugală, nu cred şi existe vreo femeie care să-şi dorească aşa ceva. Bănuiesc, însă, că tu ai putea fi singurul bărbat de pe faţa pământului care să facă din asta ceva mai puţin revoltător decât sună.

— Îţi mulţumesc, i-a răspuns amuzat Gabriel. Cred.

— Indiferent cât de puţin respingător ar fi totul, a continuat Pandora, eu nu-mi doresc să încerc.

— Nici măcar cu soţul tău? a întrebat-o cu blândeţe.

Pandora spera ca întunericul să-i mascheze roşeaţa din obraji.

— Dacă aş fi măritată nu aş avea de ales. Mi-aş îndeplini obligaţiile conjugale. Dar tot *nu aş vrea*.

— Nu fi atât de sigură. Am metodele mele de convingere, metode despre care nu ştii încă nimic. Vrei să ne întoarcem înăuntru şi să terminăm jocul?

— Nu, pentru că provocarea ta contrazice orice principiu de-al meu.

— Tu nu-ţi faci griji pentru principii. Gabriel s-a tras mai aproape, lipind-o cu blândeţe de coloana albă din marmură. Şoaptele lui îi mângâiau urechea. Te temi că vei face ceva indecent cu mine. Şi că o să-ţi placă.

Pandora a tăcut, înfiorându-se uşor.

— Lasă soarta să decidă, a continuat Gabriel. Ce se poate întâmpla cel mai rău?

Răspunsul ei a fost cât se poate de onest şi puţin tremurat.

— S-ar putea să nu mai am de ales.

— Vei rămâne virgină. Dar mai puţin inocentă.

Degetele lui i-au găsit încheietura şi locul unde se simţea pulsul. Zău, Pandora, nu te ridici deloc la înălţimea reputaţiei de geamăna cea neastâmpărată. Haide, riscă. O scurtă aventură cu mine.

Pandora nu-şi imaginase niciodată că ar putea fi vulnerabilă în faţa acestui gen de tentaţii. Nu crezuse că-i va fi atât de greu să-i reziste. Să se întâlnească cu el în secret în toiul nopţii, era cel mai ruşinos lucru pe care îl făcuse vreodată. Şi nu era pe deplin convinsă că el îşi va ţine promisiunea. A luat pe loc o decizie, aşa cum făcea în majoritatea cazurilor

— Voi termina jocul, a spus. Iar înainte de miezul nopţii holul de la intrare va răsuna de ecourile imnului. Toate cele şase versuri.

Ochii lui străluceau de satisfacţie.

— Ştiu doar primul vers, aşa că va trebui să te mulţumeşti să-l auzi de şase ori la rând.

*

În retrospectivă, Pandora nu ar fi trebuit să fie deloc surprinsă că cea de-a treia partidă nu a semănat deloc cu primele două. Stilul lui de joc s-a schimbat drastic, nu mai era deloc precaut, ci agresiv şi iute. A câştigat mână după mână, cu o uşurinţă miraculoasă.

Era un adevărat masacru.

— Cărţile acestea sunt însemnate, nu-i aşa? a întrebat iritată Pandora, încercând să le privească cu atenţie dosul fără să-i arate ce avea în mână.

Gabriel a părut ofensat.

— Pachetul era sigilat. Doar m-ai văzut când l-am desfăcut. Vrei să aduc altul?

— Nu este cazul să te deranjezi. A jucat din inerţie restul partidei, ştiind foarte bine cum avea să se termine.

— Vărul Devon a avut dreptate să mă prevină, a murmurat supărată Pandora. Am fost trasă pe sfoară. Nu eşti deloc un jucător mediocru, nu-i aşa?

— Iubito, am învăţat să joc cărţi de când eram în

pantaloni scurţi de la cei mai mari trişori din Londra.

— Jură-mi că aceste Cărţi nu au fost însemnate, i-a cerut ea. Şi că nu ai avut cărţi ascunse în mânecă.

A privit-o în ochi.

— Îţi jur.

Tulburată şi furioasă, Pandora s-a ridicat de la masă, înainte ca el să apuce să-i tragă scaunul.

— Mi-a ajuns. Nu mai vreau să joc. Mă duc să stau de vorbă cu sora mea şi cu celelalte fete.

— Nu fi supărată, i-a spus Gabriel ridicându-se la rândul lui în picioare. Poţi da înapoi, dacă vrei.

Ştia că-i spusese asta doar ca să fie conciliant dar s-a simţit insultată.

— Eu iau în serios jocurile, domnule. A-ţi plăti datoriile este o chestiune de onoare. Sau crezi că, doar pentru că sunt femeie, cuvântul meu valorează mai puţin decât al tău?

— Nu, s-a grăbit el să spună.

I-a aruncat o privire rece.

— Ne vedem mai târziu. S-a întors pe călcâie şi s-a îndepărtat încercând să-şi măsoare paşii şi să-şi controleze expresia. Îngheţase însă pe dinăuntru, de teama celor care aveau să urmeze.

Un rendez-vous… singură cu Gabriel… noaptea… pe întuneric.

Dumnezeule mare, ce am făcut?

Capitolul 11

Ţinând un sfeşnic din alamă între inelar şi degetul mare. Pandora şi-a croit încet drum de-a lungul coridorului de la etaj. Pe podea păreau să alunece umbre negre, dar a ignorat orice iluzie de mişcare, hotărâtă să-şi menţină echilibrul

O flacără ce pâlpâia era tot ce stătea între ea şi dezastru. Toate luminile fuseseră stinse; inclusiv

candelabrul din holul central. În afară de fulgerele răzleţe, îndepărtate, singura sursă de lumină se prelingea slab pe la pragul salonului.

Aşa cum prezisese Gabriel, dinspre ocean se pornise furtuna. În primă fază fusese aspra şi furioasă, se războise cu copacii, rupând şi aruncând crengi în toate direcţiile. Casa construită solid îndurase stoic atacul iar perdeaua de stropi de ploaie ricoşa de pe acoperişul din stejar. Iar sunetele tunetelor o făceau pe Pandora să se înfioare.

Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din muselină, cu un şal lung din lână pe umeri, înnodat în faţă. Ar fi vrut să poarte o rochie de zi dar nu avusese cum să evite ritualul de fiecare seară al îmbăierii şi despletirii coafurii fără să-i trezească suspiciuni Idei.

Încălţase papucii din lână croiţi de Cassandra. Pentru că nu descifrase corect tiparul, fiecare papuc avea o altă dimensiune. Cel drept era perfect, dar stângul îi era larg şi-i scăpa din picior. Cassandra îşi ceruse scuze de atâtea ori încât Pandora îşi făcuse un punct de onoare să-l poarte, insistând că erau cei mai confortabili papuci din câţi avusese.

Mergea pe lângă perete, atingându-l când şi când cu vârfurile degetelor. Cu cât în jur era mai întuneric, cu atât echilibrul ei era mai precar, semnalele transmise de creier refuzând să se armonizeze cu ceea ce-i spunea trupul. În orice moment podeaua, pereţii şi tavanul îşi puteau schimba brusc locurile. Iar ea ar fi aterizat fluturând mâinile şi picioarele. Se bazase întotdeauna pe Cassandra să o ajute dacă ieşeau noaptea din casă, dar nu i-ar fi putut cere surorii ei gemene să o însoţească la o întâlnire ilicită cu un bărbat.

Respirând cu dificultate, Pandora se uita fix la podeaua care semăna cu un ocean întunecat care o despărţea de salon. A îndepărtat puţin lumânarea din faţa ochilor şi a făcut pas după pas, încercând să desluşească printre umbre. Undeva, o fereastră fusese lăsată deschisă. Aerul umed mirosind a ploaie îi biciuia obrajii şi gleznele goale.

Un rendez-vous în miez de noapte ar fi trebuit să fie romantic şi îndrăzneţ. Pentru ea era un exerciţiu de nefericire. Era epuizată şi îngrijorată şi se lupta să-şi menţină echilibrul în întuneric. Tot ce-şi dorea era să fie în pat, în siguranţă.

A făcut un pas înainte şi papucul stâng i-a alunecat, făcând-o să se împiedice, aproape să cadă în genunchi. A reuşit cumva să-şi recapete echilibrul dar lumânarea i-a zburat din mână. Când a atins podeaua, flacăra s-a stins.

Dezorientată, Pandora a rămas în loc, învăluită în întuneric. Nu îndrăznea să se mişte, a rămas cu braţele desfăcute în aer, cu degetele răsfirate ca ghearele unei pisici. Câţiva curenţi au învăluit-o, ameninţându-i din nou echilibrul iar ea s-a crispat.

— Oh, la naiba! a şoptit. A încercat să depăşească atacul de panică şi o transpiraţie rece i-a inundat fruntea.

Peretele se afla în stânga ei. Trebuia să ajungă la el. Avea nevoie de stabilitate. După primii paşi făcuţi cu grijă, podeaua i s-a surpat sub picioare iar lumea a părut să se încline. S-a clătinat şi a aterizat pe podea cu un zgomot înfundat… sau să fi fost oare peretele? Era aplecată sau culcată la pământ? Aplecată, a decis. Nu mai avea papucul în piciorul stâng iar degetele atingeau o suprafaţă dură. Da, aceea era podeaua. Şi-a lipit obrazul de perete. Urechea stângă îi ţiuia iar inima îi bătea mult prea des. Nu mai putea respira. Când încerca să tragă aer în piept părea să suspine. O siluetă masivă şi întunecată s-a apropiat atât de rapid că s-a lipit şi mai tare de perete.

— Pandora. O pereche de braţe puternice au cuprins-o. S-a cutremurat când a recunoscut glasul lui Gabriel iar apropierea de trupul lui a mai calmat-o puţin. Ce s-a întâmplat? Dumnezeule mare, tremuri! Te temi de întuneric? Sau de furtună? A sărutat-o pe frunte şi i-a murmurat liniştitor în păr. Gata, linişteşte-te. Eşti în siguranţă în braţele mele. Nu ţi se va întâmpla niciun rău, scumpa mea fată. Îşi scosese haina elegantă, neagră şi-şi desfăcuse gulerul apretat. Îi simţea mirosul săpunului de bărbierit pe piele, cel uşor acrişor al apretului şi un iz de

fum de trabuc, absorbit de vesta din mătase. Aroma era masculină şi reconfortantă şi a făcut-o să suspine uşurată.

— Eu... am scăpat lumânarea, a şoptit.

— Nu te îngrijora. A mângâiat-o pe ceafă. Totul va fi bine.

Bătăile inimii ei erau ceva mai regulate, coşmarul era pe cale să se risipească. Nu mai era atât de speriată. Dar acum era stânjenită. Numai ea era în stare să distrugă în asemenea hal un rendezvous în miez de noapte.

— Te simţi mai bine? a întrebat-o el, luând-o de mână şi ţinând-o strâns. Vino cu mine în salon.

În clipa aceea, Pandora şi-a dorit să moară. Nu s-a clintit, doar a oftat învinsă.

— Nu pot, i-a spus.

— Ce este? a venit întrebarea lui blândă.

— Nu mă pot mişca. Deloc. Îmi pierd echilibrul în întuneric.

A sărutat-o din nou pe frunte şi a ţinut-o lipită de el un lung moment.

— Prinde-mă pe după gât, i-a spus într-un final. Ea l-a ascultat iar el a ridicat-o cu uşurinţă şi a ţinut-o lipită de pieptul lui.

Pandora a ţinut ochii închişi cât timp el a purtat-o de-a lungul coridorului. Era puternic, cu mişcări fluide şi sigure. Aproape că-l invidia. Nu-şi mai amintea de când nu mai mersese atât de încrezătoare prin întuneric, fără să se teamă de nimic.

Salonul era luminat doar de flăcările din şemineu. Gabriel s-a apropiat de o canapea adâncă stil Empire, cu spătar şi braţe arcuite şi s-a aşezat, ţinând-o în poală. A încercat să se împotrivească slab felului în care o ţinea, ca pe un copil speriat. Dar pieptul lui puternic îi dădea un sentiment de linişte iar mâinile lui i-au alungat uşor tremurul nervos din membre. Era cel mai plăcut şi cel mai cald sentiment din câte cunoscuse, şi avea nevoie de el. Doar pentru câteva minute.

Gabriel a întins mâna spre o măsuţă din mahon şi a luat un pahar pe jumătate plin cu un lichid întunecat. Fără

să scoată vreun cuvânt i-a dus paharul la buze de parcă nu era deloc convins că putea face ea asta fără să-l verse.

Pandora a sorbit cu grijă. Băutura era delicioasă, cu arome bogate de caramel şi prună şi i-a lăsat pe limbă o senzaţie de căldură. A mai sorbit o dată şi şi-a încolăcit degetele pe pahar.

— Ce este?

— Vin de Porto. Bea-l pe tot. Şi-a odihnit braţul pe genunchii ei, cu un gest firesc.

Pandora a băut încet, relaxându-se pe măsură ce vinul îi trimitea valuri de căldură prin trup, până în călcâie. Furtuna era tot mai nerăbdătoare, bătea în ferestre şi agita marea. Dar ea era bine, se simţea în siguranţă în braţele lui Gabriel, în încăperea luminată doar de jocul flăcărilor.

El a dus mâna la buzunarul vestei şi a scos de acolo o batistă. I-a şters ultimele picături de transpiraţie de pe frunte şi de pe gât. A lăsat apoi batista deoparte şi i-a dat o şuviţă după urechea stângă.

— Am observat că nu auzi la fel de bine din partea aceasta, i-a spus încet. Este şi asta o parte a problemei?

Pandora a clipit, uimită. În numai câteva zile el observase ceva ce le scăpase rudelor ei sau celor care locuiau sub acelaşi acoperiş cu ea. Li se păruse mai simplu să o eticheteze drept neatentă.

Ea a încuviinţat.

— Aud doar pe jumătate faţă de cât aud cu cealaltă ureche. Noaptea, pe întuneric, totul pare să se răstoarne, nu mai ştiu ce este sus şi ce este jos. Cad imediat, dacă mă întorc prea brusc. Nu pot controla asta, este ca şi cum m-ar împinge nişte mâini invizibile.

Gabriel i-a cuprins obrazul în palma lui şi a privit-o cu o tandreţe care i-a accelerat pulsul.

— De aceea nu dansezi.

— Mă descurc la anumite dansuri mai lente dar mi-e imposibil să valsez. Trebuie să mă rotesc prea rapid şi de prea multe ori. Şi-a ferit privirea şi a băut şi ultima înghiţitură devin.

El i-a luat paharul gol din mână şi l-a pus deoparte.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Dacă aş fi ştiut nu ţi-aş fi spus să ne întâlnim aici, în timpul nopţii.

— Nu era departe. Am crezut că o lumânare îmi va fi de ajuns. Dar nu m-am gândit că m-aş împiedica de proprii papuci. A întins piciorul desculţ de sub cămaşa de noapte şi s-a încruntat: pe unul l-am pierdut.

— Îl găsim mai târziu. I-a luat mâna în mâna lui şi i-a dus-o la buze. A presărat un şir de săruturi tandre pe fiecare dintre degete. Pandora… ce s-a întâmplat cu urechea ta?

Sufletul i s-a revoltat la ideea că ar putea discuta cu el aşa ceva.

Gabriel i-a răsucit mâna şi a sărutat-o în palmă, apoi i-a lipit-o de obrazul lui. Pielea îi părea aurie în lumina flăcărilor iar ochii erau de albastrul stelelor arctice. A aşteptat răbdător ca Pandora să-şi adune curajul şi să-i răspundă.

— Eu… nu pot vorbi despre asta atâta timp cât te ating. Şi-a retras mâna de pe obrazul lui şi s-a ridicat din poala lui. Avea un ţiuit continuu în ureche. Şi-a acoperit-o uşor cu palma şi a bătut cu degetele în dosul urechii de câteva ori. Spre marea ei uşurare, şmecheria a funcţionat.

— Acufenă, a spus Gabriel privind-o atent. Unul dintre avocaţii mai vârstnici ai familiei suferă de aşa ceva. Te deranjează adesea?

— Din când în când, mai ales atunci când sunt supărată.

— Acum nu ai motiv să fii supărată.

Pandora i-a aruncat o privire scurtă şi şi-a încleştat pumnii.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea. Îţi aminteşti când ţi-am spus că trag cu urechea? Nu mai fac asta la fel de mult ca în trecut, este adevărat, dar când eram mică aceasta era singura cale să aflu ce se petrecea în casa noastră. Cassandra şi cu mine luam masa în camera copiilor şi ne jucam doar acolo, singure. Uneori treceau săptămâni fără să vedem chipul cuiva, în afară de Helen şi de servitori. Mama era mai mereu la Londra, tata la vânătoare iar Theo

pleca la internat fără să-şi ia măcar le revedere de la noi. Când părinţii noştri erau acasă, singurul mod de a le atrage atenţia era să ne purtăm urât. Iar eu eram cea mai rea dintre toţi, bineînţeles. O atrăgeam şi pe Cassandra în comploturile mele, dar toată lumea ştia că ea era geamăna cea cuminte. Biata Helen îşi petrecea mare parte din timp citind într-un colţ şi încercând să fie invizibilă. Eu preferam să fac câte o prostie în loc să fiu ignorată.

Gabriel se juca cu coada ei împletită şi o asculta povestind.

— Aveam doisprezece ani când s-a întâmplat, a continuat Pandora. Poate unsprezece. Părinţii mei se certau în dormitorul matrimonial, cu uşa închisă. Iar când se certau era îngrozitor. Strigau, spărgeau lucruri. Bineînţeles că m-am apropiat să trag cu urechea. Era vorba de un bărbat cu care mama mea… avea o relaţie. Tata ţipa. Cassandra a încercat să mă tragă de lângă uşă, dar aceasta s-a deschis şi a ieşit tata, furios la culme. Probabil că văzuse mişcare pe sub uşă. A întins mâna după mine şi, cu repeziciunea unui fulger, mi-a tras câte doi pumni în fiecare ureche. Îmi amintesc doar că mi s-a părut că lumea exploda. Cassandra mi-a spus că m-a ajutat să mă întorc în cameră şi că-mi curgea sânge din urechea stângă. Urechea dreaptă s-a vindecat într-o zi sau două, dar cu cea stângă auzeam doar foarte puţin şi mă durea foarte tare undeva în profunzime. Curând am căzut la pat cu febră mare. Mama a spus că nu avea legătură cu urechea, dar eu cred că avea.

Pandora a făcut o pauză pentru că nu dorea să-i povestească tot: cum îi supurase urechea, cum îi drenaseră puroiul. S-a uitat temătoare spre Gabriel care îşi întorsese faţa de la ea. Nu se mai juca acum cu părul ei. Mâna i se încleştase pe el atât de tare că i se vedeau venele.

— Chiar şi după ce febra a scăzut, a continuat Pandora, auzul nu mi-a revenit complet. Mai rău era că-mi tot pierdeam echilibrul, mai ales noaptea. Asta m-a făcut să mă tem de întuneric. Iar de atunci… S-a oprit pentru că Gabriel ridicase capul spre ea.

Chipul lui era dur şi ameninţător iar gheaţa din ochii

lui a speriat-o mai tare decât o făcuse vreodată furia tatălui ei.

— Ticălos nenorocit! a spus stăpânindu-şi tonul Dacă ar mai trăi l-aş zdrobi în bătaie.

Pandora a întins mâna spre ei.

— Nu, a spus cu sufletul la gură, n-aş fi vrut asta. L-am urât mult timp dar acum îl compătimesc.

Gabriel i-a prins mâna în aer, cu o mişcare ageră dar blândă, ca şi cum ar fi fost o pasăre pe care se temea să nu o rănească. Ochii i se dilataseră, îşi vedea propria reflexie în pupilele lui.

— De ce? a şoptit el după un lung moment

— Pentru că rănindu-mă pe mine a fost singurul mod de a-şi ascunde propria durere.

Capitolul 12

Pe Gabriel l-a uluit compasiunea Pandorei pentru bărbatul care îi făcuse atât de mult rău. A clătinat din cap a mirare în timp ce o privea în ochii de culoarea unui câmp de genţiane albastre.

— Asta nu-l scuză cu nimic, a spus cu glas uşor îngroşat

— Nu, dar m-a ajutat pe mine să-l pot ierta.

Gabriel nu l-ar fi iertat în veci pe ticălos. Ar fi vrut răzbunare. Ar fi vrut să-i smulgă pielea şi să-l atârne de un par, ca o sperietoare de ciori. Degetele i-au tremurat aproape imperceptibil când i-a mângâiat obrazul dulce.

— Ce-a spus doctorul? Ce tratament ţi-a prescris?

— Nu a fost necesar să trimită după doctor.

Auzind aceste cuvinte, un nou val de furie i-a străbătut venele.

— Ţi-a spart timpanul. Cum adică nu a fost nevoie de doctor? Deşi reuşea să nu strige, tonul lui era departe de a fi civilizat.

Pandora a tresărit şi s-a dat puţin înapoi.

Gabriel a înţeles că ultimul lucru de care avea ea nevoie era de o manifestare a furiei. Şi-a pus frâu emoţiilor şi a tras-o lângă el.

— Nu te îndepărta. Povesteşte-mi ce s-a mai întâmplat.

— Mi-a trecut şi febra, a spus ea după o scurtă ezitare, şi… ei bine, trebuie să-mi înţelegi familia. Ori de câte ori se întâmpla un lucru neplăcut, îl ignorau pe moment şi apoi nu se mai vorbea niciodată despre el. Mai ales dacă era ceva ce făcuse tata într-un acces de nervi. După un timp nimeni nu-şi mai amintea ce se întâmplase cu adevărat. Istoria familiei noastre a fost ştearsă şi rescrisă de mii de ori. Chiar dacă o ignorăm, problema mea cu urechea nu avea cum să dispară. Ori de câte ori nu auzeam ceva, când mă împiedicam sau cădeam, mama se enerva foarte tare. Îmi spunea că sunt neatentă şi foarte grăbită. Nu voia să recunoască faptul că aveam probleme cu auzul. Refuza chiar şi să discute despre asta. Pandora s-a oprit şi şi-a muşcat gânditoare buza de jos. O fac să pară o femeie îngrozitoare şi chiar nu era aşa. Avea momente când era afectuoasă şi blândă. I-a aruncat o privire îngrozită: oh, Doamne, sper că nu ai de gând să mă compătimeşti, nu-i aşa?

— Nu. Gabriel era însă indignat şi furios la culme. S-a străduit din răsputeri să-şi păstreze tonul calm. De aceea ţii totul secret? De teamă să nu fii compătimită?

— Şi de asta şi… mi se pare ruşinos. Prefer să ţin totul pentru mine.

— Nu tu trebuie să te simţi ruşinată. Ci tatăl tău.

— Este şi vina mea. Dacă nu aş fi tras cu urechea tata nu ar fi trebuit să mă pedepsească.

— Erai un copil, a spus el. Ce a făcut el nu se numeşte disciplină, ci brutalitate.

Spre surprinderea lui, Pandora a zâmbit, părând mulţumită de ea însăşi.

— Nici măcar asta nu m-a făcut să renunţ la obiceiul meu. Numai că am învăţat să o fac mai iscusit.

Era atât de adorabilă şi de nestăpânit! Gabriel era

copleşit de un sentiment pe care nu-l mai cunoscuse până atunci ca şi cum cele două extreme, bucuria şi disperarea se comprimaseră într-o singură emoţie care ameninţa să-l dărâme zidurile ridicate în jurul inimii.

Pandora nu se va pleca voinţei nimănui, niciodată. Nu va capitula... dar se va distruge. Văzuse ce le putea face lumea femeilor spirituale şi ambiţioase. Ea trebuia să-i dea voie să o protejeze. Trebuia să-l accepte drept soţ, dar nu ştia cum să facă să o convingă. Regulile obişnuite nu i se aplicau cuiva care trăia după o logică proprie.

A întins mâna şi a tras-o aproape de inima lui. A răsuflat uşurat când a simţit-o că se relaxa.

— Gabriel?

— Da?

— Cum ai câştigat ultima partidă de whist?

— Am numărat cărţile, a recunoscut el.

— Nu este tot un fel de a trişa?

— Nu, dar nici cinstit nu a fost. I-a dat deoparte şuviţele care îi acopereau acum fruntea. Singura mea scuză este că de câteva zile am tot vrut neapărat să fiu singur cu tine. Nu puteam lăsa ca şansa să decidă asta.

— Pentru că ai vrut să faci un gest de onoare, a spus serioasă Pandora.

El a ridicat o sprânceană şi a privit-o întrebător.

— Vrei să ne salvezi şi pe mine şi pe familia mea de un scandal, i-a explicat ea. Iar să mă seduci este cea mai potrivită metodă.

Gabriel i-a zâmbit ironic.

— Ştii şi tu aşa cum ştiu şi eu că asta nu are nicio legătură cu onoarea. Văzând-o cât era de uimită, a adăugat: nu te preface că nu-ţi dai seama când un bărbat te doreşte. Nici măcar tu nu eşti chiar atât de naivă.

Ea a continuat să-l privească atentă şi oarecum îngrijorată pentru că realiza că era vorba de ceva ce ar fi trebuit să ştie, să înţeleagă, Dumnezeule. Chiar era atât de naivă. Nu avusese parte de vreun flirt sau vreo întâlnire romantică, aşa că nu învăţase cum să interpreteze semnele interesului sexual al vreunui bărbat.

Cu siguranţă, el nu avea deloc probleme ca să-i demonstreze asta. S-a aplecat să o sărute şi şi-a lăsat gura să alunece în sus şi în jos până când buzele ei tremurânde s-au desfăcut uşor. Iar limbile lor s-au întâlnit într-un sărut umed şi tandru precum mătasea. Pe măsură ce devenea mai profund, sărutul era mai delicios şi de o inocenţă erotică.

A lăsat-o cu grijă pe pernele din catifea, susţinându-i gâtul cu braţul. Trupul lui se încinsese sub rândurile de haine şi era într-atât de excitat încât a trebuit să şi le aranjeze.

— Iubito, când sunt lângă tine par un cerb în călduri. Credeam că vezi asta.

Pandora a roşit şi şi-a îngropat faţa în umărul lui.

— Nimic legat de bărbaţi nu-mi este evident, a spus cu glas înfundat.

El a zâmbit.

— Cât eşti de norocoasă să mă ai pe mine! Te voi lumina în toate privinţele. Conştient că ea se tot foia, a coborât privirea şi a văzut-o cum încerca să-şi tragă în jos cămaşa de noapte care i se ridicase până la genunchi. Odată ce a reuşit asta, s-a liniştit, nu a mai mişcat, ca focul care mocneşte în adâncuri, fără să fie vizibil la suprafaţă.

Gabriel şi-a apropiat gura de urechea ei şi i-a şoptit:

— Mă fascinezi, Pandora. Cu fiecare moleculă a ta frumoasă, uluitoare. În noaptea în care ne-am cunoscut am simţit ceva ca un şoc electric. Aş vrea să te duc în pat şi să rămânem acolo zile în şir. Vreau să-ţi adulez fiecare centimetru din trup în vreme ce minutele se vor topi asemenea moliilor care se apropie prea mult de flacără. Vreau să-ţi simt mâinile pe trupul meu şi… ce este? S-a oprit pentru că a auzit-o murmurând ceva.

Pandora părea nemulţumită.

— Am spus că-mi vorbeşti în urechea bolnavă. Nu aud nimic din ce-mi spui.

Gabriel a privit-o inexpresiv, după care a izbucnit în râs, plecând capul.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama. A

răsuflat adânc. Poate că este mai bine aşa. M-am gândit să-ţi demonstrez altfel ce spuneam mai devreme. S-a ridicat de pe pernele canapelei, luând-o pe Pandora după el. A prins-o de talie şi a ridicat-o cu uşurinţă.

— Ce faci? l-a întrebat ea

Drept răspuns, a aşezat-o direct în poala lui.

Pandora s-a încruntat şi s-a foit, stânjenită.

— Nu înţeleg de ce…

Brusc, a făcut ochii mari şi a rămas nemişcată. O succesiune de expresii i-au apărut pe chip: uimire, curiozitate, ruşine… pentru că sub trupul ei simţea erecţia robustă de bărbat.

— Să mai spui că noi bărbaţii nu suntem evidenţi, a ironizat-o cu blândeţe Gabriel. Ea se tot foia să-şi găsească o poziţie, trimiţându-i lui Gabriel pulsaţii de deliciu prin vintre. S-a înarmat cu putere, conştient că altfel nu va mai dura mult şi va ajunge la climax. Draga mea, ai vrea… să nu te mai mişti atât?

Pandora l-a privit indignată.

— Ai încercat vreodată să stai pe o crosă de crichet?

Gabriel şi-a ascuns zâmbetul mulţumit şi a mutat-o pe unul dintre picioare.

— Uite, sprijină-te de pieptul meu şi pune-ţi… da… aşa. După ce ea s-a cuibărit confortabil, i-a desfăcut nodul şalului. Te-ai încins, i-a spus. Dă-mi voie să te ajut.

Pandora nu s-a lăsat păcălită de tonul lui politicos.

— Dacă m-am încins, i-a spus dând şalul deoparte, este pentru că tu m-ai făcut să mă simt stânjenită. L-a privit sever. Cu intenţie.

— Încercam doar să-ţi demonstrez cât de mult te doresc.

— Acum îmi este foarte clar. Era roşie ca focul în obraji.

Gabriel a tras şalul de sub ea şi l-a aruncat cât-colo, lăsând-o doar în cămaşa de noapte din muselină. A încercat să-şi amintească ultima dată când o parteneră de-a lui fusese atât de ruşinoasă. Nu-şi amintea cum este să te simţi stânjenit în timpul actului intim şi era fermecat peste

măsură de inocenţa Pandorei. Era ceva complet nou pentru el.

— Sora ta nu ţi-a explicat ce se întâmplă cu trupul unui bărbat atunci când este excitat? a întrebat-o.

— Ba da, dar nu mi-a spus că se poate întâmpla tocmai într-un salon.

El a zâmbit.

— Mă tem că se poate întâmpla oriunde. În salon, în trăsură… sau în pavilionul din grădină.

Părând scandalizată, Pandora l-a întrebat:

— Crezi că asta făceau acolo Dolly şi domnul Hayhurst?

— Nu am nicio îndoială. A început să-i desfacă nasturii cămării de noapte şi o sărute pe gât.

Numai că Pandora nu terminase cu subiectul întâlnirii de taină din pavilion:

— Dar domnul Hayhurst nu s-ar fi putut întoarce în sala de bal cu o… umflătură atât de evidentă. Cum scapi de ea?

— De obicei îmi distrag atenţia şi mă gândesc la ultimele analize legate de bursă. Asta îmi rezolvă imediat problema, de obicei, iar dacă asta nu funcţionează mi-o imaginez pe regină.

— Adevărat? Mă întreb ce-ar zice prinţul Albert dacă ar afla. Doar au avut nouă copii împreună. În timp ce Pandora continua să sporovăiască, Gabriel i-a desfăcut şi mai mult cămaşă de noapte şi i-a sărutat valea dulce dintre sâni. Şi la ce te gândeşti? a mai spus ea. La reforma educaţiei? Sau la procedurile parlamentare de…

— Şşt. Îi găsise o venă albăstruie pe pielea de alabastru şi o atingea uşor cu limba. Vreau să vorbesc despre cât de frumoasă eşti. De faptul că miroşi a flori albe şi a ferestre deschise şi a ploi de primăvară. Despre cât de dulce şi de moale eşti… atât de dulce… Gura lui rătăcea pe curbura gingaşă a sânului ei iar Pandora a tresărit şi a încetat să mai respire. Un freamăt l-a cuprins pentru că a simţit plăcerea trezindu-se în trupul ei. Buzele lui i-au atins în zbor pieptul, după care, găsindu-i sfârcul roz, l-a prins şi

l-a atras în interiorul fierbinte al gurii. L-a necăjit cu vârful limbii până când acesta a devenit mătăsos.

Mintea îi era asaltată de miile de feluri în care voia să o facă a lui, de dorinţele pe care tânjea să şi le satisfacă. A făcut apel la tot autocontrolul ca să o mângâie încetişor, deşi de fapt ar fi vrut să o devoreze. Numai că pentru ea totul era nou şi trebuia să fie răbdător, chiar dacă asta îl omora de-a dreptul.

Pandora îi atingea cu timiditate umerii şi pieptul, de parcă nu ar fi ştiut ce să facă cu mâinile.

Gabriel a ridicat capul, i-a găsit buzele şi a pus stăpânire pe ele.

— Pandora, a spus când s-a desprins din sărut, poţi să mă atingi cum vrei. Poţi să faci orice îţi face plăcere.

Ea l-a privit lung, mirată. Degetele ei s-au apropiat temătoare de cravata albă care atârna de una din părţile gulerului desfăcut. Cum el nu a obiectat, a dat cravata deoparte şi a început să-i desfacă nasturii vestei. El a ajutat-o, după care şi-a scos-o şi a aruncat-o pe podea. Mai apoi, Pandora i-a deschis primii nasturi ai cămăşii. A privit lung la triunghiul de piele dezgolită, după care s-a aplecat şi l-a sărutat acolo.

— De ce îţi place locul acesta? a întrebat-o Gabriel, cu inima bătându-i cu putere sub atingerile delicate ale limbii ei.

— Nu ştiu. A zâmbit, cu gura lipită de pielea lui. Pare să fie făcut special pentru… a făcut o pauză. Pentru săruturi.

I-a ridicat capul, obligând-o să-l privească în ochi.

— Pentru săruturile tale, a spus răguşit.

Mâinile ei curioase îi explorau conturul torsului şi al pieptului. Cu grijă, degetele ei au alunecat pe umeri, pe sub bretelele lui şi le-a lăsat să-l cadă în talie. Era cea mai erotică tortură din câte suferise Gabriel, care acum se forţa să rămână nemişcat în timp ce Pandora studia noul teritoriu masculin. L-a sărutat pe gât şi s-a jucat cu părul de pe pieptul lui. A găsit cercul plat al sfârcului de bărbat şi şi-a trecut degetul mare pe deasupra lui. După care a devenit şi

mai îndrăzneaţă şi a dat să se lipească mai tare de el, până ce unul dintre genunchii ei a ajuns periculos de aproape de testiculele lui.

— Ai grijă, iubito. Doar nu vrei să-mi petrec restul serii chircit pe sofa.

— Te-am lovit? l-a întrebat îngrijorată.

— Nu, dar pentru bărbaţi locul acela este… Gabriel s-a întrerupt pentru că Pandora îl încălecase. Felul în care o simţea era arzător, incendiar de plăcut, încât s-a trezit la numai câteva bătăi de inimă departe de dulcea eliberare. Cu ochii închişi a prins-o de talie, să o ţină în loc. Orice mişcare de-a ei, chiar şi doar dacă ar fi încercat să se ridice de pe el, l-ar fi făcut să erupă ca un băieţandru cu prima lui femeie.

— Oh, a exclamat încet Pandora. Coapsele ei s-au strâns în jurul lui. Nu am vrut să…

— Nu te mişca, i-a spus repede. Dumnezeule mare şi milostiv! Nu te mişca, te rog.

Spre marea ei uşurare, ea nu s-a clintit. Gabriel abia dacă mai putea gândi dincolo de acea dorinţă nebunească, trupul lui se lupta cu fiecare muşchi. O simţea cât era de fierbinte, chiar şi prin ţesătura pantalonilor. *A mea,* striga sângele lui. Trebuia să o aibă. Să se împreuneze cu ea. A respirat rar, adânc şi, cu mare greutate, a reuşit să se controleze într-o anumită măsură.

— Te gândeşti la regină? a auzit-o pe Pandora întrebând, în timp ce bărbăţia lui pulsa vehement. Să ştii că nu prea funcţionează.

Gabriel a strâns din dinţi şi i-a răspuns, continuând să-şi ţină ochii închişi.

— Cu tine stând pe mine în cămaşă de noapte, n-ar conta nici dacă regina ar fi aici, cu mine, în cameră, alături de un întreg contingent de gardă în uniforme.

— Nici dacă te-ar mustra? Sau dacă ţi-ar turna apă rece pe picioare?

Amuzat, a privit-o cu un singur ochi.

— Pandora, am senzaţia că vrei să mă dezumfli.

— Dar dacă soldaţii şi-ar scoate săbiile şi le-ar

îndrepta spre tine? a insistat ea.

— L-aş asigura că regina nu se află în pericol, în ceea ce mă priveşte.

— Dar eu? Sunt în pericol? a întrebat Pandora cu glas uşor tremurat. Nu era deloc o întrebare nelalocul ei pentru o virgină care stătea în poala unui bărbat pe jumătate dezbrăcat.

— Bineînţeles că nu, i-a răspuns Gabriel, deşi nici lui nu i s-a părut că suna prea convingător. Pentru tine, braţele mele sunt cel mai sigur loc din lume. A tras-o şi mai aproape. Când ea s-a aplecat, erecţia lui s-a aliniat cu crăpătura ei moale, iar Pandora şi-a ţinut respiraţia.

El a bătut-o uşurel pe şold, să-i dea încredere.

— Te nelinişteşte să vezi cât de mult te doresc? Singurul scop pentru *asta* – şi s-a împins uşor spre ea – este să-ţi ofere plăcere.

Pandora a coborât privirea între ei, suspicioasă.

— Helen spune că face mai mult de atât.

El a râs încet. Nu crezuse că ar putea fi într-atât de amuzat şi totuşi excitat în acelaşi timp.

— Nu în seara asta, a reuşit să-i răspundă. Ţi-am promis ceva. Iar eu îmi voi ţine întotdeauna promisiunile în faţa ta.

Pandora l-a privit lung cu ochii ei frumoşi, albaştri şi s-a lipit şi mai tare de pieptul lui, clipind des atunci când a simţit cum bărbăţia lui întărită a pulsat involuntar.

— Şi acum ce facem? i-a şoptit.

— Tu ce ai vrea să facem? a întrebat-o el, tot în şoaptă, privind-o fascinat.

S-au studiat reciproc, fără să se mişte, ca nişte fitile arzând. Cu mare grija, de parcă ar fi mânuit o substanţă foarte instabilă, Pandora şi-a apropiat gura de gura lui, încercând diferite unghiuri, cercetând şi gustând cu o fervoare din ce în ce mai mare.

Nicio femeie nu-l mai sărutase aşa, niciodată. Cu cât sărutul se prelungea, cu atât ea devenea mai sălbatică. Unul din ei trebuia să se stăpânească. Şi era tot mai clar că nu ea era aceea. Iar lui îi era greu, al naibii de greu.

I-a cuprins obrajii cu palmele, a îndepărtat-o puţin şi a încercat să o domolească.

— Uşor, iubito, Relaxează-te. Îţi voi da orice vei…

Înainte să apuce să-şi termine fraza, Pandora i-a capturat din nou buzele, plină de entuziasm. A încercat să-i sfâşie cămaşa, să-l simtă mai bine. Poate că ar fi reuşit dacă ar fi fost vorba de o cămaşă obişnuită, dar cămaşa de seară avea platcă. Şi mai era şi apretată.

Amuzat, Gabriel a coborât privirea spre piratul minion şi hotărât care nu reuşea să-i dea de cap cămăşii. În niciun caz nu voia să rişte să-i rănească sentimentele într-un asemenea moment. Aşa că şi-a înăbuşit râsul şi şi-a tras cămaşa peste cap, dezgolindu-şi complet bustul.

Odată ce a scăpat de cămaşă, Pandora s-a agăţat de el cu un oftat, iar mâinile ei au început să-i rătăcească lacome pe pieptul lui. Gabriel s-a relaxat. Mai târziu avea să o înveţe totul despre ritm, despre control, despre cum creşti treptat dorinţa, dar acum îi dădea mână liberă.

Trupul lui era încordat la culme, asaltat ca o fortăreaţă medievală. Şi-a înfipt degetele în sofa, ameninţând să o străpungă. S-a luptat să nu-şi piardă concentrarea, să pună frâu dorinţei în timp ce Pandora continua să-l sărute.

Câteva clipe mai târziu, Pandora s-a smuls din sărut şi şi-a lăsat capul pe umărul lui. Respira greu, era clar că nu ştia ce-şi dorea, că plăcerea se amesteca cu frustrarea şi că nu reuşise să o satisfacă.

Venise vremea să preia controlul. Cu un murmur, semn că o înţelegea, Gabriel a mângâiat-o pe spate:

— Vreau să fac ceva pentru tine, iubită mică. Ai încredere în mine, câteva minute doar?

Capitolul 13

Pandora a cântărit întrebarea fără să se mişte. Se simţea înfierbântată şi nesatisfăcută, părea să fie un soi de foame, dar ceva mult mai rău. Ceva care o frământa şi o făcea să tremure.

— Ce vrei să faci? l-a întrebat.

Mâinile lui s-au mişcat de-a lungul trupului ei cu o uşurinţă ademenitoare.

— Ştii că nu ţi-aş face niciodată vreun rău.

Şi-a dat imediat seama că nu-i răspunsese direct la întrebare. S-a ridicat puţin, sprijinindu-se de pieptul lui şi l-a privit. Era nespus de frumos, totul numai muşchi tensionaţi şi piele aurie. Chipul lui părea coborât dintr-un vis. Pometii i se îmbujoraseră uşor, la fel şi nasul, de parcă ar fi stat prea mult în soare. Ochii de un albastru deschis străluceau a neastâmpăr şi secrete, fiind umbriţi de gene lungi. *Un Adonis în carne şi oase,* şi-a spus.

— Cred că ar trebui să ne oprim, a spus cu jumătate de gură.

Gabriel a clătinat din cap, semn că nu era deloc de acord.

— Abia ne-am pornit.

— Asta nu poate duce la nimic bun. Prinţul cel fermecător nu-i aparţine niciodată fetei care stă retrasă într-un colţ. Ci unei fete care ştie să valseze.

— Ce legătură are valsul cu asta?

— Este o metaforă.

— Pentru ce? Gabriel a dat-o deoparte din poala lui, s-a îndreptat şi şi-a trecut mâna prin păr. În ciuda încercărilor lui de a-şi pune ordine în ţinută, şuviţele continuau să-l cadă pe frunte. Şi arăta superb. Şi-a sprijinit mâna de spătarul canapelei, fără ca ochii lui să-i părăsească pe ai ei.

Pandora era atât de absorbită de torsul lui musculos, de braţele puternice şi de părul de pe piept că abia şi-a amintit răspunsul:

— Pentru toate lucrurile pe care eu nu le pot face. Soţia ta trebuie să fie gazda perfectă la tot soiul de evenimente, să ia parte la baluri şi serate. Ce femeie care are două picioare sănătoase nu poate dansa cu soţul ei? se vor întreba oamenii. Ce scuză le-aş putea oferi?

— Vom spune că sunt un soţ foarte gelos. Şi că nu concep să te văd în braţele altui bărbat.

Pandora s-a încruntat şi a tras de poalele cămăşii de

noapte. Se simţea tristă şi chiar se autocompătimea puţin, iar ea ura să-şi plângă singură de milă.

— De parcă m-ar şi crede cineva, a murmurat.

Gabriel a prins-o de braţe şi a ţinut-o strâns. Ochii îi străluceau ca două chibrituri când a privit-o.

— Nu vreau să te văd în braţele altui bărbat.

Lumea s-a oprit în loc. Pandora era prea nefericită să mai creadă că putea fi o sămânţă de adevăr în spusele lui. Nu, el nu vorbea serios. O manipula, atâta tot.

A încercat să se depărteze de pieptul lui. Dar acesta era dur ca o stâncă.

— Să nu spui asta.

— Locul tău este lângă mine.

— Nu.

— Şi tu simţi la fel, a insistat el. De fiecare dată când suntem împreună. Şi tu vrei…

A încercat să-l facă să tacă cu un sărut, ceea ce, privind retrospectiv, nu a fost cea mai înţeleaptă tactică. Gabriel i-a răspuns imediat, sărutul lui fiind adânc şi provocator.

În clipa următoare ea era întinsă pe spate, sub el. Îşi lăsase mare parte din greutate pe coate şi picioare, ca să nu o strivească, dar o ţinea captivă între pernele canapelei şi o săruta cu o ardoare înceată. Părea hotărât să-i demonstreze ceva, ca şi cum ea nu l-ar fi dorit deja, ca şi cum n-ar fi fost înfometată de el. Gura ei s-a deschis să-i absoarbă aroma care o vrăjea, fierbinţeala dulce de bărbat, explorările erotice ale limbii. Nu se putea stăpâni să nu-şi treacă palmele desfăcute pe muşchii încordaţi ai spatelui lui, pe pielea moale ca satinul, chiar mai moale ca pielea ei.

Şi-a coborât săruturile pe gâtul ei, apoi pe sâni. Pandora s-a arcuit când i-a cuprins un sfârc între buze şi l-a necăjit cu limba, apoi l-a prins în joacă între dinţi. Mâna lui i-a acoperit celălalt sân, modelând carnea maleabilă înainte de a aluneca de-a lungul trupului ei, trasând conturul taliei şi al şoldurilor. Cămaşa de noapte i se ridicase, aşa că nu i-a fost deloc greu să o strângă undeva în dreptul taliei. Şocată, Pandora a apropiat strâns picioarele.

Chiar şi aşa, degetele lui şi-au croit drum spre triunghiul de păr creţ dintre coapsele ei. Pandora s-a foit puţin, cu privirea pierdută. Dumnezeule, chiar îl lăsa să facă asta? Dar îl lăsa. Cu un geamăt de ruşine şi îngrijorare, l-a simţit jucându-se uşor cu ea, cu degetul mijlociu alunecând în interiorul delicat al sexului ei. A încercat să strângă şi mai mult picioarele.

Gura lui s-a desprins de pe sânul ei.

— Deschide-te pentru mine, i-a şoptit.

Şi-a muşcat limba când degetul lui obraznic i-a înfrânt împotrivirea, făcând-o să se simtă slabă în faţa lui. Nimic nu mai era clar acum. Nimic nu mai conta, cu excepţia a ce-i făcea el. Picioarele îi tremurau şi făcea mari eforturi să le ţină adunate.

— Pandora… Vocea lui era blândă, seducătoare. Deschide-te pentru mine. Vârful degetului lui se insinua printre faldurile sensibile ale sexului ei, rotindu-se uşor. Senzaţia i s-a răspândit imediat în tot trupul, ca o flacără. Eşti atât de încăpăţânată, i-a şoptit el. Oh, Pandora, nu mă tenta. Mă faci să-mi doresc ceva foarte păcătos. Desfă-ţi picioarele, doar câţiva centimetri. Pentru mine. Râsul lui fierbinte i-a ars pielea. Nici măcar unul? Unul singur?

— Este stânjenitor, a protestat ea. Te joci cu nervii mei.

— Este un tratament binecunoscut pentru nervii femeilor.

— Nu mă ajuţi deloc, să ştii. Doar… ahh!… este şi mai rău!

Gabriel coborâse acum pe trupul ei, îi gusta pielea, o muşca încetişor, îşi folosea dinţii… buzele… limba. A dat să se tragă de sub el, dar a prins-o şi a ţinut-o pe loc. I-a încercuit cu limba buricul, turnând parcă lavă fierbinte înăuntrul ei, după care a continuat să coboare. Inima i-a bătut cu putere când i-a simţit respiraţia în cel mai intim loc al trupului ei. Se juca cu părul creţ, îl despărţea cu limba, făcând-o să cunoască un alt fel de căldură, mai ciudată.

Deşi a încercat să se ferească, el a rămas cu ea, i-a atins cu limba carnea rozalie. Şi-a desfăcut picioarele şi i s-

a predat, neputincioasă. Gura lui a găsit carnea umedă şi delicată şi mugurul ei secret pe care l-a încercuit cu limba, uşor, delicat, în vreme ce mâinile lui rătăceau ceva mai sus, pe coapse.

Plăcerea venea în valuri, peste tot, pe sub pielea ei, în spaţiile dintre două bătăi ale inimii. Simţurile îi erau acaparate de vraja lui, de focul învăluit în întuneric. S-a oprit o clipă, cu limba încă înăuntrul ei şi, spre marea ei ruşine, coapsele ei sau împins spre el. După ce a mai atins-o de câteva ori, limba lui s-a oprit din nou. Pandora nu se putea abţine să nu se zvârcolească şi l-a simţit zâmbind acolo unde era. Se juca cu ea, o determina să facă lucruri ruşinoase. A încercat să-i dea capul deoparte, dar el i-a prins încheieturile nesigure şi le-a lipit de sofa. Şi-a găsit un ritm anume al mişcărilor limbii, făcând ca vintrele ei să se contracte ritmic, ca o bătaie de inimă. Ştia prea bine ce făcea, o forţa să se înalţe mai mult, şi mai mult, până când un val fierbinte i-a inundat fiecare părticică din trup. A încercat să i se împotrivească, dar era şi mai rău, pentru că a fost cuprinsă de un tremur adânc, care i-a zdruncinat întreaga fiinţă. Simţea nevoia primitivă să se închidă în jurul a ceva.

Când şi ultimele tremure s-au domolit, Gabriel s-a ridicat şi a luat-o în braţe. Ea s-a întins şi s-a ghemuit lângă el, strecurându-şi un picior între picioarele lui. Membrele îi păreau grele, ca şi cum se trezise dintr-un lung somn, iar mintea îi era alertă, dar fără să fie distrasă de prea multe gânduri. L-a simţit că îi şoptea la ureche, aceleaşi cuvinte, iar şi iar, aşa că a murmurat:

— E urechea cu care nu aud.

El a ridicat capul şi a zâmbit:

— Ştiu.

Ce îi şoptise oare? Îmbătată de plăcere, Pandora şi-a lăsat mâna să rătăcească pe pieptul lui ţi s-a jucat cu părul care
strălucea în lumina flăcărilor, simţind dedesubt armuri de muşchi şi coaste. Carnea lui era atât de diferită de a ei, dură şi vânjoasă, cu pielea strălucind precum marmura

lustruită.

Fascinată, şi-a lăsat degetele să alunece pe partea din faţă a pantalonilor lui, acolo unde bărbăţia lui întărită se ghicea sub materialul negru. Şi-a răsucit mâna şi a îndrăznit să-l cuprindă în palmă, coborând uşor şi apoi urcând din nou. Era înspăimântător şi excitant şi de necrezut că-l atingea astfel, respiraţia lui a devenit mai rapidă şi un tremur involuntar i-a străbătut tot trupul.

Sub degetele ei, carnea întărită părea să aibă un puls propriu şi zvâcnea drept răspuns. Ea voia să vadă cum arăta acea parte a trupului lui. Să o atingă, să o simtă. Partea din faţă a pantalonilor lui era croită în stil clasic, cu o fantă cu două şiruri de nasturi. Timid, mâna ei s-a apropiat de primul rând de nasturi.

El i-a prins mâna, oprind-o:

— Mai bine nu, dulcea mea.

Pandora s-a încruntat.

— Dar nu este drept. Tu ai avut grijă de nervii mei, iar eu nu am făcut nimic pentru a-i tăi.

El a râs:

— Ne vom ocupa şi de ai mei, mai târziu. S-a aplecat şi a sărutat-o cu foc. Lasă-mă să te duc acum la pat, i-a şoptit. Şi să te învelesc, ca pe o fetiţă cuminte.

— Nu încă, a protestat ea. Vreau şi stau aici, cu tine. Furtuna se prăvălea deasupra casei, ploaia cădea cu forţa unor bănuţi din bronz. S-a ghemuit şi mai tare sub braţul lui Gabriel. În plus... nu mi-ai răspuns la întrebarea pe care ţi-am pus-o mai devreme, când trăgeam la ţintă.

— Ce întrebare?

— Trebuia să-mi spui cel mai rău lucru despre tine.

— Dumnezeule! Chiar trebuie să discutăm acum despre asta?

— Ai spus că vom vorbi între patru ochi. Nu ştiu când vom mai avea această şansă.

Gabriel s-a încruntat şi a rămas tăcut, iar gândurile care îi treceau acum prin minte nu păreau deloc plăcute. Poate că de fapt nu ştia cum să înceapă.

— Are vreo legătură cu amanta ta? a încercat ea să-l

ajute.

Gabriel a privit-o pieziş, ca şi cum întrebarea îl luase pe nepregătite.

— Ai aflat, deci.

Ea a dat din cap.

Gabriel a oftat.

— Dumnezeu mi-e martor că nu sunt mândru de asta. Şi totuşi, mi s-a părut că este mai bine decât să mă duc la târfe sau să încerc să seduc tinere inocente. Şi nu sunt deloc croit pentru celibat.

— Nu te învinovăţesc pentru asta, s-a grăbit Pandora să-l liniştească. Lady Berwick spune că majoritatea domnilor au amante iar doamnele trebuie să pretindă că nu ştiu nimic despre asta.

— Foarte civilizat, a murmurat Gabriel. A continuat, cu o expresie preocupată: nu este nimic rău în aceste aranjamente, atâta timp cât părţile nu sunt căsătorite. Dar dacă una din părţi este… Eu am considerat întotdeauna că jurămintele de căsătorie sunt sacre. Să te culci cu soţia altui bărbat este… de neiertat.

Tonul lui rămăsese calm şi controlat, dar ultimele cuvinte aveau o notă de auto-dispreţ.

Pentru o clipă, Pandora a fost mult prea surprinsă ca să poată vorbi. I se părea imposibil ca acest bărbat atât de sofisticat şi de frumos – un bărbat perfect în toate privinţele – să se simtă ruşinat. Treptat surprizei i-a luat locul un sentiment de tandreţe. Cel aflat în faţa ei nu era un zeu, ci un bărbat cu defecte, cu neajunsuri. Iar această descoperire i-a făcut plăcere.

— Amanta ta este căsătorită, a spus. Era o constatare, nu o întrebare.

— Este soţia ambasadorului american.

— Şi cum…?

— Am cumpărat o casă. Acolo ne vedem, ori de câte ori este posibil.

Pandora a simţit o gheară în piept.

— Nu locuieşte nimeni acolo? i-a întrebat. Este doar pentru rendez-vous?

Gabriel a privit-o sarcastic.

— Mi s-a părut o idee mai bună decât să mă ascund după vreun ghiveci uriaş, la ultima serată.

— Da, dar să cumperi o întreagă casă… Pandora ştia că insista prea mult, dar ideea nu-i dădea pace. Cumpărase un loc special, doar pentru el şi amanta lui. Casa *lor.* Era probabil cochetă şi foarte la modă, una din vilele acelea cu bovindouri. Sau poate o casă la ţară, cu o grădiniţă cu flori.

— Cum este doamna Black?

— Plină de viaţă. Încrezătoare. Mondenă.

— Şi frumoasă, bănuiesc.

— Foarte.

Ghearele invizibile s-au înfipt şi mai adânc. Ce sentiment ciudat avea! Aproape că semăna cu… gelozia? Nu, *Ba da.* Era gelozie. Oh, ce îngrozitor!

— Dacă nu ţi-a plăcut ideea de a-ţi lua drept amantă o femeie măritată de ce n-ai căutat pe altcineva? l-a întrebat ea.

— Nu este ca şi cum ai da anunţ la ziar că-ţi cauţi amantă, i-a răspuns sec Gabriel, şi nu te simţi neapărat atras de persoana cea mai potrivită. M-a deranjat foarte tare că Nola este căsătorită, dar asta nu a fost de ajuns să mă împiedice să o curtez, de îndată ce mi-am dat seama că… S-a oprit şi şi-a frecţionat ceafa.

— Ce ţi-ai dat seama? a întrebat Pandora, cu o umbră de teamă. Că o iubeşti?

— Nu. Ţin la ea, doar atât. Gabriel s-a forţat să continue: mi-am dat seama că suntem foarte potriviţi în dormitor. Rar mi-a fost dat să găsesc o femeie care să mă satisfacă aşa ca ea. Drept pentru care nu am mai ţinut cont că este măritată. Se pare că, atunci când este vorba de chestiuni legate de caracter, pentru satisfacţia sexuală sunt în stare să las orice scrupul deoparte.

Pandora era uluită:

— De ce este atât de greu ca femeile să-ţi producă plăcere? l-a întrebat. Ce trebuie să-ţi facă, exact?

Întrebările ei îndrăzneţe au părut şi-l scoată pe Gabriel din apatie. Şi-a întors privirea spre ea.

— Vreau doar ca femeia să fie dornică… şi lipsită de inhibiţii.

Şi-a îndreptat întreaga atenţie spre nasturii cămăşii ei de noapte şi a început să-i închidă, extrem de concentrat. Din nefericire, majoritatea femeilor sunt învăţate să nu se bucure de actul sexual şi să-l accepte doar în scopul procreării.

— Eşti de părere că ar trebui să le placă şi lor?

— Cred că şi femeile trebuie să aibă parte de plăcere. Şi că doar un idiot egoist nu i-ar oferi şi partenerei sale aceeaşi satisfacţie, mai ales când plăcerea ei nu face decât să o sporească pe a lui. Da, cred că şi femeii ar trebui să-i placă, oricât de radical ar suna asta. Lipsa de inhibiţii a Nolei o face unică. Şi foarte dezirabilă.

— Eu nu am inhibiţii! a spus Pandora. Şi-a regretat însă imediat cuvintele, de îndată ce a văzut strălucirea de amuzament din ochii lui Gabriel.

— Mă bucur, i-a răspuns el cu blândeţe, vezi tu, există anumite lucruri pe care un gentleman se presupune că nu i le-ar cere soţiei lui. Dar eu ţi le voi cere, să ştii, dacă ne căsătorim.

— Iar pe mine nu m-ar deranja deloc, presupun. Dacă ar fi să ne căsătorim. Dar cum nu… A fost nevoită să facă o pauză, pentru că trebuia neapărat să caşte. Şi-a acoperit repede gura cu mâna.

Gabriel a zâmbit şi a tras-o mai aproape, ca şi cum ar fi vrut să o absoarbă cu totul. Pandora s-a sprijinit în tăcere de pielea lui aurie ca de satin. Era înconjurată de aroma lui vibrantă, cu un iz vag de brebenei şi condimente. Cât de familiar îi devenise mirosul lui, în numai câteva zile! Avea să-i lipsească. Avea să-i lipsească şi să fie ţinută aşa în braţe.

Preţ de o clipă a fost cuprinsă de invidie. Şi l-a imaginat pe Gabriel întorcându-se la Londra, în casa intimă pe care o cumpărase pentru el şi pentru amanta lui. Doamna Black avea să-l aştepte acolo, parfumată şi îmbrăcată într-un neglijeu minunat. Avea să o ducă în pat şi să facă cu ea chestii vicioase. Chiar dacă nu prea ştia ce

anume erau acestea, Pandora nu se putea abţine să nu se întrebe cum ar fi fost să petreacă ore întregi în pat cu el. În stomac părea să i se rotească un stol de fluturi.

— Gabriel, a rostit cu glas nesigur, nu ţi-am spus adevărul pe de-a întregul.

El se juca în părul ei.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun că nu am inhibiţii. Vreau să spun că, în general, nu prea am, dar cred totuşi că ar fi câteva. Numai că nu ştiu deocamdată care sunt acestea.

I-a şoptit la ureche:

— Aici te pot ajuta eu.

Inima îi bătea tot mai tare. Nu era drept să-l dorească aşa… dar nu se putea înfrâna.

Gabriel şi-a slăbit îmbrăţişarea şi i-a ridicat şalul.

— Trebuie să te duc în patul tău, Pandora, i-a spus mâhnit. Altfel, rendez-vous-ul nostru se va transforma într-un dezmăţ total.

Capitolul 14

— Te simţi rău, domnişoară? a întrebat-o Ida a doua zi, stând lângă patul ei.

Pandora a deschis ochii, trezindu-se cu greu.

— Stau întinsă în pat, într-o cameră întunecată, a spus morocănoasă. Cu capul pe pernă şi cu ochii închişi. Cam asta fac oamenii când încearcă să doarmă.

— De obicei, dimineţile la ora asta ai sărit demult din pat şi ciripeşti ca un canar.

Pandora s-a întors cu spatele la ea.

— Nu am dormit bine azi-noapte.

— Toată lumea din casă s-a trezit. Vei rata micul dejun dacă nu reuşeşti să fii cât de cât prezentabilă în următoarea jumătate de oră.

— Nu-mi pasă. Spune-i oricui întreabă de mine că mă odihnesc.

— Cum rămâne cu cameristele? Vor veni să facă

curăţenie.

— Camera mea este deja curată.

— Nu este, cu siguranţă. Covorul trebuie măturat şi… ce caută şalul tău la piciorul patului în loc să stea în dulap?

Pandora s-a cuibărit şi mai bine sub pătură şi a roşit. Şi-a amintit cum Gabriel o adusese în braţe în camera ei şi o aşezase pe pat. Era într-atât de întuneric încât ea nu a distins nimic, dar Gabriel vedea perfect pe timp de noapte.

— Cu mâinile pe deasupra sau pe dedesubt? o întrebase, aranjându-i pătura.

— Pe deasupra, îi răspunsese amuzată Pandora. N-am ştiut că asta este una din virtuţile tale.

— O cunosc prea puţini oameni. Justin îmi dă de obicei notă mică, pentru că nu întind perfect aşternuturile. Gabriel se ridicase de pe pat, se sprijinise într-un braţ şi se aplecase spre ea. Buzele lui i-au atins fruntea, dar Pandora l-a cuprins cu braţele pe după gât, căutându-i gura. El se împotrivise puţin, zâmbind. Ai avut parte de suficiente săruturi pentru o seară.

— Încă unul, insistase ea.

El îi făcuse pe plac. Pandora nu mai ştia cât timp rămăsese lângă ea, jucându-se cu buzele ei, în timp ce ea îi răspundea la săruturi ca prin vis. Într-un final dispăruse în întuneric, fără zgomot, ca o felină.

Pandora a fost smulsă din plăcuta visare la auzul sunetului făcut de cutia metalică în care îşi păstra papucii.

— E doar un papuc aici, a auzit-o pe Ida spunând, suspicioasă. Unde este celălalt?

— Nu ştiu.

— De ce ai coborât din pat?

— Am căutat o carte, pentru că nu puteam să dorm, i-a răspuns iritată Pandora. Era îngrijorată. Ce se făcea dacă Gabriel uitase să-i ia celălalt papuc din hol? Şi cum rămăsese cu lumânarea care îl scăpase din mână? Dacă le găsise una dintre servitoare…

— Trebuie să fie pe aici pe undeva, a spus Ida şi s-a aplecat să se uite sub pat. Cum de-ţi pierzi cu atâta uşurinţă lucrurile? Mănuşi, batiste, ace de păr…

— Vorbeşti prea mult şi mă trezeşti de tot, i-a spus Pandora. Aş fi crezut că-ţi va face plăcere să constaţi că dorm mai mult decât de obicei.

— Aşa ar fi fost, i-a răspuns Ida, numai că mai am şi altele de făcut în afară de a te servi toată dimineaţa, domnişoară Lenevilă. A pufnit nemulţumită şi a ieşit, închizând uşa în urma ei.

Pandora şi-a înfoiat perna şi şi-a îngropat capul în ea.

— Într-o bună zi voi angaja o cameristă drăguţă, a mormăit. Una care să nu-mi pună porecle şi să nu-mi ţină predici la răsăritul soarelui. S-a răsucit în pat, încercând să găsească o poziţie confortabilă. Degeaba. Îi zburase somnul.

Oare merita efortul să sune după Ida şi să încerce să se îmbrace pentru micul dejun? Nu, nu avea deloc chef să se grăbească. De fapt, nu prea ştia de ce avea chef şi de ce nu. Un amestec ciudat de emoţii o asaltau: nervozitate, agitaţie, melancolie, dor, teamă. Mai avea doar două zile de stat la Heron’s Point. N-ar fi vrut să plece. Şi mai presus de asta se temea de lucrurile care urmau să fie spuse.

Cineva a ciocănit încet la uşă. A tresărit la gândul că ar fi putut să fie Gabriel, care îi aducea înapoi papucul.

— Da? a strigat.

Kathleen a intrat în cameră, cu părul roşu strălucind chiar şi în lumina slabă.

— Îmi cer scuze că te deranjez, draga mea, i-a spus cu blândeţe apropiindu-se de pat. Am vrut doar să te întreb cum te simţi. Eşti cumva bolnavă?

— Nu, dar îmi simt creierul obosit. Pandora s-a tras mai aproape de marginea patului când a simţit mâna mică a lui Kathleen mângâindu-i părul şi apoi odihnindu-se pe fruntea ei. Din clipa în care intrase pe uşa casei lor, Kathleen fusese ca o mamă pentru Pandora, în ciuda faptului că era încă foarte tânără.

— Trebuie să te gândeşti la multe lucruri, a murmurat Kathleen, plină de înţelegere.

— Orice aş decide, voi fi sigură că fac o greşeală. Pandorei i se pusese un nod în gât. Aş fi vrut ca lordul

St.Vincent să fie un bătrân morocănos. Totul ar fi fost atunci atât de uşor! În loc de asta, este odios de atrăgător şi fermecător. Am senzaţia ci încearcă în mod deliberat să-mi facă viaţa cât mai grea. De asta nu voi înţelege eu niciodată de ce oamenii cred că diavolul este o bestie hidoasă cu coarne, gheare şi coada despicată la vârf. Pe cine l-ar atrage o asemenea creatură?

— Vrei să spui că lordul St.Vincent este un diavol deghizat? a întrebat-o Kathleen, părând amuzată.

— Ar putea foarte bine să fie, i-a răspuns tristă Pandora. A făcut în aşa fel încât totul să-mi fie confuz. Sunt ca un sticlete care se gândeşte: oh, ce colivie drăguţă, cu bare din aur şi leagăn din catifea. Şi cu tava plină cu seminţe! Parcă ar merita să-i las să-mi prindă aripile eu o clemă pentru toate astea. Iar mai apoi, când uşiţa se va închide, va fi mult prea târziu.

Kathleen a bătut-o liniştitor pe spate.

— Nimeni nu-ţi va frânge aripile. Te voi sprijini în orice vei hotărî să faci.

Ciudat, dar Pandora s-a simţit mai degrabă speriată decât liniştită la auzul acestor cuvinte.

— Familia noastră va avea de suferit dacă nu mă mărit? Şi Cassandra?

— Nu. Vom fi subiect de bârfă pentru un timp, dar mai apoi lumea va începe să uite pentru ca în final cu această „pată” pe reputaţia noastră vom deveni doar nişte companioni interesanţi pentru cină. Şi îţi promit că-i vom găsi Cassandrei un soţ foarte bun. Kathleen a ezitat o clipă. Totuşi, dacă pe viitor vei dori să te măriţi, acest scandal s-ar putea să le pună anumitor bărbaţi un semn de întrebare. Nu tuturor, doar unora.

— Nu mă voi mărita până când femeile nu vor avea drept de vot şi până ce legile nu vor fi echitabile, ceea ce înseamnă niciodată. Pandora şi-a îngropat faţa în pernă. Până şi regina se opune sufragiului, a adăugat cu glas înfundat.

A simţit atingerea blândă a lui Kathleen pe creştet.

— Este nevoie de timp şi de răbdare să poţi schimba

felul de a gândi al oamenilor. Nu uita că sunt mulţi bărbaţi care susţin egalitatea între sexe, inclusiv domnul Disraeli.

Pandora a ridicat capul de pe pernă.

— Aş vrea să vorbească mai tare.

— Trebuie să le vorbeşti oamenilor astfel încât ei să te audă. Kathleen o privea gânditoare. În orice caz, legea nu se va schimba în următoarele două zile. Iar tu ai de luat o hotărâre. Eşti ferm convinsă că lordul St.Vincent nu te va sprijini atunci când vei demara afacerea cu jocuri?

— Oh, o va face, dar va fi ca orice bărbat care încurajează hobby-ul soţiei lui. Şi asta va însemna că afacerea nu va avea niciodată prioritate. Nu ar fi deloc convenabil să aibă o soţie care să-şi viziteze fabrica în loc să organizeze o cină formală. Mă tem că, dacă mă voi mărita cu el, voi face mereu compromisuri şi toate visele mele vor muri, unul câte unul.

— Te înţeleg.

— Adevărat? a întrebat-o Pandora cu sinceritate. Tu nu ai face aceeaşi alegere, nu-i aşa?

— Tu şi cu mine avem spaime diferite, nevoi diferite.

— Kathleen… De ce te-ai măritat cu vărul Devon după ce Theo s-a purtat atât de urât cu tine? Nu ţi-a fost teamă?

— Ba da, mi-a fost foarte teamă.

— Şi atunci de ce ai făcut-o?

— Îl iubeam prea mult ca să pot trăi fără el. Şi mi-am dat seama că nu pot lăsa spaima să decidă în locul meu.

Pandora şi-a ferit privirea, cuprinsă de melancolie.

Kathleen a netezit o cută pe aşternut.

— Ducesa şi cu mine am plănuit să ducem fetele la o plimbare în oraş. Vrem să vizităm câteva prăvălii şi să mâncăm o îngheţată. Vii şi tu? Te aşteptăm să te pregăteşti.

Pandora a oftat şi şi-a tras cearşaful peste cap.

— Nu. Nu vreau să mă prefac veselă când de fapt nu sunt.

Kathleen i-a lăsat jos cearşaful şi i-a zâmbit.

— Fă cum vrei, atunci. Toată lumea s-a risipit în câte o direcţie şi în casă este linişte. Devon a plecat la dig

împreună cu ducele şi cu Ivo, să vadă dacă furtuna a produs stricăciuni iahtului familiei. Lady Clare a ieşit la plimbare cu copiii ei.

— Şi lordul St.Vincent? Ştii cumva pe unde este?

— Cred că-şi scrie corespondenţa în birou. Kathleen s-a aplecat şi a sărutat-o pe Pandora pe frunte, răspândind parfum de trandafiri şi mentă. Aş vrea să-ţi mai spun ceva, draga mea: În viaţă, pentru prea puţine lucruri nu suntem nevoiţi să facem compromisuri. De un fel sau altul, indiferent ce ai alege, nu va fi perfect.

— Şi uite aşa s-a dus şi iluzia cu au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, a concluzionat cu amărăciune Pandora.

Kathleen a zâmbit.

— N-ar fi prea monoton dacă am fi mereu fericiţi, fără dificultăţi sau probleme de rezolvat?

*

Ceva mai târziu, Pandora s-a aventurat la parter, îmbrăcată într-o rochie dintr-o mătase delicată de culoarea levănţicii, cu multe jupoane albe care se înfoiau în timpul mersului asemenea unul potir de floare. În ciuda atitudinii morocănoase, Ida îi adusese ceai şi pâine prăjită şi îi aranjase părul. După ce i-l ondulase cu fierul încins, Ida i-l ridicase cu grijă într-un coc, şi ori de câte ori câte o şuviţă se dovedea încăpăţânată, i-o umezea cu tonic din seminţe de gutui; rezultatul era o şuviţă încreţită ţeapănă ca un arc de oţel… Iar ca ultim detaliu al coafurii, Ida îi prinsese din loc în loc câteva ace de păr din argint cu câte o perlă la capăt.

— Îţi mulţumesc Ida, i-a spus Pandora privind rezultatul în oglindă, ajutată şi de o oglindă de mână, cu mâner. Eşti singura persoană de care ascultă părul meu. A făcut o pauză, după care a adăugat: scuză-mă că-mi pierd mereu lucrurile. Sunt convinsă că oricine mi-ar purta de grijă ar fi exasperată.

— Uite aşa îmi păstrez eu slujba, a filosofat Ida. Şi nu-ţi mai cere scuze, domnişoară – nu trebuie niciodată să-i

spui unui servitor că îţi pare rău. Răstorni ordinea firească a lucrurilor.

— Nici dacă îmi pare atât de rău că explodez dacă n-o spun?

— Nu se poate.

— Ba se poate. O să mă uit la tine şi o să bat de trei ori cu degetele pe frunte. Uite aşa. Acesta va fi semnalul nostru că o să-mi cer scuze. Entuziasmată de idee, Pandora a continuat: aş putea inventa şi alte semnale – am avea un limbaj numai al nostru!

— Domnişoară, a implorat-o Ida, te rog să nu mai fi atât de ciudată!

Casa era scăldată în lumină, acum că furtuna se risipise. Deşi nu a văzut pe nimeni cât a traversat holul, Pandora i-a auzit pe servitori trebăluind în diferite camere. Ici se auzea făraşul cu care se scotea cenuşa, colo se măturau covoarele sau foşnea hârtia de ziar sub fierul de călcat încins. Toată activitatea din jurul ei a făcut-o pe Pandora să-şi dorească să se întoarcă acasă şi să-şi reia lucrul la afacerea ei cu jocuri pe planşetă. Era timpul să viziteze câteva posibile clădiri pentru o mică fabrică, să se întâlnească cu tipograful şi să înceapă să angajeze câţiva oameni.

Uşa biroului fusese lăsată deschisă. Când s-a apropiat de prag, pulsul îi crescuse atât de mult că-l simţea în gât, în încheieturi şi în genunchi. Nu ştia cum să dea ochii cu Gabriel după tot ce făcuseră cu o noapte în urmă. S-a oprit în prag şi a aruncat o privire înăuntru.

Gabriel stătea în spatele biroului masiv din lemn de nuc iar profilul se contura în lumina soarelui. Citea uşor încruntat un act, făcând când şi când câte o pauză, să-şi noteze ceva. Era îmbrăcat într-un costum de dimineaţă, era proaspăt bărbierit şi îşi periase părul. Arăta la fel de proaspăt ca o monedă nouă.

Deşi Pandora nu s-a mişcat şi nu a scos vreun sunet. Gabriel a întors privirea spre ea. Zâmbetul lui cald a ameţit-o.

— Intră, i-a spusei trăgându-şi scaunul.

Pandora s-a apropiat, cu obrajii în flăcări.

— Eram în drum spre… de fapt mă plimbam aşa, fără ţintă, dar… am vrut să te întreb ce s-a întâmplat cu papucul meu. L-ai găsit? Este la tine?

Gabriel s-a ridicat de la birou şi a privit-o. Ochii îi ardeau precum stelele şi, pentru o clipă, ea nu s-a mai putut gândi decât la pielea lui în lumina flăcărilor.

— Da, este la mine.

— Oh, slavă Domnului! Camerista tocmai se pregătea să-i raporteze dispariţia la Scotland Yard.

— Ar fi păcat, pentru că tocmai ce m-am decis să-l păstrez.

— Ai putea, dacă ar fi un condur de cleştar. Dar este doar un papuc lălâu din lână netoarsă. Trebuie să-l dai înapoi.

— Mă mai gândesc. A aruncat o privire spre uşă, să se asigure că nu-i vedea nimeni şi i-a furat o sărutare. Vrei să ieşi cu mine la o plimbare scurtă? Doar pentru câteva minute. Vreau să discutăm ceva important.

Stomacul ei a făcut un salt.

— Nu ai de gând să mă ceri în căsătorie, nu-i aşa?

A făcut o grimasă.

— Nu chiar acum.

— Bine, atunci putem merge la plimbare.

— Putem ieşi în grădină?

Ea a încuviinţat.

În timp ce ieşeau pe aleea cu pietriş, Gabriel părea relaxat, o expresie voit neutră. Doar sprâncenele împreunate erau semnul că îl preocupa ceva.

— Despre ce vrei să discutăm? l-a întrebat Pandora.

— Azi-dimineaţă am primit o scrisoare. De la domnul Chester Litchfield, avocat la Brighton. El a reprezentat-o pe Phoebe în disputa cu socrii ei legată de nişte amendamente din testamentul soţului ei. Litchfield este foarte priceput în chestiuni legate de proprietate, aşa că i-am scris de îndată ce mi-ai spus despre afacerea ta cu jocuri pe planşetă. L-am rugat să găsească o soluţie pentru ca tu să-ţi poţi menţine controlul asupra companiei şi ca femeie măritată.

Surprinsă şi stânjenită, Pandora s-a apropiat de marginea aleii. S-a prefăcut interesată de o tufă cu flori mari, ca nişte camelii.

— Şi care a fost răspunsul domnului Litchfield?

Gabriel s-a apropiat de ea prin spate.

— Nu mi-a oferit răspunsul pe care îl doream.

Umerii ei s-au lăsat aproape imperceptibil, dar nu a spus nimic ci l-a lăsat să continue.

— După cum spune Litchfield, a mai spus Gabriel, odată ce o femeie se căsătoreşte devine mai mult sau mai puţin „moartă" din punct de vedere civil. Nu poate fi parte a unui contract, ceea ce înseamnă că nu poate arenda un teren şi nici nu poate construi pe el, chiar dacă este proprietatea ei. Chiar dacă această proprietate este înregistrată separat, tot soţul este cel care încasează dobânzile sau profitul. Din punctul de vedere al guvernului, se consideră că orice femeie care încearcă să aibă ceva doar al ei de fapt îşi fură soţul.

— Ştiam deja toate astea. Pandora s-a dus spre cealaltă margine a aleii şi privea fără să vadă o tufă de aglice galbene. Ce semnificaţie aveau aglicele? Castitate? Nu, acelea erau florile de portocal. Să fi fost oare fidelitate?

Gabriel continua să vorbească.

— Litchfield este de părere că legea va fi reformată în viitor. Dar acum lucrurile stau cam aşa: în clipa în care ai terminat de rostit jurămintele de căsătorie, îţi pierzi independenţa din punct de vedere legal. Şi controlul afacerii. Totuşi… a făcut o pauză. Fii puţin atentă, te rog. Urmează partea importantă.

— Eram atentă. Numai că încercam să-mi amintesc ce semnificaţie au aglicele. Inocenţă? Sau acelea sunt margaretele? Cred că ele semnifică…

— Nu pot trăi fără tine.

Pandora s-a întors spre el, cu ochii mari.

— Este semnificaţia aglicelor, i-a spus calm Gabriel.

— De unde ştii?

El s-a strâmbat.

— Surorile mele discută adesea despre asemenea

fleacuri, cum ar fi simbolistica florilor. Indiferent cât de mult încerc să le ignor, ceva – ceva tot reţin. Să ne întoarcem la Litchfield, însă. El spune că potrivit unui recent amendament la *Actul proprietăţii femeii măritate*, dacă poţi câştiga un salariu ai dreptul să-l păstrezi doar pentru tine.

Pandora a făcut ochii mari.

— Orice câştig, oricât de mare?

— Da, atâta vreme cât eşti văzută lucrând. Drept justificare.

— Ce vrea să însemne asta?

— În cazul tău, va trebui să te implici activ în conducerea companiei. Ai putea primi de asemenea o bonificaţie anuală. Îl voi întreba pe Litchfield mai multe despre comisioane din vânzări şi despre pensie – s-ar putea să le obţii şi pe acestea. Uite cum m-am gândit eu să facem: imediat după căsătoria noastră, când afacerea ta îmi va reveni în mod automat, eu te voi angaja pe post de preşedinte al companiei.

— Dar… cum rămâne cu contractele? Dacă semnătura mea nu valorează nimic din punct de vedere legal, cum voi putea lucra cu furnizorii şi cu magazinele, cum voi putea angaja oameni…?

— Am putea angaja un director care să te asiste, cu condiţia ca acesta să facă numai ce doreşti tu.

— Şi cum rămâne cu profitul companiei? Îţi revine ţie, nu-i aşa?

— Nu şi dacă îl reinvesteşti în compania ta.

Pandora îl privea fix, cântărind ideea lui pe toate părţile, încercând să înţeleagă cum ar fi arătat viitorul.

Aranjamentul putea să-i confere mai multă independenţă şi autoritate decât le permitea legea femeilor măritate. Totuşi, nu va putea să angajeze sau să concedieze pe cineva, să semneze cecuri sau să ia decizii de una singură. Va trebui să-i ceară unui director bărbat să semneze contractele, să încheie afaceri în numele ei, ca şi cum ar fi fost un ţânc. Îi va fi greu să negocieze bunuri sau servicii pentru că toată lumea va şti că decizia finală nu-i aparţine.

Afacerea nu va fi a ei, ci doar aşa va părea. Era ca şi cum ar purta o tiară şi le-ar cere tuturor să o trateze ca pe o regină, deşi ştiau cu toţii că era doar o înşelătorie.

Şi-a desprins privirea de la el şi s-a cutremurat, frustrată.

— De ce nu-mi pot conduce afacerea aşa cum ar face-o orice bărbat? Astfel încât să nu mi-o poată lua nimeni?

— Nu voi lăsa pe nimeni să ţi-o ia.

— Nu este acelaşi lucru. Este doar un compromis.

— Nu este perfect, a fost de acord Gabriel.

Pandora se învârtea într-un cerc strâmt.

— Vrei să ştii de ce-mi plac jocurile pe planşetă? Pentru că regulile au sens şi sunt aceleaşi pentru toată lumea. Toţi jucătorii sunt egali.

— Viaţa nu este aşa.

— Nu şi pentru femei, cu siguranţă, i-a spus ea cu amărăciune.

— Pandora… ne vom stabili propriile reguli. Nu te voi trata niciodată altfel decât egala mea.

— Te cred, dar pentru restul lumii eu voi fi inexistentă din punct de vedere legal.

Gabriel a prins-o de braţ, întrerupându-i mersul în cerc. Sub calmul aparent se ascundea o undă de iritare

— Vei putea munci aşa cum îţi doreşti. Vei fi o femeie bogată, vei fi tratată cu respect şi afecţiune. Vei… la naiba, nu am de gând să mă rog de tine de parcă aş fi un cerşetor la colţ de stradă. Am găsit o modalitate pentru ca tu să ai aproape tot ce-ţi doreşti. Nu este de ajuns?

— Dacă lucrurile ar fi stat invers? a ripostat ea. Ai fi renunţat la toate drepturile tale legale şi mi-ai fi încredinţat mie tot ce ai? Ai fi acceptat să nu te poţi atinge de un bănuţ măcar fără permisiunea mea? Gândeşte-te la asta, Gabriel. Ultimul contract pe care-l vei semna să fie cel de căsătorie. Crezi că a fi căsătorit cu mine ar merita toate astea?

— Nu este o comparaţie corectă, s-a strâmbat el.

— Doar pentru că într-unul din cazuri o femeie renunţă la tot pe când în cel de-al doilea caz bărbatul este cel care renunţă.

Ochii i-au strălucit periculos.

— Nu ai deci nimic de câştigat? Ideea de a-mi deveni soţie nu te atrage deloc? A prins-o în braţe şi a tras-o aproape. Spune-mi că nu mă doreşti. Spune-mi că nu vrei mai mult decât ce s-a întâmplat azi-noapte.

Pandora roşise iar pulsul i-o luase razna. Ar fi vrut să se lipească de el şi să-l lase să o sărute până uita de ea, dar partea rebelă din creierul ei nu voia să se lase supusă.

— Va trebui să mă supun ţie? s-a auzit întrebându-l.

El a coborât genele şi şi-a dus mâna la ceafa ei.

— Doar în pat, i-a şoptit. În afara lui, nu.

Ea a oftat nesigură, conştientă de fiorii care îi străbăteau întreg trupul.

— Promiţi să nu mă împiedici să iau propriile decizii, chiar dacă eşti de părere că fac o greşeală? Chiar dacă vei considera într-o bună zi că munca mea nu-mi face bine, că este un risc pentru sănătatea sau pentru siguranţa mea, îmi garantezi că nu mi-o vei interzice niciodată?

Gabriel i-a dat drumul din braţe.

— La naiba, Pandora. Nu-ţi pot promite că nu te voi proteja.

— Protecţia se poate transforma în control.

— Nimeni nu se bucură de libertate absolută. Nici măcar eu.

— Dar ai multă libertate: când cineva are puţin din ceva trebuie să lupte, să nu-l piardă cu totul. Dându-şi seama că era pe punctul să izbucnească în lacrimi, Pandora a plecat capul. Vrei să ne certăm pe tema asta, iar dacă am face-o aş părea neraţională. Noi doi nu am putea fi fericiţi împreună. Unele probleme nu pot fi niciodată rezolvate. Căsătoria cu mine ar fi un compromis imposibil atât pentru tine cât şi pentru mine.

— Pandora…

Ea s-a îndepărtat fără să-l mai asculte, cât pe ce să o rupă la fugă.

*

De îndată ce a ajuns în camera ei, Pandora s-a dus direct în pat, aşa îmbrăcată cum era. Şi nu s-a mişcat ore întregi. Nu simţea nimic, ceea ce ar fi trebuit să fie o uşurare. Cumva, însă, era mai rău decât dacă s-ar fi simţit îngrozitor.

Nu avea rost să se gândească la lucrurile care îi făceau de obicei plăcere. Nu avea niciun efect. Nu o ajuta nici să-şi imagineze viitorul ei independent şi liber sau stivele de jocuri de-ale ei expuse pe tejghelele magazinelor. Nimic din toate astea nu-i va mai face plăcere de acum înainte.

Poate că avea nevoie de un medicament. Oare răcise? Avea temperatură?

Kathleen şi ceilalţi se întorseseră probabil de la plimbare de-acum. Pandora nu putea căuta alinare la nimeni. Nici măcar la sora ei geamănă. Cassandra ar fi încercat probabil să-i ofere o soluţie sau i-ar fi spus ceva încurajator, iar Pandora ar fi sfârşit prin a se preface că se simţea mai bine, ca ea să nu-şi mai facă griji.

O dureau tot mai tare pieptul şi gâtul. Poate dacă plângea un pic se va simţi mai bine.

Dar lacrimile nu voiau să vină. Rămâneau închise în cufărul îngheţat din pieptul ei.

Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Începea să se îngrijoreze tot mai tare. Cât timp va continua asta? Se simţea de parcă se transforma într-o statuie din piatră. Avea să sfârşească pe un piedestal din marmură, cu păsări cocoţate pe ea.

Cioc, cioc, cioc. Uşa dormitorului s-a deschis încet.

— Domnişoară?

Era vocea Idei.

Camerista a intrat în camera întunecată purtând o tavă rotundă.

— Ţi-am adus ceai.

— Este din nou dimineaţă? a întrebat Pandora, ca trezită dintr-un vis.

— Nu, este ora trei după-amiaza. Ida s-a apropiat de pat.

— Nu vreau ceai.

— Este de la domnul lord.

— De la lordul St. Vincent?

— M-a chemat şi m-a rugat să te aduc la el, dar când a auzit că te odihneşti mi-a spus: „du-i atunci nişte ceai. Toarnă-i-l pe gât dacă este nevoie”. După care mi-a dat biletul acesta.

Ce enervant! Şi ce arogant! Ameţită, Pandora s-a chinuit să se ridice.

Ida i-a întins ceaşca de ceai după care s-a apropiat de ferestre să tragă draperiile. Lumina puternică a după-amiezii a făcut-o pe Pandora să clipească des.

Ceaiul era fierbinte dar nu avea niciun fel de aromă. S-a forţat să-l bea şi şi-a frecat ochii uscaţi, arzători cu palmele.

— Poftim, domnişoară. Ida i-a întins un plic mic, sigilat şi a luat ceaşca goală şi farfuria.

Pandora privea lung la sigiliul din ceară roşie de pe plic, sigiliu care simboliza blazonul elaborat al familiei. Dacă Gabriel îi scrisese ceva drăguţ, chiar nu-şi dorea să citească. Şi nici dacă îi scrisese ceva neplăcut. Tot nu-şi dorea să citească.

— Pentru Dumnezeu! a exclamat Ida. Deschide-l odată!

Pandora a ascultat-o, fără tragere de inimă. Când să scoată bucata de hârtie din plic, un obiect mic şi pufos i-a alunecat în palmă. A tresărit, crezând că era o insectă. Când s-a uitat mai bine şi-a dat seama că era o bucată de material. L-a prins între două degete şi a studiat-o: era una din frunzele din pâslă care îi decorau papucul dispărut. Fusese tăiată cu grijă.

Doamna mea,

Papucul tău este ţinut ostatic, pentru a fi răscumpărat. Dacă doreşti să-l mai revezi vreodată, vino singură în salonul de pictură. Cu fiecare oră care trece îi va mai dispărea câte un ornament

St.Vincent

Pandora era pur şi simplu exasperată. De ce făcea el asta? Încerca să o atragă într-o nouă ceartă?

— Ce spune? a întrebat Ida.

— Trebuie să cobor şi să negociez eliberarea unui ostatic, i-a răspuns Pandora. Mă ajuţi să mă aranjez puţin?

— Da, domnişoară.

Rochia de mătase de culoarea levănţicii era mototolită îngrozitor, aşa că Pandora a trebuit să o schimbe cu o alta, tot din mătase, dar de culoare galbenă. Nu era la fel de frumoasă ca prima, dar era uşoară şi mult mai confortabilă, fără atât de multe jupoane. Din fericire, coafura ei elaborată rezistase, fiind prinsă cu o mulţime de agrafe.

— Vrei să-mi scoţi te rog acele de păr cu perle? i-a spus Pandora. Sunt mult prea frumoase pentru rochia aceasta.

— Dar arată frumos! a protestat Ida.

— Nu vreau să arăt frumos.

— Şi dacă te cere lordul de soţie?

— Nu o va face. I-am spus deja foarte clar că-l voi refuza dacă mă va cere.

Ida părea confuză.

— Tu… dar… de ce?

Întrecea măsura întrebând-o aşa ceva, pentru că era doar o cameristă, însă Pandora i-a răspuns oricum:

— Pentru că atunci ar trebui să fiu doar soţia cuiva şi nu aş mai avea propria afacere cu jocuri.

Idei i-a alunecat perla din mână. A făcut ochii mari cât cepele şi i-a întâlnit privirea Pandorei în oglindă:

— Refuzi să te căsătoreşti cu moştenitorul ducelui de Kingston pentru că *preferi să munceşti?*

— Îmi place munca, i-a răspuns scurt Pandora.

— Da, doar pentru că nu trebuie să faci asta tot timpul! Ida era de-a dreptul furioasă. Te-am auzit spunând multe aiureli, dar asta este *cea mai mare.* Ţi-ai pierdut minţile de tot. Să refuzi un asemenea bărbat. *Unde ţi-a stat*

capul? Un bărbat atât de frumos, viguros, în floarea vârstei... şi mai presus de toate putred de bogat. Numai cineva cu minte puţină ar putea să-l refuze!

— Nu te m-ai ascult, i-a spus Pandora.

— Bineînţeles că nu, pentru că am dreptate! Cu un oftat, Ida a adăugat: zău dacă te mai înţeleg, domnişoară.

Explozia de iritare a cameristei nu a îmbunătăţit deloc starea de spirit a Pandorei. A coborât, simţindu-se de parcă avea o cărămidă în stomac. Ce bine ar fi fost dacă nu l-ar fi cunoscut pe Gabriel! Dacă nu ar fi acceptat să o ajute pe Dolly, dacă nu s-ar fi agăţat în spătarul acela nenorocit! Dacă nu ar fi mers la bal în seara aceea. Dacă, dacă...

A ajuns în dreptul salonului de pictură şi a auzit muzică razbătând prin uşile închise Era oare Gabriel? El cânta la pian? Uimită, a deschis una dintre uşi şi a intrat.

Salonul era frumos şi spaţios, cu un model complicat al parchetului, pereţi în nuanţe de crem şi draperii bogate din mătase semitransparentă. Covoarele fuseseră rulate lângă un perete.

Gabriel stătea în picioare lângă pianul din mahon din colţul salonului şi răsfoia partituri, în timp ce sora lui Phoebe era aşezată la clape.

— Încearc-o pe aceasta, i-a spus întinzându-i o foaie de hârtie. A auzit uşa închizându-se şi s-a întors spre Pandora. Privirile li s-au întâlnit.

— Ce faceţi aici? a întrebat Pandora. S-a apropiat cu paşi precauţi, tensionată ca un armăsar în faţa obstacolului. De ce ai trimis după mine? Şi de ce este şi lady Clare aici?

— Am rugat-o pe Phoebe să ne ajute, i-a răspuns Gabriel. Iar ea a fost de acord.

— Am fost obligată, l-a corectat Phoebe.

Pandora a clătinat din cap, nedumerită.

— La ce să ne ajute?

Gabriel s-a apropiat de ea, acoperind-o cu statura lui pe Phoebe. Şi-a coborât tonul:

— Vreau să valsezi cu mine.

Pandora a simţit că a pălit ca varul, jignită, după care a roşit de ruşine, apoi a pălit din nou. Nu şi l-ar fi imaginat

capabil de o asemenea răutate.

— Ştii că nu pot valsa, a reuşit să spună. De ce-mi ceri una ca asta?

— Încearcă doar cu mine, a rugat-o el. M-am gândit mult şi cred că există soluţii pentru ca valsul să ţi se pară uşor.

— Nu, nu există, a şuierat Pandora. I-ai spus surorii tale despre problema mea?

— Doar că ai dificultăţi la dans. Nu i-am spus de ce.

— Oh, *mulţumesc frumos*. Acum o să creadă că sunt o împiedicată.

— Suntem într-o încăpere mare şi aproape goală, le-a spus Phoebe din spatele pianului. Nu are rost să vorbiţi în şoaptă. Oricum aud tot.

Pandora a dat să fugă, dar Gabriel i-a blocat drumul.

— Vei încerca asta cu mine, i-a spus.

— Ce este cu tine? a întrebat Pandora. Pare că ai fi căutat voit cel mai neplăcut şi frustrant lucru. Asta este pentru mine valsul. Furioasă, s-a uitat la Phoebe şi a ridicat palmele în aer, ca şi cum ar fi întrebat-o ce era de făcut cu un asemenea om imposibil.

Phoebe a privit-o cu înţelegere.

— Părinţii noştri sunt amândoi nişte oameni de excepţie, i-a spus. Nu ştiu cum de a ieşit el aşa.

— Vreau să te învăţ să valsezi aşa cum şi părinţii m-au învăţat pe mine, i-a spus Gabriel Pandorei. Mai lent şi mai graţios decât este acum moda. Cu mai puţine rotiri şi mai multe alunecări uşoare.

— Nu contează de câte rotiri este vorba. Nu pot face nici măcar una.

Gabriel avea o expresie neiertătoare. Era clar că nu avea de gând să o lase să plece înainte de a-i face pe plac.

99. Bărbaţii sunt asemenea bomboanelor de ciocolată. Cele care arată cel mai bine au cea mai rea umplutură.

— Nu te voi presa prea tare, i-a spus el cu blândeţe.

— Exact asta faci acum! Pandora tremura de indignare. Ce vrei de la mine? l-a întrebat printre dinţi.

Pulsul îi răsună în urechi, abia dacă l-a auzit şoptindu-i:

— Vreau să ai încredere în mine.

Spre oroarea ei, lacrimile pe care le aşteptase mai devreme ameninţau acum să ţâşnească. A înghiţit în sec de câteva ori, să fie alunge şi s-a ferit de atingerea lui.

— De ce nu ai tu încredere în mine? l-a întrebat cu amărăciune. Ţi-am spus deja că-mi ceri imposibilul, dar se pare că ţii neapărat să ţi-o dovedesc. Foarte bine. Nu mă tem de umilinţă – am supravieţuit celor trei luni de Sezon londonez. Mă voi împiedica în ritm de vals, spre amuzamentul tău, dacă aşa pot scăpa de tine.

Şi-a întors privirea spre Phoebe:

— Îţi pot spune şi ţie adevărul: tata mi-a tras un pumn în ureche pe când eram copil şi aproape că nu mai aud deloc cu ea. Şi nici nu-mi pot menţine echilibrul.

Spre marea ei uşurare, Phoebe nu a părut să o compătimească, a părut doar îngrijorată.

— Este îngrozitor.

— Am vrut să ştii care este motivul pentru care dansez cu gratia unei caracatiţe demente.

Phoebe i-a zâmbit încurajator:

— Te plac, Pandora. Nimic nu va schimba asta.

Parte din ruşinea ei a pălit. A tras adânc aer în piept.

— Îţi mulţumesc.

S-a întors cam fără voie spre Gabriel, care nu părea să regrete deloc ce-i făcea. I-a zâmbit încurajator şi i-a întins mâna.

— Nu-mi zâmbi, i-a spus Pandora. Sunt supărată pe tine.

— Ştiu, i-a răspuns ei cu blândeţe. Îmi pare rău.

— O să-ţi pară şi mai rău când vom începe să dansăm.

— Merită orice risc. Gabriel şi-a trecut mâna dreaptă peste umărul ei stâng, iar vârfurile degetelor lungi i-au ajuns până spre şira spinării. Fără voie, Pandora a luat poziţia pentru vals, aşa cum fusese învăţată, odihnindu-şi

mâna stângă pe braţul lui.

— Pune-o direct pe umărul meu, i-a spus el. Văzând-o că ezita, a adăugat: te susţin mai bine aşa.

Aşa cum erau aşezaţi acum, faţă în faţă, Pandora şi-a amintit clipele în care se simţise pierdută în întuneric iar el o luase în braţe şi îi şoptise că nimic rău nu i se va întâmpla. Cum putuse acel bărbat să se transforme într-un duşman nemilos?

— Nu ar trebui să stăm mai departe unul de altul? l-a întrebat ea, uitându-se nefericită la pieptul lui.

— Nu şi pentru genul acesta de vals. Acum, eu număr, iar când ne rotim faci un pas înainte cu dreptul, pentru ca piciorul tău să ajungă între picioarele mele.

— O să te împiedici.

— Nu şi dacă mă laşi să te conduc. I-a făcut semn lui Phoebe să înceapă să cânte şi a ghidat-o cu grijă pe Pandora în prima rotaţie. În loc să numărăm un-doi-trei, cel de-al treilea pas va fi de fapt o alunecare lungă, uite aşa.

Dreaptă ca un băţ, Pandora a încercat să se mişte odată cu el. S-a împiedicat, l-a călcat pe picior şi a oftat exasperată.

— Te mai şi schilodesc…

— Să încercăm din nou.

Gabriel a condus-o cu grijă, pe un ritm diferit de cel obişnuit, cu rotiri repetate. La prima măsură au reuşit doar trei sferturi dintr-o rotire, apoi au schimbat direcţia şi au mai făcut trei sferturi de rotaţie în sens opus. Era o alunecare graţioasă, fără îndoială foarte frumoasă dacă ar fi fost executată corect. Dar de îndată ce au început o piruetă, Pandora şi-a pierdut echilibrul iar camera s-a învârtit cu ea. S-a agăţat de el, panicată.

Gabriel s-a oprit şi a ţinut-o strâns.

— Vezi? l-a întrebat cu răsuflarea tăiată. Totul se învârte cu mine şi cad.

— Nu cădeai. Doar aveai impresia asta. l-a apăsat mai ferm palma pe umărul lui. Simţi cât de solid este? Îmi simţi mâna pe spatele tău? Simţi cum te ţin în braţe? Uită de simţul echilibrului şi foloseşte-te de al meu. Sunt ferm ca o

stâncă. Nu te voi lăsa să cazi.

— Îmi este imposibil să-mi ignor simţurile, chiar dacă se înşală.

Gabriel a condus-o încă un număr de măsuri. Era singurul lucru ferm într-o lume care se învârtea cu ea. Chiar dacă variaţiile de ritm erau mai line şi mai controlate decât cele pe care le învăţase ea, giroscopul ei interior o împiedica să facă o rotaţie completă. Curând, s-a simţit scăldată într-o sudoare rece.

— Mi se face rău, i-a şoptit.

Gabriel s-a oprit imediat şi a lipit-o de el. O ţinea strâns, solid şi nemişcat, în timp ce ea se lupta să-şi înfrâneze senzaţia de greaţă. Curând, starea de rău a dispărut.

— O să ţi-o spun în termenii pe care să-i poţi înţelege, a rostit într-un final Pandora, lipindu-şi fruntea transpirată de umărul lui. Pentru mine, valsul este aşa cum sunt morcovii pentru tine.

— Dacă îmi mai dai o şansă, îţi promit că mănânc un morcov întreg în faţa ta.

L-a privit pe sub gene.

— Pot să aleg eu morcovul?

El a râs din toată inima.

— Da.

— Atunci s-ar putea să merite. S-a îndepărtat puţin de el, i-a pus din nou mâna pe umăr şi a adoptat din nou poziţia de vals.

— Poate dacă alegi un punct fix în cameră, i-a spus Gabriel, şi te uiţi numai acolo atunci…

— Am încercat şi asta. Nu funcţionează.

— Atunci uită-te numai la mine şi lasă ca lucrurile să se învârtă în jurul tău fără să te concentrezi pe asta. Eu voi fi punctul tău fix. În timp ce o ghida încă o dată, Pandora a trebuit să fie de acord: când nu se mai concentra pe lucrurile din jur, ci doar pe chipul lui Gabriel nu-i mai era chiar atât de rău. El era nespus de răbdător, atent la fiecare detaliu, la tot ce făcea sau spunea ea.

— Nu te ridica atât de mult pe vârfuri, a sfătuit-o la un

moment dat. Iar când Pandora s-a clătinat periculos, la sfârşitul unei piruete, i-a spus: dacă ţi se mai întâmplă asta, lasă-mă pe mine să te redresez.

Problema era lupta ei cu propriile instincte care o îndemnau să se încline în direcţia greşită ori de câte ori îşi pierdea echilibrul. Iar asta se întâmpla în majoritatea cazurilor. La capătul următoarei piruete, s-a încordat şi a încercat să-şi recapete singură echilibrul, dar a sfârşit prin a se împiedica de piciorul lui Gabriel. În clipa în care podeaua a început să se apropie periculos de mult de ea, el a prins-o cu uşurinţă şi a ţinut-o strâns.

— Totul este în regulă, i-a şoptit. Te ţin bine.

— Ce porcărie! a exclamat ea frustrată.

— Nu ai avut încredere în mine.

— Dar am simţit că…

— Trebuie să laşi totul în seama mea. Şi-a trecut mâna de-a lungul spatelui ei. Îţi pot citi trupul. Îmi dau seama chiar înainte ca tu să-ţi pierzi echilibrul şi ştiu cum să compensez. Şi-a coborât capul spre ea, iar cu cealaltă mână a mângâiat-o pe obraz. Mişcă-te odată cu mine, i-a şoptit. Încearcă să simţi semnalele pe care ţi le transmit. Trebuie doar ca trupurile noastre să comunice. Vrei să încerci să te relaxezi şi să faci asta pentru mine?

Atingerea lui pe pielea ei… vocea lui joasă, catifelată…
toată încordarea din trupul ei părea să se evapore. Nodurile de teamă şi revoltă s-au topit într-o căldură plăcută. Când şi-a reluat poziţia de început, a început în sfârşit să simtă că lucrau împreună, că aveau acelaşi ţel pe care încercau amândoi să-l atingă.

Ca într-un parteneriat.

Vals după vals, au negociat diferite grade de dificultate. Oare era mai uşor să se întoarcă aşa, sau aşa? Era mai bine dacă paşii erau mai lungi sau mai compacţi? Poate că era doar în imaginaţia ei, dar Pandorei i se părea că toate piruetele nu o mai ameţeau şi nu o mai dezorientau la fel de tare ca la început. I se părea că, cu cât se rotea de mai multe ori, cu atât trupul ei se obişnuia şi

mai mult.

O deranjau laudele lui Gabriel… *ce fată bună… bravo, este perfect…* şi o deranja şi mai tare felul în care roşea auzindu-l. Au existat şi câteva momente remarcabile, în care paşii lor s-au potrivit perfect. Dar şi momente aproape dezastruoase, când a pierdut ritmul iar Gabriel a trebuit să se corecteze din mers. Era un dansator desăvârşit, bineînţeles, expert în a-şi ghida partenera şi în a stabili ritmul. *Relaxează-te,* îl şoptea el din când în când. *Relaxează-te.*

Cu timpul, creierul ei nu s-a mai opus şi nici nu i-a mai dat senzaţia că ar fi căzut în gol. S-a lăsat cu totul în seama lui. Ce sentiment interesant să-şi dea seama că pierduse complet controlul şi totuşi să se simtă în siguranţă.

Paşii lui au încetinit, apoi s-au oprit complet. Muzica încetase.

Pandora l-a privit în ochii zâmbitori.

— De ce ne-am oprit?

— Dansul s-a sfârşit. Tocmai am încheiat fără probleme un vals de trei minute. A tras-o mai aproape. Va trebui ca de acum încolo să-ţi găseşti o altă scuză dacă vrei să stai ascunsă într-un colţ, la baluri, i-a spus la urechea sănătoasă. Pentru că poţi dansa. A făcut o pauză. Papucul rămâne însă la mine.

Pandora era nemişcată, incapabilă să scoată vreun cuvânt. Niciunul, nici măcar o silabă. De parcă o cortină imensă se ridicase, lăsând-o să vadă o altă faţă a lumii, locuri de a căror existenţă nu aflase niciodată.

Contrariat de tăcerea ei, Gabriel şi-a slăbit îmbrăţişarea şi a privit-o cu ochii lui limpezi şi albaştri ca dimineţile de iarnă. O şuviţă de păr îi alunecase pe frunte.

În clipa aceea, Pandora a înţeles că ar muri dacă Gabriel nu ar fi al ei. De inimă albastră. Cu el, ea devenea alta – amândoi deveneau altfel, alţii. Kathleen avusese dreptate – orice ar fi ales, nu putea fi perfect. Trebuia să renunţe la ceva.

Indiferent de alegerea pe care o făcea, un lucru era sigur: nu-l putea pierde pe acest bărbat.

A izbucnit în lacrimi. Nu din cele delicate, feminine, ci din cele cu sughiţuri, zgomotoase. Cel mai minunat dintre sentimente năvălise asupra ei ca un val imens iar ea se cufunda acum în el…

Gabriel o privea alarmat. A căutat imediat o batistă în buzunar.

— Nu, nu… nu trebuie să… Dumnezeule, Pandora, de ce faci asta? Ce s-a întâmplat?

I-a şters obrajii până când ea i-a luat batista din mână şi şi-a suflat nasul, cu umerii încă tremurând. În timp ce el continua să-i pună întrebări, îngrijorat, Phoebe s-a ridicat de la pian şi s-a apropiat.

Continuând să o ţină în braţe pe Pandora, Gabriel s-a uitat la sora lui:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, i-a şoptit.

Phoebe a clătinat din cap şi şi-a trecut mâna prin părul lui.

— Nimic rău, netotule. Ai apărut în viaţa ei ca un fulger. Oricine s-ar simţi uşor pârjolit.

Pandora a conştientizat ca prin vis că rămăseseră singuri în salon. Phoebe plecase. Când valul de lacrimi a încetat şi a ridicat capul spre el, a fost ţinută captivă de privirea lui cercetătoare.

— Plângi pentru că vrei să te măriţi cu mine, nu-i aşa? i-a spus el.

— Nu. I-a mai scăpat un suspin. Plâng pentru că nu vreau *să nu* mă mărit cu tine.

Gabriel şi-a ţinut răsuflarea. Gura lui a pus stăpânire pe a ei într-un sărut atât de sălbatic că aproape că a durut-o.

Rupându-se din sărut, Pandora i-a cuprins obrajii în palme şi l-a privit gânditoare.

— Ce femeie raţională şi-ar dori un soţ care arată ca tine?

El a sărutat-o din nou, adânc şi sălbatic, iar ea a închis ochii, abandonându-se plăcerii.

Într-un final, Gabriel a ridicat capul şi a întrebat-o:

— Ce ţi se pare în neregulă cu felul în care arăt?

— Nu este evident? Eşti prea frumos. Celelalte femei vor flirta cu tine, vor încerca să-ţi atragă atenţia. Mereu.

— Au făcut dintotdeauna asta, i-a răspuns el sărutându-l obrajii. Nu le voi băga în seamă.

Ea s-a foit puţin, încercând să scape de buzele lui poruncitoare.

— Dar eu voi observa. Şi nu-mi va face deloc plăcere. În plus va fi destul de monoton să privesc acest chip frumos, zi după zi. Ai putea măcar să te îngraşi, să-ţi iasă păr din urechi sau să-ţi pierzi un dinte din faţă… Nu, chiar şi aşa, tot frumos ai fi.

— S-ar putea să chelesc de timpuriu, s-a oferit el.

Pandora s-a gândit puţin la asta şi şi-a trecut degetele prin şuviţele care îi căzuseră pe frunte.

— Ai bărbaţi cu chelie în familie?

— Din câte ştiu eu, nu, a recunoscut el.

Ea s-a strâmbat.

— Nu este cazul să-mi dai speranţe deşarte. Trebuie să recunoşti: vei fi mereu frumos iar eu va trebui, cumva, să găsesc o cale să mă obişnuiesc cu asta.

Gabriel a strâns-o şi mai tare în braţe, simţind-o că încerca să scape.

— Pandora, a şoptit. Pandora.

Oh, dacă ar fi reuşit să oprească sentimentul îngrozitor de minunat care o inunda! Fierbinte. Rece. Fericire. Teamă. Nu înţelegea prea bine ce se petrecea cu ea. Gabriel îi şoptea la ureche cuvinte minunate:

— Eşti atât de frumoasă… Nu-ţi cer să mi te predai, ci mă ofer să fac eu asta. Sunt în stare de orice. Eşti doar tu, Pandora… doar tu… pentru tot restul vieţii. Mărită-te cu mine… spune-mi că te măriţi cu mine…

Gura lui era lipită de a ei, mâinile lui o atingeau de parcă nu se mai sătura de ea. Muşchii lui se încordau şi se relaxau mai apoi, încercând să o tragă şi mai aproape de el. După care s-a oprit brusc, cu buzele lipite de gâtul ei, de parcă ar fi realizat că vorbele erau inutile. Obrazul ei era lipit de părul lui care mirosea a soare şi sare de mare. Aroma lui o invada. Căldura lui o înconjura. El aştepta cu o

răbdare nemiloasă, devastatoare.

— Bine, şoptit ea.

Şi-a ţinut respiraţia şi a ridicat capul.

— Te căsătoreşti cu mine? Vorbea cu grijă, de parcă ar fi încercat să se asigure că nu era o neînţelegere.

— Da. Abia a reuşit ea să rostească.

El s-a îmbujorat uşor şi i-a zâmbit larg.

— Lady Pandora Ravenel… te voi face într-atât de fericită că nu-ţi va mai păsa că-ţi pierzi banii, libertatea şi întreaga existenţă legală.

Pandora a gemut.

— Nu este cazul să glumeşti cu aşa ceva. Am condiţii de pus. Mii de condiţii.

— Răspunsul este da la toate.

— Începând cu… vreau să am dormitorul meu.

— Cu excepţia acesteia.

— Îmi place intimitatea. Am nevoie de o cameră din casă care să fie doar a mea.

— Poţi avea câte camere vrei, doar pentru tine. Vom cumpăra o casă imensă. Dar vom împărţi acelaşi pat.

Pandora a decis să discute mai târziu chestiunea patului.

— Cel mai important: nu-ţi voi promite supunere. Pur şi simplu nu pot face asta. Cuvântul acesta trebuie scos din jurămintele de nuntă.

— Sunt de acord, i-a răspuns el de îndată.

Surprinsă, Pandora a făcut ochii mari.

— Adevărat?

— Va trebui să-l înlocuieşti cu un alt cuvânt, Gabriel s-a aplecat spre ea iar vârful nasului l-a atins pe al ei. Unul foarte bun.

Îi venea greu să gândească, cu gura lui atât de aproape.

— Mângâiere? i-a sugerat.

El a părut amuzat.

— Dacă vrei. A dat să o sărute din nou dar ea şi-a ferit capul.

— Aşteaptă. Mai am o condiţie. Legată de amanta ta.

Pandora l-a simţit încordându-se pe când o cuprindea cu privirea. N-aş vrea să... adică nu pot să... S-a oprit, apoi a spus dintr-o suflare: nu te voi împărţi cu ea.

Ochii îi străluceau asemenea unor flăcări:

— Am spus „doar tu”, i-a amintit el. Am vorbit foarte serios. Şi-a plecat pleoapele şi şi-a apropiat buzele de ale ei.

Şi, mult timp după aceea, nu au mai discutat nimic.

*

Pentru Pandora, restul zilei a trecut ca prin vis. Îşi mai amintea doar câteva momente: cel în care le-au dat vestea rudelor, care au părut încântaţi până la exaltare. În timp ce Kathleen şi Cassandra îl îmbrăţişau pe Gabriel cu rândul, Devon a luat-o deoparte pe Pandora.

— Este ceea ce-ţi doreşti? a întrebat-o cu blândeţe, privind-o în ochii de un albastru la fel de intens ca ochii lui.

— Da, i-a răspuns ea cu o undă de uimire.

— St.Vincent a venit ceva mai devreme la mine cu scrisoarea primită de la avocat. Mi-a spus că dacă reuşeşte să te convingă să te măriţi cu el va face tot ce este posibil să-ţi încurajeze afacerea şi că nu se va amesteca deloc. Înţelege ce înseamnă ea pentru tine. Devon a făcut o pauză şi s-a uitat spre Gabriel, care stătea de vorbă cu Kathleen şi Cassandra, după care a continuat pe un ton mai scăzut: familia Challon este foarte tradiţionalistă, pentru ei cuvântul unul gentleman este sfânt. Încă mai consideră valabile înţelegerile de acum o sută de ani încheiate printr-o simplă strângere de mână.

— Înseamnă deci că eşti convins că-şi va ţine promisiunea.

— Da. Pentru orice eventualitate, însă, i-am spus că-i rup ambele picioare dacă nu se ţine de cuvânt.

Pandora a zâmbit şi şi-a lăsat capul pe pieptul lui.

— ...vrem să se întâmple foarte curând, l-a auzit pe Gabriel spunându-i lui Kathleen.

— Dar sunt multe de făcut! Trusoul, ceremonia,

recepţia, micul dejun de după căsătorie, luna de miere. Mai trebuie să ne ocupăm de flori, de rochiile domnişoarelor de onoare…

— Va ajut şi eu! a exclamat Cassandra.

— Nu am timp pentru toate astea, a izbucnit Pandora, întorcându-se cu faţa spre ei. Trebuie să mai trimit două cereri pentru patente, să mă întâlnesc cu tipograful, să caut un spaţiu de închiriat pentru fabrică şi… nu, nu pot lăsa căsătoria să stea în calea tuturor acestor lucruri importante de care trebuie să mă ocup.

Gabriel a zâmbit ironic, auzindu-i comparaţia dintre căsătorie şi afacerea cu jocuri.

— Aş prefera să fugim, ca să mă pot întoarce imediat la lucru, a continuat Pandora. Luna de miere ar fi o pierdere de timp şi o cheltuială inutilă.

Era conştientă, desigur, că luna de miere devenise o tradiţie pentru proaspeţii căsătoriţi din clasa de mijloc şi din cea a nobililor. Numai că era îngrozită la ideea că noua ei viaţa va face ca planurile şi visele ei să fie lăsate deoparte. Nu s-ar fi putut bucura de o călătorie ştiind că o aşteptau atâtea de făcut acasă.

— Pandora, draga mea… a început Kathleen.

— Discutăm mai târziu, a spus Gabriel relaxat şi i-a trimis Pandorei un zâmbet încurajator.

Pandora s-a întors spre Devon şi i-a şoptit:

— Ai văzut? Mă manipulează deja. Şi este foarte priceput la asta.

— Cunosc bine sentimentul a asigurat-o Devon, privind spre Kathleen.

Seara, familiile Challon şi Ravenel s-au adunat în salon, înainte de cină. A fost servită şampanie şi s-au ţinut toasturi în cinstea proaspătului cuplu şi a unirii dintre cele două familii. Toate rudele lui Gabriel au primit vestea cu o căldură care aproape că a copleşit-o pe Pandora.

Ducele a cuprins-o pe după umeri, i-a zâmbit şi a sărutat-o pe frunte.

— Fii binevenită în familia noastră, Pandora. Te avertizez însă: de acum încolo, ducesa şi cu mine te vom

considera copilul nostru. Şi te vom răsfăţa pe măsură.

— Eu nu sunt răsfăţat, a protestat Ivo. Mama spune că sunt un giuvaier.

— Mama crede că toţi copiii ei sunt giuvaieruri, a spus Phoebe.

— Trebuie să-i trimitem imediat o telegramă lui Raphael, a exclamat Seraphina. Trebuie să se întoarcă din America din vreme pentru nuntă. N-aş vrea să o rateze.

— Eu nu mi-aş face griji, a spus Phoebe. O nuntă atât de mare se plănuieşte în câteva luni.

Ceilalţi continuau să vorbească, dar Pandora s-a cufundat în tăcere. Nimic din toate astea nu părea real. În doar o săptămână, viaţa ei se schimbase radical. Era prea mare agitaţie, trebuia să iasă la aer şi să-şi pună ordine în gânduri. S-a crispat când a simţit un braţ delicat cuprinzându-i umerii.

Era ducesa, ai cărei ochi albaştri radiau blândeţe dar şi o umbră de îngrijorare, de parcă ar fi înţeles cât era ea de speriată pentru că luase cea mai importantă decizie din viaţa ei după ce-i cunoscuse doar de câteva zile. În niciun caz, însă, ea nu avea cum să înţeleagă ce însemna să te căsătoreşti cu un bărbat care-ţi era aproape un străin.

Fără să scoată vreun cuvânt, ducesa a luat-o cu ea spre uşa largă care dădea spre balcon. Petrecuseră destul timp una în compania celeilalte, dar nu avuseseră prilejul să stea de vorbă între patru ochi. Mereu, timpul ducesei fusese împărţit între toţi din casă, de la nepotul ei până la duce. În felul ei tăcut, ducesa era cea în jurul căreia se învârtea totul.

Pe balcon era rece şi întuneric, iar briza a făcut-o pe Pandora să se înfioare. Spera că ducesa o adusese acolo ca să o mustre, să-i spună ceva de genul „mai ai multe de învăţat” sau „nu eşti ce mi-aş fi dorit pentru fiul meu, dar va trebui să mă obişnuiesc cu acest gând”.

Stăteau alături lângă balustradă, cu faţa spre oceanul întunecat. Ducesa şi-a ridicat şalul de pe umeri şi l-a pus şi pe umerii ei. Pandora nu-şi revenea din uimire. Caşmirul era uşor şi cald, mirosea a flori de liliac. Fără să fie în stare

să scoată vreun cuvânt, Pandora a rămas lângă ea, ascultând trilurile privighetorilor.

— Când Gabriel era cam de vârsta lui Ivo, a vorbit ducesa, aproape ca prin vis, a găsit în pădure doi pui de vulpe rămaşi orfani. Locuiam pe atunci într-un conac din Hampshire pe care îl închiriasem. Ţi-a povestit despre asta?

Pandora a clătinat din cap, cu ochii larg deschişi.

Ducesa a zâmbit gânditoare.

— Erau femele, cu urechile mari şi ochii ca nişte nasturi negri. Scoteau sunete ascuţite, ca nişte ciripituri de păsări. Mama lor murise într-o capcană pusă de braconieri, aşa că Gabriel i-a î-înfăşurat în haina lui şi i-a adus acasă. Puii arau prea mici ca să poată supravieţui singuri. Bineînţeles că ne-a rugat să-l lăsam să-i ţină. Tatăl lui a fost de acord să-i crească, sub supravegherea paznicului de vânătoare, până ce se fac s-suficient de mari să se poată întoarce în p-pădure. Gabriel şi-a petrecut următoarele săptămâni hrănindu-i cu o pastă din carne şi lapte. Mai târziu, i-a învăţat să stea la pândă şi să-şi prindă singuri prada, într-un ţarc, afară.

— Cum? a întrebat fascinată Pandora.

— Lega şoareci morţi de o sfoară şi-i trăgea prin ţarc.

— Oribil! a exclamat Pandora, râzând.

— Aşa este, a încuviinţat zâmbind ducesa. Gabriel se prefăcea că nu-i pasă, bineînţeles, dar era de-a dreptul dezgustător. Şi totuşi, puii trebuiau să înveţe. Ducesa a făcut o pauză, apoi a continuat şi mai gânditoare. Cred că pentru Gabriel cel mai greu a fost să păstreze distanţa, indiferent cât de mult îi iubea. Să nu-i mângâie, nici măcar nume să nu le dea. Puii nu trebuiau să-şi piardă teama faţă de oameni, altfel nu ar fi supravieţuit. După cum îi spusese şi paznicul de vânătoare, dacă îi îmblânzea era ca şi cum îi omora cu mâna lui. Gabriel era pur şi simplu chinuit, atât de mult îşi dorea să-i ia în braţe.

— Bietul băieţel!

— Da. Dar când Gabriel i-a eliberat, au fost în stare să trăiască liberi şi să vâneze singuri. Pentru Gabriel a fost o lecţie valoroasă.

— Care a fost lecţia? a întrebat serioasă Pandora. Să nu iubească ceva ce ştie că va pierde?

Ducesa a clătinat din cap şi a privit-o cald şi încurajator.

— Nu, Pandora. A învăţat cum să-i iubească fără să-i schimbe. Să-i lase să fie ce le era sortit.

Capitolul 15

— Nu trebuia să cedez în privinţa lunii de miere, a mormăit Pandora, plecându-şi capul peste balustrada vaporului cu zbaturi.

Gabriel şi-a scos mănuşile, le-a îndesat în buzunarul hainei şi a masat-o uşor pe ceafă.

— Inspiră pe nas şi expiră pe gură.

Se căsătoriseră în acea dimineaţă, la numai două săptămâni după ce o ceruse. Acum traversau canalul Solent, cel care despărţea Anglia de insula Wight. Călătoria de cinci kilometri nu dura mai mult de douăzeci şi cinci de minute, de la Portsmouth la oraşul-port Ryde. Din nefericire însă, Pandora avea rău de mare.

— Aproape că am ajuns, i-a şoptit Gabriel. Dacă ridici privirea vei vedea pontonul.

Pandora a riscat şi a ridicat capul spre linia lungă de case albe. A coborât imediat privirea şi a spus:

— Ar fi trebuit să rămânem la Eversby Priory.

— Şi să ne petrecem noaptea nunţii în patul tău de copilă? a întrebat-o neîncrezător Gabriel. Cu casa plină de rude?

— Ai spus că-ţi place camera mea.

— O găsesc fermecătoare, iubire. Dar nu este deloc potrivită pentru activităţile la care mă gândesc eu. Gabriel a zâmbit amintindu-şi cum arăta dormitorul ei, cu broderii de mână înrămate, o prea-iubită păpuşă de ceară cu părul încâlcit şi fără un ochi şi cu raftul cu cărţi uzate de atâta răsfoit. În plus, patul tău este prea mic pentru mine. Mi-ar fi

atârnat picioarele pe afară.

— Bănuiesc că la casa cu etaje retrase ai un pat suficient de mare?

El se juca cu şuviţele de pe ceafa ei.

— Noi, doamnă, i-a şoptit, avem un pat imens în casa noastră.

Pandora nu-i văzuse deocamdată casa din Queen’s Gate. Nu numai că o asemenea vizită nu s-ar fi cuvenit deloc, chiar şi în prezenţa unei însoţitoare, dar nici nu fusese timp, în vâltoarea pregătirilor de nuntă.

Lui Gabriel îi trebuiseră aproape toate cele două săptămâni să găsească o cale prin care „a se supune” să fie scos din jurămintele de nuntă. Fusese informat de arhiepiscopul Londrei că, dacă mireasa nu-i jură supunere soţului ei în timpul ceremoniei, aceasta va fi considerată nelegală de către curtea ecleziastică. De aceea Gabriel ceruse o audienţă la arhiepiscopul de Canterbury, care încuviinţase fără prea mare convingere să-i acorde o dispensă destul de neobişnuită, atâta vreme cât erau îndeplinite anumite condiţii. Una dintre ele era o „taxă privată” enormă.

— Dispensa va face ca mariajul nostru să fie legal şi valid, i-a explicat Gabriel Pandorei, atâta timp cât îi permitem preotului să-ţi „aştearnă” necesitatea supunerii faţă de soţul tău.

Pandora se încruntase.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că trebuie să te prefaci că-l asculţi pe preot, în timp ce acesta îţi explică de ce ar trebui să i te supui soţului tău. Atâta timp cât nu vei obiecta va însemna că eşti de acord cu el.

— Dar nu va trebui să-ţi jur supunere, nu-i aşa? Nu va trebui să rostesc cuvântul?

— Nu.

Ea zâmbise încântată, dar şi plină de remuşcări:

— Îţi mulţumesc. Îmi pare rău că ţi-am dat atâta bătaie de cap.

O îmbrăţişase şi o privise ironic.

— Ce m-aş fi făcut eu cu o Pandora blajină şi docilă? Nu mi-ar fi plăcut deloc să trăiesc aşa.

Evident, nu-i făcuse curte ca la carte şi se grăbiseră cât putuseră de tare cu nunta. Oricât de tentant ar fi sunat, Gabriel a respins totuşi ideea de a fugi. Pentru Pandora totul era nou şi nesigur; aşa că avea nevoie de cei dragi şi de un mediu familiar în ziua nunţii. Când Devon şi Kathleen le-au oferit capela de pe domeniul lor, Gabriel a fost imediat de acord.

I se părea foarte potrivit ca ceremonia căsătoriei să se ţină în Hampshire şi apoi să-şi petreacă luna de miere pe insula Wight, pe coasta sudică. Numită adesea „grădina Angliei”, mica insulă era plină de verdeaţă, cu numeroase grădini şi sate pitoreşti care adăposteau o mulţime de hanuri dar şi hoteluri luxoase.

Dar pe când se apropiau, pentru tânăra mireasă insula părea să-şi piardă din farmec.

— Nu aveam nevoie de nicio lună de miere, i-a spus Pandora privind spre orăşelul fermecător care se ridica parcă din apă. Jocul meu trebuie să ajungă din timp în magazine, pentru Crăciun.

— Pentru oricine altcineva luna de miere ar fi durat exact atât: o lună, i-a spus Gabriel. Eu ţi-am cerut doar o săptămână.

— Dar nu vom avea nimic de făcut!

— Voi încerca să te ţin ocupată, i-a răspuns sec Gabriel. S-a aşezat în spatele ei cuprinzând-o cu braţele. Vom petrece câteva zile împreună, doar noi doi, ca să te obişnuieşti cu noua ta viaţă. Căsătoria va fi o schimbare majoră, mai ales pentru tine. Şi-a apropiat buzele de urechea ei. Vei locui într-o casă care nu îţi este familiară, împreună cu un bărbat pe care nu-l cunoşti foarte bine – şi care va face multe lucruri cu trupul tău, lucruri care nu-ţi sunt nici ele cunoscute.

— Dar tu unde vei fi? l-a întrebat Pandora şi şi-a înfrânat cu greu un strigăt când el i-a muşcat lobul urechii.

— Dacă te răzgândeşti în toiul lunii noastre de miere, i-a spus el, ne putem întoarce oricând la Londra. Ne

îmbarcăm pe un vas cu aburi până în Portsmouth, mergem la gară, luăm trenul direct spre gara Waterloo şi în mai puţin de trei ore suntem pe pragul casei noastre.

Cuvintele lui au părut să o liniştească. În timp ce vaporul îşi continua traversarea, Pandora şi-a scos mănuşa să-şi admire inelul de căsătorie, aşa cum mai făcuse de cel puţin douăsprezece ori în ziua aceea. Gabriel îi alesese un safir din colecţia familiei Challon, pe care îi montase în aur şi diamante. Safirul de Ceylon era o piatră rară, avea douăsprezece faţete în loc de şase. Pandorei părea să-i placă imens inelul şi era fascinată de steaua luminoasă care părea să se mişte pe suprafaţa safirului. Efectul, numit asterism, era mai evident în bătaia soarelui.

— Cum de apare această stea? l-a întrebat Pandora, mişcând mâna.

Gabriel a sărutat-o pe lobul urechii.

— Din cauza micilor imperfecţiuni ale pietrei. Acestea o fac şi mai frumoasă.

Ea s-a întors şi s-a ghemuit la pieptul lui.

Nunta lor durase trei zile. La ea participaseră familiile Challon şi Ravenel, alături de câţiva prieteni apropiaţi printre care lordul şi lady Berwick. Spre regretul lui Gabriel, fratele lui mai mic, Raphael, nu avusese cum să se întoarcă la timp din America, unde plecase într-o călătorie de afaceri. Raphael le trimisese o telegramă şi le promisese că vor serba împreună primăvara viitoare, la întoarcerea acasă.

Pandora îl dusese pe Gabriel într-un tur al domeniului, iar acesta începuse abia atunci să înţeleagă cât de retras trăiseră ea şi surorile ei, mare parte din vieţile lor. Eversby Priory era o lume aparte. Conacul construit în perioada domniei lui Iacob I, aşezat între păduri seculare şi dealuri înverzite, rămăsese neschimbat de cel puţin două secole. Devon începuse să facă îmbunătăţirile demult necesare încă de când moştenise titlul, dar era nevoie de timp pentru ca întreaga casă să poată fi renovată. Toaletele moderne fuseseră instalate cu numai doi ani în urmă. Până atunci, folosiseră oale de noapte şi private în aer liber, fapt care o

făcuse pe Pandora să-i spună lui Gabriel:

— Abia ce-am dat cu nasul de civilizaţie.

Festivităţile au fost pentru Gabriel un prilej să-i cunoască pe membrii familiei Ravenel pe care nu-i mai văzuse până atunci: pe fratele mai mic al lui Devon, West şi pe lady Helen, sora mai mare a Pandorei. Gabriel îl plăcuse imediat pe West, un ştrengar cu o inteligenţă sclipitoare şi un comportament ireverenţios. El se ocupa de arendaşii şi fermierii din Eversby Priory şi părea să le cunoască foarte bine problemele şi frământările.

Lady Helen venise însoţită de soţul ei, domnul Rhys Winterborne. Era mult mai rezervată decât gemenele. Nu radia energie ca Pandora, niciun farmec efervescent asemenea Cassandrei, ci avea o gravitate dulce, răbdătoare. Subţire ca o trestie, cu părul de un blond argintiu, părea coborâtă dintr-un tablou de Bougereau.

Erau puţini aceia care ar fi prevăzut o unire între o fiinţă atât de delicată şi un bărbat ca Rhys Winterborne, un galez masiv cu părul negru al cărui tată fusese băcan. Proprietar al celui mai mare magazin universal din Anglia, Winterborne avea o putere financiară considerabilă, fiind renumit pentru caracterul hotărât, plin de forţă. Totuşi, după căsătorie devenise ceva mai relaxat, mai mulţumit şi zâmbea aşa cum Gabriel nu îl mai văzuse niciodată.

Gabriel îl întâlnise de câteva ori pe Winterborne în ultimii patru ani, la şedinţele bianuale de consiliu ale unei companii de echipamente hidraulice. Winterborne se dovedise pragmatic şi decent, cu o intuiţie remarcabilă şi multă isteţime în afaceri. Gabriel îl plăcuse pe galez, chiar dacă nu era deloc cizelat. Se învârteau însă în cercuri diferite, aşa că acele întâlniri de afaceri fuseseră singurele daţi în care se văzuseră.

Se părea că de-acum Gabriel şi Winterborne se vor întâlni mai des. Nu numai că intraseră prin căsătorie într-o familie foarte unită, dar Winterborne fusese mentorul Pandorei. În ultimul an o sfătuise pe Pandora şi o încurajase să-şi pornească propria afacere. În plus, îi promisese solemn că îi va vinde jocurile în magazinul său. Pandora nu

făcea un secret din gratitudinea şi afecţiunea ei pentru acest bărbat. Ba chiar se agăţa de fiecare cuvânt al lui şi radia când acesta îi dădea atenţie.

Când Gabriel a văzut cât de în largul lor erau unul cu celălalt a trebuit să se lupte cu o neaşteptată împunsătură de gelozie. Ideea l-a îngrozit. Nu fusese gelos sau posesiv niciodată, pe nimeni. Se considerase mai presus de aceste sentimente meschine. Dar când era vorba de Pandora el nu se deosebea prea mult de o brută primitivă. O dorea doar pentru el, totul trebuia să fie al lui, fiecare privire, fiecare atingere, fiecare respiraţie, fiecare rază de lumină reflectată în părul ei. Era gelos şi pe aerul care îi mângâia pielea.

În plus, Pandora era atât de hotărâtă să-şi păstreze independenţa faţă de el, ca o naţiune mică suverană, temătoare că va fi cucerită şi absorbită de vecinul cel puternic. Cu fiecare zi ea adăuga noi condiţii pe listă, de parcă simţea nevoia să se protejeze de el.

Când Gabriel îi pomenise despre toate astea lui Phoebe, într-o discuţie între patru ochi, sora lui îi aruncase o privire neîncrezătoare Şi îi spusese:

— În viaţa ei există lucruri care vin din trecut, mai vechi decât relaţia ta cu Pandora. Nu te poţi aştepta la dragoste eternă şi la devotament de la o femeie pe care ai cunoscut-o abia acum două săptămâni. A râs cu afecţiune, văzându-i expresia nemulţumită. Oh, am uitat. Eşti Gabriel, lord St.Vincent. Bineînţeles că te aştepţi la toate astea.

Gândurile i-au revenit în prezent. Pandora îşi ridicase faţa spre briza răcoroasă.

Întrebându-se ce se petrecea oare în creierul ei neobosit. Gabriel i-a atins o şuviţă care i se lipise de obraz.

— La ce te gândeşti? a întrebat-o. La căsătorie? La rudele tale?

— Un romb, a spus absent Pandora.

El a ridicat o sprânceană.

— Te referi la paralelogramul cu unghiuri opuse egale, obtuze?

— Da. Vărul West mi-a spus că insula Wight are forma unui romb. Mă gândeam care ar fi adjectivul… A ridicat mâna înmănuşată şi şi-a bătut încetişor buzele cu vârfurile degetelor. Ar fi „romboid”, nu?

Gabriel se juca cu o floare din mătase de pe pălăria ei.

— Rombofobie, a spus intrând în jocul ei. Teama de romburi.

Ochii ei au zâmbit.

— Rombusoletrie. Adoraţia robusurilor.

Gabriel i-a atins obrazul şi i-a şoptit:

— Aş vrea să te ador.

Pandora nu a părut să-l audă, mintea ei fiind încă preocupată de jocurile de cuvinte. Zâmbind, Gabriel a continuat să-şi ţină braţul pe după ea până ce vaporul cu aburi a acostat.

Au debarcat şi s-au urcat într-un tramvai tras de cai care avea să-i ducă la promenada aflată la un kilometru şi jumătate depărtare. Între timp, Oakes, valetul lui Gabriel le dădea indicaţii hamalilor şi supraveghea debarcarea bagajelor. Valetul urma să călătorească separat spre hotel, împreună cu camerista doamnei.

Au ajuns la promenada foarte la modă iar de acolo au mai călătorit doar cinci minute cu trăsura până la Empire, un hotel opulent aflat pe plaja cu nisip. Clădirea minunată avea echipamente moderne, cum ar fi lifturi hidraulice care duceau bagajele la orice etaj şi apartamente cu băi proprii.

Pandora nu mai stătuse niciodată la hotel, aşa că era fascinată de tot luxul care o înconjura. Se rotea ca să admire în detaliu decorul în nuanţe de albastru, auriu şi alb, coloanele din marmură, tapetul pictat de mână. Hotelul avea şi un *maître* care a remarcat imediat interesul Pandorei şi s-a oferit să le facă un tur privat proaspeţilor însurăţei.

— Mulţumim, dar… a început Gabriel.

— Ne-ar face mare plăcere! a exclamat Pandora tropăind de entuziasm. S-a oprit imediat, aducându-şi aminte că trebuia să se comporte decent. Gabriel şi-a ascuns un zâmbet.

Încântat de entuziasmul ei, maître d'hôtel i-a oferit braţul şi a condus-o prin hotel, fiind urmaţi de Gabriel. Au mers mai întâi în galeria de artă, acolo unde erau expuse cu mândrie portretele proprietarului hotelului şi al familiei lui, precum şi un peisaj de Turner şi un tablou înfăţişând copii şi câini al maestrului olandez Jan Steen.

Au vizitat mai apoi restaurantul franţuzesc, iar Pandora a fost şocată să vadă că femeile puteau lua masa împreună cu bărbaţii în loc să fie servite în mici saloane private. Maître d'hôtel a asigurat-o că aşa se proceda deja la Paris şi, ca o mare confidenţă, i-a arătat masa ocupată de un prinţ indian cu soţia lui şi o alta la care serveau cina un bancher american împreună cu soţia şi fiicele.

Turul a continuat de-a lungul unei galerii imense care încadra o grădină închisă, cu acoperişul din sticlă. Maître d'hôtel le expunea cu mândrie facilităţile de care se bucura hotelul: apa care provenea din izvorul propriu... grădinile scăldate de briză în care se putea servi ceaiul de după-amiază... sala de bal placată integral cu marmură roşie de Verona şi luminată de candelabre de cristal stil Ludovic al XIV-lea... dar răbdarea lui Gabriel se apropia de sfârşit.

— Mulţumim pentru tur, l-a întrerupt într-un final Gabriel atunci când se apropiau de scara cea mare cu balustrada din fier forjat importată de la Bruxelles şi decorată cu scene din cele douăsprezece munci ale lui Hercule. Nu încăpea îndoială că maître d'hôtel avea să le descrie pe fiecare în parte, până la ultimul detaliu. Vă suntem recunoscători, dar mă tem că eu şi lady St.Vincent v-am răpit şi aşa prea mult timp. Ne vom retrage acum în apartamentul nostru.

— Dar domnule... nu v-am spus povestea lui Hercule care a învins Hidra, a spus maître d'hôtel făcând semn spre una din scenele de pe balustradă. Pentru că Gabriel l-a refuzat cu un gest, a insistat plin de speranţă: Hercule şi calul lui Diodeme...?

Ignorând felul în care Pandora privea balustrada, Gabriel i-a mulţumit încă o dată bărbatului şi a tras-o după el, pe scară.

— Dar se pregătea să ne spună douăsprezece poveşti, a protestat în şoaptă Pandora.

— Ştiu. Gabriel nu s-a oprit până ce nu au ajuns în apartamentul lor, acolo unde valetul şi camerista tocmai terminau de despachetat bagajele. Ida s-a apropiat să o ajute pe Pandora să se schimbe de costumul de călătorie, dar Gabriel a concediat-o cu un gest: mă ocup eu de lady St.Vincent. Nu avem nevoie de serviciile voastre pentru o vreme.

Deşi cuvintele lui nu au avut o conotaţie desfrânată, camerista blondă cu faţa rotundă a roşit şi abia a reuşit să facă o plecăciune. S-a oprit câteva clipe lângă Pandora, i-a şoptit ceva, după care a ieşit împreună cu valetul.

— Ce ţi-a spus? a întrebat-o Gabriel pe Pandora, care cerceta acum apartamentul compus din saloane, dormitoare, băi şi o verandă cu vedere la ocean.

— Mi-a spus să-mi aşez rochia pe scaun şi să n-o arunc pe jos. Şi să iau pălăria de pe scaun, să nu se aşeze cineva pe ea.

Gabriel s-a încruntat.

— Îţi vorbeşte mult prea familiar. Mă gândesc foarte serios să o concediez.

— Ida este Ginghis Han-ul cameristelor, a spus Pandora, dar îmi aminteşte mereu lucruri pe care am tendinţa să le uit şi-mi găseşte lucrurile pe care le rătăcesc. Vocea ei avea un ecou slab, pentru că tocmai intrase în baie. Ah, şi mi-a spus să nu mă mai încăpăţânez ca un catâr şi să mă mărit cu tine.

— O păstrăm, atunci, a spus hotărât Gabriel. A intrat în baie şi a găsit-o pe Pandora aplecată peste cada imensă din porţelan, jucându-se cu cele două seturi de robinete, unul placat cu argint şi celălalt din alamă.

— De ce sunt atât de multe? a întrebat ea.

— Un set este pentru apă obişnuită, pentru baie, pe când al doilea este pentru apă de mare:

— Adevărat? Pot face baie în apă de mare chiar aici?

— Exact. Gabriel a zâmbit văzând-o cât era de încântată. Acum eşti mai puţin dezamăgită de luna noastră

de miere?

Pandora i-a surâs.

— Poate, doar puţin, a recunoscut ea. În clipa următoare s-a aruncat de gât.

Simţind-o cum tremura, Gabriel a strâns-o în braţe iar zâmbetul i s-a şters de pe chip.

— De ce tremuri, iubirea mea?

Pandora îşi îngropase faţa la pieptul lui.

— Mi-e teamă pentru diseară.

Bineînţeles. Era o mireasă care aştepta noaptea nunţii, îngrozită la ideea de a se urca în pat cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse, sigură că va avea parte de durere şi de ruşine. L-a cuprins un val de tandreţe, urmat imediat de dezamăgire. Mai mult ca sigur că nu vor consuma căsătoria în noaptea aceea. Trebuia să aibă răbdare cu ea. Să se resemneze cu cât preludiu îi va permite ea şi apoi, peste o zi sau două, poate că va fi de acord să…

— Aş prefera să o facem chiar acum, i-a spus ea. Ca să nu-mi mai fac atâtea griji.

Declaraţia l-a descumpănit total pe Gabriel. Nu a mai reuşit să scoată niciun cuvânt.

— Sunt extrem de agitată, a continuat Pandora. Nu voi fi în stare să mănânc sau să citesc până nu terminăm cu asta. Chiar dacă se va dovedi o pură agonie, o prefer în locul aşteptării.

Inima i-a tresărit de uşurare şi dorinţă. A respirat adânc.

— Draga mea, nu va fi o agonie. Îţi promit că o să-ţi facă plăcere. A făcut o pauză, apoi a adăugat: în mare parte. A sărutat-o pe gât şi a continuat: ţi-a plăcut rendez-vous-ul nostru din miez de noapte, nu-i aşa?

Pandora a dat din cap. El îşi dădea prea bine seama ce eforturi făcea să se relaxeze, să se încreadă în el.

El i-a căutat buzele şi le-a făcut să se despartă cu atingeri uşoare ale limbii. Răspunsul ei a fost delicat la început, gura inocentă urmând mângâierile lui. S-a relaxat şi s-a lipit de el de parcă întreaga ei vitalitate se scurgea acum în el. El s-a înfierbântat. Un val de căldură dansa prin

tot corpul lui. Cu mare greutate s-a smuls din sărut, i-a cuprins faţa în palme şi a privit-o în ochii visători.

— Ce-ar fi să trimit după nişte şampanie? a sugerat el. Te va ajuta să te relaxezi. I-a mângâiat obrazul cu degetul mare. După care îţi voi face un cadou.

Pandora s-a încruntat bănuitoare.

— Un cadou în sens literal?

Gabriel i-a răspuns cu un zâmbet enigmatic.

— Da. Cum altfel?

— M-am gândit că poate fi o metaforă. A întors capul spre dormitor. Pentru „asta”.

El a izbucnit în râs.

— Nu m-aş flata chiar atât. Va trebui să-mi spui tu, mai târziu, dacă felul meu de a face dragoste este sau nu un cadou.

Zâmbind încă s-a aplecat să o sărute.

O adora. Ca ea nu mai era nimeni, iar ea îi aparţinea complet… şi ar fi vrut să poată striga asta în gura mare.

Stânjeneala trăită de Pandora, care era dezbrăcată de un bărbat, era depăşită doar de amuzamentul lui Gabriel. A tot chicotit în barbă până când ea l-a întrebat:

— Încă mai râzi din cauza metaforei?

— Nu a fost o metaforă, i-a răspuns el continuând să zâmbească.

Pandora ar fi vrut să-i spună că nici o mireasă nu ar fi fost prea încântată dacă bărbatul ei ar fi rânjit ca o hienă în timp ce-i scotea hainele. Dar era convinsă că orice ar fi spus n-ar fi făcut altceva decât să-i prelungească amuzamentul. A aşteptat să îi deschidă copcile corsetului şi rămasă doar în cămaşă şi ciorapi, s-a repezit în pat şi s-a ascuns sub pături.

— Gabriel? a întrebat, trăgându-şi pătura până la gât. În loc de şampanie… pot să beau un pahar de vin de Porto? Sau acela este doar pentru bărbaţi?

Soţul ei s-a apropiat de pat şi s-a aplecat să o sărute.

— Dacă îţi place vinul de Porto, asta vei primi.

În timp ce el se ducea să sune după un servitor, Pandora şi-a scos şi restul de haine pe sub pătură. Le-a dat

drumul pe jos, pe lângă pat şi şi-a mai pus o pernă sub cap.

Gabriel s-a întors după câteva minute şi s-a aşezat pe marginea patului, i-a luat mâna şi i-a pus în palmă o cutie dreptunghiulară îmbrăcată în piele.

— Bijuterii? a întrebat Pandora, brusc cuprinsă de timiditate. Nu era nevoie.

— Aşa este obiceiul. Mirele îi dă un dar miresei sale, în ziua nunţii.

Pandora a desfăcut încuietoarea aurie, a deschis cutia şi a văzut un colier dublu de perle aşezat pe o pernuţă din catifea roşie. A făcut ochii mari şi şi-a trecut uşor degetele peste ele.

— Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea avea ceva atât de fin. Mulţumesc.

— Îţi plac, draga mea?

— Oh, foarte mult… a început Pandora dar s-a oprit când a văzut închizătoarea din aur bătută în diamante. Închizătoarea era în formă de două frunze care se înlănţuiau. Acante, a spus ea. Exact ca acelea de pe spătarul banchetei de la balul Chaworth.

— Au început să-mi placă tot mai mult. A mângâiat-o cu privirea când ea şi-a pus colierul la gât. Era într-atât de lung încât nu a fost nevoie să-i desfacă închizătoarea. Te-au ţinut acolo, prizonieră, cât timp a fost nevoie ca să te găsesc. I-a atins umărul gol cu vârfurile degetelor şi a urmat conturul şiragurilor pe sânii ei. Eşti captivă pe viaţă, doamna mea.

Pandora s-a aplecat să-l sărute. Gura lui era caldă şi fermă şi lua delicios forma gurii ei. A închis ochii şi a întredeschis buzele, fără să se mai gândească la altceva decât la atingerile mătăsoase ale limbii lui. Sărutul lui o ameţea, plămânii i se dilatau de parcă ar fi înghiţit o ceaţă fierbinte. Şi-a dat seama că cearşaful şi pătura îi alunecaseră până la talie doar atunci când i-a simţit mâna pe sânul ei. Degetul lui mare rostogolea cu blândeţe perlele pe sfârcul sensibil, înainte şi înapoi. S-a cutremurat, iar bătăile inimii au început să-i rezoneze în obraji, în gât, în sâni şi încheieturi.

A sărutat-o fără grabă, cu limba pătrunzând tot mai adânc, până când a auzit-o gemând de plăcere. Pandora a încercat să scape de pătură, uitând de toate în dorinţa de a fi aproape de el. În clipa următoare el a întins-o pe pat, acoperindu-i trupul gol cu trupul lui complet îmbrăcat. Greutatea de bărbat era excitantă, îi simţea bărbăţia întărită între pulpe. S-a arcuit puţin şi a simţit ca şi cum fluturi i se zbăteau înăuntru.

Gabriel a respirat adânc, şi a pus din nou stăpânire pe gura ei cu săruturi fierbinţi şi murmurându-i în timp ce mâna îi rătăcea pe goliciunea ei:

— Ai un trup desăvârşit, puternic şi dulce… felul în care se arcuieşte aici… Dumnezeule, te doresc atât de mult… aş avea nevoie de mai multe mâini, doar ca să te simt.

Dacă ar fi putut vorbi i-ar fi spus că şi două erau periculos de multe.

Dornică să-i simtă pielea, i-a tras de haine. El a ajutat-o, dar a fost foarte dificil pentru că nu se îndura să se desprindă din sărut mai mult de câteva secunde. Una după alta, hainele au zburat pe podea, lângă pat, până ce trupul lui i s-a înfăţişat în toată splendoarea. Bustul lui era neted şi auriu iar pe piept şi vintre avea câte un petic de păr.

A riscat o privire spre erecţia lui şi şi-a îngropat imediat faţa în umărul lui. Cândva, când se plimba împreună cu Cassandra ceva mai departe de casă, văzuse doi băieţi destul de mici stropindu-se în joacă în iaz, supravegheaţi de mama lor, soţia unuia dintre arendaşi. Băieţii erau complet goi, cu trupurile complet lipsite de păr, iar părţile lor intime erau atât de inocent de mici că abia se vedeau.

Dar asta nu aveai cum să n-o observi, de la depărtare chiar.

Gabriel i-a ridicat bărbia şi i-a căutat privirea.

— Nu te teme, i-a spus.

— Nu mă tem, i-a răspuns ea poate puţin cam prea repede. Sunt doar surprinsă pentru că… ei bine., nu seamănă cu cea a unui băieţel.

Gabriel a clipit amuzat iar la coada ochiului i s-au format riduri adânci.

— Slavă Domnului, nu.

Pandora a răsuflat adânc, încercând să nu se lasă pradă emoţiilor. El era soţul ei şi era un bărbat superb. Era hotărâtă să adore fiecare bucăţică din trupul lui. Chiar şi pe cele de natură să o intimideze. Fără îndoială că amanta lui ştiuse foarte bine ce avea de făcut. Gândul acesta i-a trezit imediat instinctul de competiţie. Acum, că-i ceruse să renunţe la ea, nu se putea dovedi o înlocuitoare jalnică.

A preluat iniţiativa şi l-a împins uşor, încercând să-l întoarcă pe spate. El nu s-a clintit, doar a privit-o întrebător.

— Vreau să te privesc, i-a spus ea împingându-l din nou.

De data aceasta el s-a rostogolit cu uşurinţă şi s-a întins pe spate, cu un braţ sub cap. Părea un leu bucurându-se de soare. Pandora s-a sprijinit într-un cot şi a întins temătoare mâna spre abdomenul lui cu carnea tare şi muşchii încordaţi. S-a aplecat şi şi-a lipit nasul de pieptul lui. Ritmul respiraţiei lui s-a schimbat când şi-a folosit vârful limbii pe sfârcul plat de bărbat, făcând să se ridice doar un punct minuscul, dur ca diamantul. Cum el nu a obiectat, a continuat să-l exploreze cu dosul palmei, coborând până la vintre, acolo unde pielea a devenit mai fierbinte şi mai mătăsoasă. A ajuns la smocul de păr creţ şi a ezitat, ridicând privirea spre chipul lui. El nu mai zâmbea. Părea mai îmbujorat şi întredeschisese buzele de parcă ar fi vrut să spună ceva dar nu reuşea.

Pentru un bărbat atât de articulat, şi-a spus Pandora, soţul ei îşi alesese un moment foarte prost să-şi ţină gura. Câteva instrucţiuni, o sugestie ici şi colo nu ar fi fost de neglijat. Numai că Gabriel continua să o privească de parcă era vrăjit şi respira ca un boiler stricat.

Un colţ neastâmpărat al inimii ei se bucura la gândul că acea fiinţă masivă şi virilă îşi dorea atât de mult atingerile ei. Şi-a trecut degetele prin smocul de păr iar erecţia lui a pulsat. A auzit un geamăt înfundat iar muşchii coapselor lui s-au încordat vizibil. Simţindu-se tot mai

curajoasă, l-a prins între degete. Era fierbinte ca metalul şi la fel de dur. Pielea îi era satinată şi rozalie şi, după cum pulsa, extrem de sensibilă. Fascinată, a îndrăznit să-şi plimbe degetele în sus şi în jos, să-i cuprindă testiculele în palmă.

El respira tot mai greu. Mirosea a curat, a săpun, dar cu un iz pregnant de sare. Pandora s-a tras mai aproape, să-i simtă aroma. Dintr-un impuls, şi-a ţuguiat buzele şi a suflat de-a lungul trupului lui.

Gabriel a scos un sunet incoerent şi i-a tras capul mai aproape. Ea l-a atins cu vârful limbii, ca pe o acadea. Pielea îi era ca de mătase şi pluş, cum ea nu mai simţise niciodată:

A prins-o de talie şi a ridicat-o, aşezând-o călare pe el.

— Mă înnebuneşti, i-a murmurat înainte să-i zdrobească buzele cu buzele lui. I-a cuprins ceafa cu o mână, desfăcând câteva ace de păr din coafura deja răvăşită iar cealaltă mână şi-a lăsat-o să-i alunece pe posteriorul ei.

A ghidat-o uşor, într-un ritm molcom, fiecare mişcare făcând ca sexul ei să se deschidă la atingerea bărbăţiei lui întărite. Părul de pe pieptul lui îi necăjea sânii, trimiţându-i săgeţi de foc în tot trupul. Atingerile sexului lui au devenit mai mătăsoase, trimiţând valuri de căldură ciudate şi lascive, urmate de o umezire…

A ridicat brusc capul şi a înlemnit, cu obrajii roşii ca focul.

— Este… umed… a şoptit ea, umilită.

— Da. Pleoapele lui păreau grele, ochii erau de un albastru întunecat. Înainte ca ea să mai spună ceva, a ridicat-o suficient de mult ca gura lui să-i cuprindă sânul. Ea a gemut uşor când şi-au reluat ritmul, lent, de neoprit, până când senzaţiile au ameninţat să se reverse iar Pandora a simţit nevoia disperată ca tensiunea să se transforme în eliberare.

Gabriel s-a rostogolit cu grijă, a întins-o pe spate şi a început să-i presare săruturi fierbinţi pe trup. Mâinile îi rătăceau pricepute, trasând contururi sinuoase pe interiorul

pulpelor, aventurându-se tot mai sus şi ajungând într-un final la carnea moale dintre picioarele ei. A atins-o cu blândeţe. I-a simţit apăsarea subtilă a degetului iar muşchii ei s-au încordat, să-l ţină departe. El i-a murmurat ceva, cu buzele lipite de abdomenul ei. Deşi nu a înţeles nimic, rezonanţa vocii lui a liniştit-o.

Degetul lui pătrundea mai adânc, găsea locuri sensibile care o făceau să gâfâie. Gura lui a coborât la triunghiul cu păr creţ şi a cercetat pliurile moi. O ţinea la limita plăcerii intense, sărutând piscul sexului ei, cu degetul adânc în ea. Ea nu se putea abţine să-şi ridice ritmic şoldurile, implorându-l fără cuvinte să-i aducă uşurarea. El şi-a retras degetul pentru un scurt moment, doar ca să revină apăsând şi mai adânc. De data asta cu două degete, şi-a dat ea seama. A dat să protesteze, dar chiar în clipa aceea gura lui a făcut ceva într-atât de uimitor că a făcut-o să-şi deschidă larg picioarele.

Răbdător şi tandru, el o dezmierda cu limba, păstrând ritmul şi aducându-i plăcerea în valuri. Ea a gemut şi s-a încordat, cu pelvisul ridicat. După un moment de nemişcare a urmat eliberarea orbitoare care i-a cuprins întreg corpul. S-a răsucit, a ţipat, a gemut, pierdută şi ruşinată în braţele soţului ei. Când şi ultimele tremure au încetat, a fost prea năucită ca să se mai mişte. Degetele lui au alunecat din ea, lăsând-o cu un sentiment straniu de gol, cu intrarea în trupul ei dilatată şi pulsând.

Gabriel s-a aşezat deasupra ei, a potrivit-o între coapsele lui şi şi-a trecut un braţ pe după gâtul ei.

— Stai relaxată, draga mea, i-a şoptit. Aşa.

Pandora nici nu avea de ales. Trupul îi era pustiu şi inert, ca o mănuşă goală.

A simţit atingerea bărbăţiei lui trasând cercuri deasupra deschizăturii ei vulnerabile. Fierbinte şi greu, sexul lui îşi croia drum în adăpostul ei moale. O umplea gradat, presiunea era enormă şi de neoprit iar durerea a lăsat-o fără răsuflare. Carnea îi zvâcnea, se strângea în jurul lui.

Gabriel s-a oprit şi a privit-o preocupat, aşteptând ca

trupul ei să se obişnuiască. I-a dat deoparte şuviţele lipite de obraji şi a sărutat-o pe frunte.

— Nu trebuie să aştepţi, i-a spus Pandora închizând ochii în faţa valului de lacrimi care izvorâseră brusc.

I-a simţit buzele pe pleoape.

— Dar vreau, i-a şoptit el. Vreau să rămân înăuntrul tău cât mai mult timp. Plăcerea pe care mi-o oferi… este ca şi cum aş redescoperi ce înseamnă să faci dragoste. A sărutat-o tandru, erotic, făcând ca fluturii să-i zboare din nou prin stomac. Muşchii i s-au contractat convulsiv în jurul bărbăţiei lui şi l-a simţit pătrunzând tot mai adânc de fiecare dată. Cumva, trupul ei i-a făcut loc, s-a predat penetrării insistente. Nu mai era la fel de dureros acum, valuri subtile de plăcere îşi croiau drum printre cele de disconfort. El se mişca cu mare grijă, aluneca precum mătasea.

Pandora şi-a trecut braţele în jurul gâtului lui şi şi-a lăsat capul pe spate când el a sărutat-o pe gât.

— Ce trebuie să fac? l-a întrebat.

Gabriel a gemut înfundat, de parcă ar fi avut dureri crâncene.

— Ţine-mă strâns lângă tine, atât. Dumnezeule, niciodată… S-a întrerupt pentru o ultimă împingere şi s-a cutremurat iar ea s-a înfăşurat în jurul lui, cuprinzându-l cu braţele şi cu picioarele, ţinându-l aproape, doar pentru ea.

Ceva mai târziu el a încetat să mai tremure şi s-a prăbuşit pe o parte, atent să nu o strivească.

Pandora s-a jucat cu şuviţele umede de pe ceafa lui şi i-a conturat uşor linia urechii.

— Felul tău de a face dragoste, i-a spus ea, este ca un cadou.

Deşi avea faţa lipită de umărul ei, l-a simţit zâmbind.

Capitolul 16

— Nu am mai petrecut niciodată atât de mult timp în

pat, a spus Pandora patru zile mai târziu, pe când lumina târzie a dimineţii se strecura printre draperii. Nici măcar atunci când am fost bolnavă. În afară de câteva ieşiri scurte, cum ar fi o excursie la ruinele saxone antice şi ceaiul de după-amiază luat în grădina hotelului nu părăsiseră deloc apartamentul. Trebuie să fac ceva productiv.

Un braţ leneş de bărbat a tras-o la pieptul dur. Vocea lui Gabriel i-a sunat ca o catifea la ureche:

— Mie mi se pare că ai fost excepţional de productivă.

— Mă gândeam la ceva util.

— Ai fost foarte utilă. Şi-a trecut palma peste coapsa ei.

— Făcând ce?

— Satisfăcându-mi mie nevoile.

— Nu foarte bine, se pare. Altfel n-ar fi trebuit să repet, iar şi iar. Pandora a început să se târască pe saltea, ca şi cum ar fi încercat să scape din pat şi a chicotit când el a prins-o.

— Te descurci chiar foarte bine. Şi mă faci să te doresc şi mai mult. Gabriel a aşezat-o deasupra, cu spatele la el şi a muşcat-o în joacă de umăr. Mă obsedezi, cu gura ta dulce şi mâinile pricepute… şi spatele tău frumos… şi picioarele…

— Ai nevoie de un hobby, i-a spus severă Pandora, simţindu-i bărbăţia întărindu-i-se. Ai încercat vreodată să scrii poezii? Să construieşti vapoare în sticle?

— Tu eşti hobby-ul meu. Şi-a apăsat buzele de ceafa ei. Descoperise că acela era un loc foarte sensibil.

Gabriel era un amant atent şi pasional, îi explora fiecare centimetru cu o răbdare nemiloasă. O învăţase ce era anticiparea, cum să-şi mărească gradat plăcerea şi feluri infinite de a spori dorinţa. Ore întregi o ghida de la o senzaţie erotică la alta, până când se cutremura asaltată de valurile de plăcere. Alteori se jucase cu ea ceva mai dur, o făcuse să-şi descopere latura sălbatică şi îi satisfăcuse cele mai primitive dorinţe pătrunzând-o cu putere, aproape cu duritate. La final, ea era uşor dezorientată, euforică şi

nesigură, dar el o alinta şi o ţinea în braţe până când cădea într-un somn adânc, fără vise. Nu mai dormise niciodată aşa. Şi nici atât de mult, întreaga noapte şi mare parte din dimineaţă.

Când se apropia seara îşi comandau cina în apartament. Doi valeţi încălţaţi în pantofi care nu făceau zgomot intrau în salon, acopereau masa mare, rotundă cu o faţă de masă imaculată şi aranjau porţelanuri, argintărie şi cristaluri. Le puneau câte un bol cu crenguţe de lămâiţă să-şi înmoaie degetele. Între feluri, aduceau tăvi aburinde cu capace din argint şi plecau, ca ei să poată lua masa în intimitate.

În timpul cinei, Gabriel era un interlocutor plăcut, o amuza cu nesfârşite poveşti. Era dispus să discute cu ea orice subiect şi o încuraja să-i vorbească deschis şi să-i pună oricâte întrebări. Când ea sărea de la un subiect la altul, aparent fără nicio legătură, el nu părea deloc deranjat. Părea dispus să o accepte aşa cum era dar şi cum nu era el, un om cu defectele lui.

La sfârşitul mesei valeţii se întorceau să strângă farfuriile şi să le ofere cafea turcească în ceşti minuscule, un platou cu brânzeturi franţuzeşti şi o tavă cu sticle de băuturi. Pandorei îi plăceau licorile de culoarea giuvaierurilor care le erau servite în pahare miniaturale din cristal, ca nişte degetare, Băuturile erau însă neaşteptat de tari, după cum a descoperit într-o seară când a făcut greşeala să încerce trei dintre ele. Când să se ridice de pe scaun a constatat că îi tremurau picioarele. Gabriel a sărit imediat şi a aşezat-o în poala lui.

— Mi-am pierdut echilibrul, i-a spus ea ameţită.

Gabriel a zâmbit.

— De vină este, cred, paharul în plus de *Crème de Noyaux.*

Pandora s-a întors şi a privit uimită paharul pe jumătate plin cu lichiorul cremă din migdale.

— Dar nici măcar nu l-am terminat! Cu ceva efort, a întins mâna, a dat paharul peste gât şi l-a aşezat pe masă. Aşa este mai bine, a spus mulţumită. S-a uitat imediat spre

paharul lui Gabriel, din care el abia dacă luase o înghiţitură, a dat să întindă mâna şi după acesta, dar el l-a ţinut departe, râzând.

— Nu, draga mea. O să te doară capul mâine dimineaţă.

Pandora şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui şi l-a privit cu ochi mari, preocupată.

— Am băut prea mult? De aceea mă simt aşa?

Gabriel a dat să-i răspundă dar ea l-a întrerupt cu un sărut.

A doua zi s-a trezit amintindu-şi vag că făcuse lucruri cu adevărat indecente cu el pe scaun… la un moment dat îl încălecase şi-l răvăşise cu săruturi… oh, îi venea să moară de ruşine.

În plus, o durea capul.

Din fericire, Gabriel nu a ironizat-o rând a văzut că-i era rău. A zâmbit doar, pentru o clipă. Îi pregătise deja un pahar cu apă cu mentă şi nişte pudră pentru migrene pentru momentul în care se va trezi. După ce ea a înghiţit medicamentul s-a dus să-i pregătească o baie aromată.

— Îmi explodează capul, a mormăit Pandora.

Gabriel o săpunea pe spate iar ea îşi lipise fruntea de marginea căzii.

— Germanii numesc asta *katzenjammer.* Felul în care te simţi după o noapte de beţie. În traducere înseamnă „tânguit de pisică”.

Pandora a zâmbit slab, fără să deschidă ochii.

— M-aş tângui şi eu, dacă m-ar face să mă simt mai bine.

— Ar fi trebuit să te opresc după al doilea pahar. Ţi-am supraestimat rezistenţa, se pare.

— Lady Berwick spune că o lady trebuie să bea cu moderaţie. Ar fi atât de dezamăgită!

Gabriel s-a aplecat şi-a sărutat-o pe obrazul ud de stropi.

— Să nu-i spunem, atunci, i-a şoptit. Pentru că eşti delicioasă când faci prostii.

După baie, a înfăşurat-o într-un prosop gros şi a dus-o

în braţe în dormitor. S-a aşezat pe pat lângă ea şi i-a scos cu grijă pieptenii din carapace de broască ţestoasă cu care îşi prinsese părul. Pandora s-a întors cu faţa spre el şi şi-a lipit fruntea de pieptul lui, iar Gabriel a început să-i maseze uşor tâmplele. Era o senzaţie plăcuţă, o furnicătură care îi cobora pe ceafă, dar ea nu a putut-o savura pe de-a întregul.

— Ce te îngrijorează? a întrebat-o Gabriel.

— O parte din mine n-ar vrea să ne întoarcem la Londra, a recunoscut ea.

Masajul liniştitor nu s-a întrerupt.

— De ce nu, draga mea?

— De îndată ce ne vom întoarce va trebui să le trimitem tuturor scrisori, pentru ca oamenii să ne poată vizita, pentru ca noi să-i vizităm la rândul nostru... şi va trebui să învăţ numele tuturor servitorilor, să administrez cheltuielile casei, să mă asigur că lista pentru spălătorească nu ajunge din greşeală la măcelar... Iar într-o bună zi va trebui să dăm un dineu.

— Şi este atât de rău? a întrebat-o el înţelegător.

— Aş prefera ghilotina.

Gabriel a aşezat-o mai bine şi a început să-i mângâie părul.

— Vom amâna trimiterea de scrisori până când te vei acomoda. Oamenii pot aştepta. Şi te vor vizita atunci când vei fi pregătită. În ceea ce-i priveşte pe servitori... nu se vor aştepta să-i ştii pe toţi de la început. În plus, menajera mea este foarte eficientă şi s-a ocupat de ani buni de casă, aşa că va continua să facă asta dacă tu nu-ţi doreşti să te implici foarte mult. Doar să-i spui ce să schimbe, dacă este cazul. O mângâia liniştitor pe spate, trimiţându-i un fior plăcut în trup. Te vei simţi mai bine când vei începe să faci progrese cu compania ta. Când ne vom întoarce vei avea propria trăsură cu vizitiu şi un lacheu personal, să poţi merge unde doreşti.

— Îţi mulţumesc, i-a spus încântată Pandora. Dar nu cred să fie nevoie să angajăm încă un lacheu. Mă poate însoţi un servitor, atunci când este nevoie, la fel

procedează şi Kathleen.

— Aş prefera să angajez un lacheu doar pentru tine. Şi pentru liniştea mea sufletească. Chiar mă gândesc la cineva – este vigilent, capabil şi de încredere. Şi-şi caută de lucru.

Pandora s-a încruntat:

— Mă gândesc că ar trebui să am şi eu un cuvânt de spus în alegerea lui dacă mă va însoţi pretutindeni.

Gabriel i-a zâmbit.

— Ce calităţi ai dori să aibă?

— Aş dori ca lacheul meu să fie mereu bine dispus şi să aibă o sclipire în ochi, aşa ca Moş Crăciun. Să fie atent şi să aibă simţul umorului. Să fie răbdător şi să aibă reflexe excelente, ca să nu fiu în pericol să fiu călcată de o trăsură în viteză când merg pe stradă cufundată în gânduri.

Gabriel a pălit şi a tras-o mai aproape.

— Nu este cazul să te alarmezi, i-a zâmbit Pandora. Mai am până să fiu călcată de roata unei trăsuri.

Gabriel nu a părut deloc liniştit şi a continuat să o ţină strâns.

— Bărbatul la care mă gândesc eu are toate aceste calităţi şi altele în plus. Sunt sigur că vei fi încântată.

— Tot ce se poate, a încuviinţat Pandora. Uită-te la camerista mea şi-ţi vei da seama că mi-ar fi imposibil să nu-l plac.

Capitolul 17

— Lacheul meu este imposibil! a exclamat Pandora la o săptămână după întoarcerea la Londra. Trebuie să-mi găsesc de îndată altul. Tocmai ce se întorsese din prima ieşire cu noua ei trăsură şi se părea că lucrurile nu merseseră tocmai bine. A închis în urma ei uşa dormitorului şi s-a strâmbat la Gabriel, care îşi descheia nasturii vestei.

— Este vreo problemă? a întrebat-o îngrijorat Gabriel. Şi-a aruncat vesta cât-colo şi a început să-şi desfacă nodul

cravatei.

— O problemă? Numai una? Nu, multe de tot. O pleiadă de probleme. Am mers să o văd pe Helen şi pe copil, apoi m-am oprit la Winterborne's şi... Dumnezeule mare, ce este cu mirosul acesta? Pandora s-a oprit în faţa lui şi i-a adulmecat pieptul şi gâtul. Miroşi îngrozitor.

— Vin de la clubul de înot, i-a spus Gabriel zâmbind. Au pus clor şi alte chimicale în bazin la apă să rămână curată.

Pandora a strâmbat din nas.

— În cazul acesta soluţia este mai rea decât problema însăşi. S-a aşezat pe pat şi l-a privit dezbrăcându-se.

— Spuneai ceva de lacheu, i-a reamintit Gabriel scoţându-şi butonii.

Se pregătise sufleteşte să audă obiecţii la adresa lui Drago, un fost angajat de la Jenner's care era, într-adevăr, un lacheu neconvenţional. Drago începuse să muncească la club pe când avea doisprezece ani şi trecuse prin toate meseriile, de la curier de noapte la portar, apoi la intendent în holul principal. Nu avea rude, fusese abandonat la orfelinat cu un bilet pe care era scris numele.

Gabriel îl cunoştea de ani buni. Nu exista bărbat în toată Londra în care să aibă mai multă încredere să-i lase în grijă soţia în plimbările ei prin Londra. Tocmai de aceea sfârşise prin a-i plăti o mică avere ca să-l poată angaja ca lacheu.

Rolul nu îi era total nepotrivit. Una dintre cerinţe era să cunoască bine Londra, iar Drago îi cunoştea fiecare stradă, fiecare ungher. Era un bărbat impunător, masiv şi musculos, cu un aer ameninţător care l-ar fi intimidat imediat pe cel care ar fi îndrăznit să se apropie de Pandora. Nu era lipsit de simţul umorului şi era greu de provocat. Observa detalii ale hainelor, posturi şi expresii şi identifica riscuri şi probleme înainte ca acestea să apară.

Drago nu acceptase cu prea multă uşurinţă postul şi nu făcuse un secret din lipsa lui de entuziasm.

— Lady St.Vincent nu are noţiunea timpului, îi spusese Gabriel, aşa că va trebui să-i reaminteşti

programul. Are tendinţa de a-şi rătăci lucrurile. Ai grijă la mănuşi, batiste, cărţi. Orice i-ar putea scăpa din greşeală. Este bună la suflet şi impulsivă, aşa că ţine-i departe de ea pe cerşetori şi pe hoţii de buzunare. Este şi cam distrată, aşa că ai grijă să nu se împiedice de caldarâm sau să nu se aventureze pe stradă. Gabriel a ezitat, după care a adăugat: nu aude cu urechea dreaptă, aşa că are uneori ameţeli, mai ales când lumina este slabă şi nu se poate orienta. M-ar omorî dacă ar afla că ţi-am spus. Ei bine, ai vreo întrebare?

— Da. Sunt lacheu sau o afurisită de dădacă?

Gabriel îl privise cu fermitate.

— Înţeleg că ţi se pare că faci un pas înapoi, după munca la club. Dar pentru mine nimic nu este mai important ca siguranţa ei. Lady St.Vincent este tânără, curioasă, o femeie foarte activă care nu gândeşte în mod convenţional. Are multe de învăţat despre lume. Protejează-mi soţia, Drago. Nu va fi pe atât de uşor precum crezi.

Drago dăduse scurt din cap, iar nemulţumirea îi dispăruse de pe chip.

Gândurile lui Gabriel au revenit în prezent. Pandora îşi enumera nemulţumirile:

— Am dorit un lacheu cu ochii lui Moş Crăciun, nu cu cei ai unui mercenar viking. Se presupune că lacheii sunt mereu proaspăt bărbieriţi şi plăcuţi, că au nume drăguţe ca Peter sau George. Dar al meu este fioros şi încruntat, se numeşte Drago şi are barbă neagră. Ar fi trebuit să ne vezi când m-am oprit la raionul de jucării de la Winterborne’s. A stat în uşă, cu braţele încrucişate şi uitându-se chiorâş, de s-au speriat toţi copiii şi au alergat la mamele lor. L-a privit întrebător pe Gabriel. Ştie ceva despre cum trebuie să fie un lacheu?

— Nu foarte multe, a recunoscut Gabriel. Drago a lucrat la club, a avut diferite poziţii. Dar îi instruieşte valetul. Şi învaţă repede.

— De ce nu pot avea şi eu un lacheu obişnuit, aşa cum au celelalte doamne?

— Pentru că tu te vei duce şi în locuri în care o lady nu ar pune piciorul, i-a răspuns Gabriel în timp ce se aşeza pe un scaun să-şi scoată pantofii şi şosetele. Vei căuta spaţiu pentru fabrică, te vei întâlni cu furnizori şi cu comercianţi en-gros şi aşa mai departe. Dacă îl iei pe Drago cu tine sunt şi eu mai liniştit. Văzându-i expresia încăpăţânată, Gabriel a decis să schimbe tactica. Bineînţeles că-l vom înlocui, dacă asta vrei, a spus ridicând nonşalant din umeri. A început să-şi desfacă nasturii bretelelor. Dar ar fi mare păcat… Drago a crescut într-un orfelinat şi nu are nicio rudă. Abia aştepta să trăiască pentru prima oară într-un cămin adevărat, să vadă şi el ce înseamnă o familie. Ultima propoziţie era o pură invenţie, dar a funcţionat.

Pandora a oftat, înduplecată.

— Bine. Bănuiesc că va trebui să-l păstrăm. Dar învaţă-l să nu mai sperie oamenii. A căzut dramatic pe spate, cu braţele şi picioarele desfăcute şi a rostit spre tavan: am propriul lacheu-monstru.

Gabriel a privit silueta de pe pat, amuzat dar şi dornic. Nu a lăsat să mai treacă nicio secundă şi s-a urcat deasupra ei, zdrobindu-i gura cu un sărut.

— Ce faci? l-a întrebat râzând Pandora, foindu-se sub el.

— Îţi accept invitaţia.

— Ce invitaţie?

— Cea pe care mi-ai adresat-o lăsându-te pe pat în poziţia asta.

— Am căzut pe spate ca un peşte mort, a protestat ea încercând să-l împiedice să-i ridice fustele.

— Ai ştiut că nu voi putea să-ţi rezist.

— Fă mai întâi o baie, l-a rugat ea, Nici nu ar fi trebuit să te primesc în casă. Ar fi trebuit să te duc la grajduri şi să te ţesăl ca pe cai, cu peria de sârmă şi cu săpun carbolic.

— Ce fată obraznică… da, hai să o facem şi pe asta. Mâna îi rătăcea pe sub fusta ei.

Pandora a râs şi i s-a împotrivit.

— Opreşte-te, eşti contaminat! Vino la baie. Te spăl

eu.

— Vei fi slujnicuţa de la baie? a întrebat-o provocator.

— Ţi-ar place asta, nu-i aşa?

— Mi-ar plăcea, i-a şoptit el lingându-se pe buze.

Ochii ei albaştri străluceau a neastâmpăr.

— Te voi îmbăia, domnule, numai dacă îmi promiţi că-ţi ţii mâinile acasă şi stai nemişcat şi rigid ca o statuie.

— Sunt deja tare ca o statuie. Şi i-a luat mâna, să-i demonstreze.

Pandora s-a rostogolit zâmbind din pat şi s-a îndreptat spre baie, urmată îndeaproape de soţul ei.

Gabriel se gândea uimit că, doar cu puţin timp în urmă, crezuse că nicio altă femeie nu-i va fi pe plac aşa ca Nola Black, cu „talentele ei subversive” după cum le numise tatăl lui. Dar chiar şi în momentele cele mai pasionale cu Nola el simţise că-i lipsea ceva, greu de definit sau de numit. O intimitate care să meargă dincolo de unirea fizică. Nici el şi nici Nola nu reuşiseră să lase garda jos fără să se rănească reciproc. Niciunul dintre ei nu riscase să-şi lase la iveală slăbiciunile şi neajunsurile, ci le păziseră cu străşnicie.

Cu Pandora lucrurile stăteau complet diferit. Ea era o forţă a naturii, mereu ea însăşi, făcându-l să lase deoparte orice prefăcătorie. Ori de câte ori îşi recunoştea defectele sau greşea, ea părea să-l placă şi mai mult. Îi descuiase inima cu o uşurinţă înspăimântătoare şi aruncase cheia departe.

O iubea prea mult pentru binele lor, al amândurora. Ea îl umplea de o bucurie pe care nu o legase până atunci de actul sexual. Nu era de mirare că tânjea tot timpul după ea. Nu era de mirare că era atât de posesiv şi că-şi făcea griji pentru ea ori de câte ori era departe. Pandora nici nu ştia cât era de norocoasă că el nu insistase ca ea să iasă din casă doar însoţită de cavalerie, arcaşi scoţieni şi câţiva samurai japonezi, doar pentru un plus de siguranţă.

Era de neconceput să lase o femeie atât de frumoasă şi de vulnerabilă aşa cum era soţia lui să se aventureze într-o lume care o putea zdrobi cu nepăsarea el. Nu avea

încotro, dar nici nu-şi făcea iluzii că se va obişnui vreodată cu ideea, că nu va simţi că-i înjunghie cineva în inimă ori de câte ori ieşea ea pe uşă, lăsându-l cu inima larg deschisă.

*

A doua zi dimineaţă, înainte ca Gabriel să plece la o întâlnire de afaceri cu un arhitect şi un constructor – ceva legat de închirierea unei proprietăţi în Kensington – el i-a aşezat Pandorei în faţă un teanc de scrisori.

Ea a ridicat ochii de la biroul pentru corespondenţă aflat în salon. Tocmai îi scria o scrisoare lui lady Berwick.

— Ce sunt acestea? a întrebat încruntându-se uşor.

— Invitaţii. Gabriel a zâmbit văzându-i expresia. Sezonul nu s-a încheiat. Mă gândesc că vei dori să le refuzi, dar sunt câteva care s-ar putea să te intereseze.

Pandora privea teancul de scrisori de parcă ar fi fost un şarpe încolăcit.

— Bănuiesc că nu voi putea fi antisocială la nesfârşit, a spus ea.

— Aşa te vreau! a râs Gabriel. Se anunţă o recepţie la Guildhall, în onoarea prinţului de Wales care tocmai s-a întors dintr-un tur al Indiei.

— S-ar putea să accept o astfel de invitaţie, i-a răspuns ea. Oricum ar fi mai bine decât un dineu intim şi sufocant la care să se holbeze toţi la mine ca la femeia cu barbă de la bâlci. Că tot a venit vorba de barbă: există vreun motiv pentru care Drago nu şi-a dat-o jos pe a lui, încă? Ar trebui s-o facă, acum că este lacheu.

— Mă tem că subiectul acesta nu a putut fi negociat, a spus Gabriel cu tristeţe. O are dintotdeauna. De fapt, ori de câte ori face un jurământ, se jură pe barba lui.

— Dar asta este o prostie. Nimeni nu poate jura pe o barbă. Dacă ia foc?

Gabriel a zâmbit şi s-a aplecat spre ea.

— Discută cu Drago despre asta, dacă doreşti. Dar te previn: este foarte ataşat de barba lui.

A sărutat-o lung şi s-a desprins cu greu de buzele ei.

— Să fii cuminte, i-a şoptit.

Pandora a zâmbit. A luat de pe birou un prespapier cu flori din sticlă încastrate, l-a rostogolit absentă între palme şi a ascultat zgomotele casei. Se deschideau obloane, se scuturau aşternuturi, se ceruiau podele, se aeriseau şi se rânduiau încăperi.

Deşi era de acord cu Gabriel când acesta spunea că aveau nevoie curând de o casă mai mare, îi plăcea casa cu terasă care nu fusese deloc o casă tipică de burlac, aşa cum se temuse. Era ultima dintr-un şir de case cu bovindouri largi, tavane înalte, arcuite şi balcoane cu balustrade din fier forjat. Casa avea toate amenajările moderne cu putinţă, gresia din holul de la intrare era încălzită cu spirale prin care circula apă fierbinte şi exista un lift care aducea mâncarea de la subsol la salonul aflat la parter. Cât timp Pandora fusese plecată în călătoria de miere, Kathleen şi Cassandra îi aduseseră de acasă câteva lucruri ca să fie înconjurată de obiecte familiare. Printre ele era o pernă brodată, o pătură moale de pus pe genunchi, cu ciucuri la colţuri, câteva din cărţile ei preferate şi o colecţie de sfeşnice minuscule din sticlă colorată. Iar din partea lui Helen şi a lui Winterborne primise ca dar de nuntă un birou minunat, nou nouţ, cu o mulţime de sertare şi compartimente şi cu un ceas cu cuc aurit pe panoul din faţă.

Casa era atent îngrijită de câţiva servitori amabili ceva mai tineri decât cei de la Eversby Priory sau de la Heron’s Point. Munceau cu toţii din greu ca să-i facă pe plac doamnei Bristow, menajera, care le dădea sarcini zilnice şi supraveghea totul cu eficienţă. O trata pe Pandora cu un amestec de prietenie şi deferenţă, deşi la început fusese uimită de lipsa totală de interes a contesei pentru treburile domestice.

Existau doar câteva lucruri mărunte pe care Pandora ar fi vrut cu adevărat să le schimbe. Ceaiul de după amiază, de exemplu. Familia Ravenel considerase dintotdeauna ceaiul un ritual foarte preţuit, chiar şi în zilele în care abia şi-l puteau permite. În fiecare după-amiază se desfătau cu o

amplă selecţie de tarte şi prăjituri cu cremă, biscuiţi şi fursecuri, budinci în miniatură, iar ceainicele aburinde, cu ceai proaspăt, le erau aduse la intervale regulate. În casa aceea, însă, servirea ceaiului consta fie într-o brioşă simplă, fie într-o gogoaşă cu coacăze sau tartine cu unt şi un borcan de gem. Era de ajuns, foarte adevărat, dar searbăd şi anost în comparaţie cu ce se întâmpla în reşedinţa familiei Ravenel. Problema era că orice intervenţie chiar şi minoră în treburile casei avea să ducă la o mai mare implicare, la mai multă responsabilitate din partea tuturor servitorilor. De aceea era mai înţelept să-şi mănânce brioşa şi să tacă. În plus, acum că avea propria trăsură o putea vizita pe Kathleen la ora ceaiului, ori de câte ori dorea.

Gândul la trăsură i l-a readus în minte pe lacheu.

A sunat clopoţelul din alamă de pe birou, întrebându-se dacă Drago îi va răspunde. Un minut mai târziu, el era în prag:

— Doamnă.

— Intră, Drago.

Era un bărbat masiv, musculos, cu umeri laţi, perfecţi pentru a purta livrea, dar pentru un motiv anume haina lungă, cu coadă, pantalonii până la genunchi şi ciorapii din mătase nu i se potriveau deloc. Părea stânjenit, ca şi cum catifeaua albastră şi ornamentele aurii erau un afront la demnitatea lui. Pe când o privea cu ochi ageri, negri, ea a observat o cicatrice în formă de semilună care pornea din capătul sprâncenei stângi până la colţul ochiului, semn al unei întâmplări periculoase de demult. Barba lui neagră era tăiată scurt şi îngrijit şi semăna foarte tare cu blana unei vidre.

Pandora l-a privit gânditoare. Era o persoană care se străduia să facă faţă unei situaţii care nu-i era deloc confortabilă. Înţelegea acest sentiment. Iar barba aceea… era un simbol, fie că el realiza sau nu asta. Un semn că nu era dispus la compromisuri, că voia să fie tratat drept ce era. Iar ea înţelegea şi asta.

— Cum îţi place să-ţi fie pronunţat numele? l-a întrebat. Lordul St.Vincent spune că sunetul este un *ah,* dar

l-am auzit pe valet pronunţându-l cu un a lung.

— Niciunul nu este corect.

Aşa cum aflase deja din scurta şi ciudata lor ieşire cu o zi înainte, el prefera să rostească un minimum de cuvinte.

Pandora l-a privit nedumerită.

— De ce nu ai spus nimic?

— Nu m-a întrebat nimeni.

— Ei bine, te întreb eu.

— Se pronunţă ca şi *dragon,* dar fără *n* la sfârşit.

— Oh, a zâmbit larg Pandora. Îmi place mai mult. O să-ţi spun Dragon.

— Numele meu este Drago.

— Da, dar dacă îi mai adăugăm o literă oamenii vor şti cum să-l pronunţe. În plus, tuturor le plac dragonii.

— Nu vreau să mă placă.

Arăta pe punctul de a scoate flăcări pe nări, avea ochii negri, părul ca tăciunele – numele i se potrivea perfect.

— Nu vrei să te mai gândeşti măcar… a început Pandora.

— Nu.

L-a cântărit din priviri.

— Nu crezi că ai fi mai frumos dacă ţi-ai da barba jos?

Schimbarea rapidă de subiect a părut să-l descumpănească puţin.

— Nu.

— Ei bine, să ştii că lacheii nu pot purta barbă. E o lege în privinţa asta.

— Nu este nicio lege.

— Bine, o tradiţie. Iar dacă încalci o tradiţie este ca şi cum ai încălca o lege.

— Vizitiul are barbă, a spus Drago.

— Vizitii pot purta barbă, lacheii nu. Mă tem că va trebui să o dai jos. Altfel…

A strâns ochii, aşteptând lovitura de graţie.

— Altfel…?

— Aş fi dispusă să o trec cu vederea, s-a oferit Pandora, dacă mă laşi să-ţi spus Dragon. Dacă nu, barba

cade.

— Barba rămâne, a ripostat el.

— Foarte bine. Pandora i-a zâmbit satisfăcută. Am nevoie de trăsură la ora două, Dragon. Atât pentru moment.

El a înclinat capul, posac şi a dat să plece. S-a oprit însă în prag, pentru că Pandora i-a vorbit din nou:

— Vreau să te mai întreb ceva. Îţi place să porţi livrea? Dragon a ezitat, iar Pandora a continuat: te întreb asta cu un motiv.

— Nu, nu-mi place. Zboară prea multe lucruri pe lângă mine… dispreţuitor, şi-a rotit în aer coada hainei. Iar aici sus este prea îngustă şi nu te poţi mişca în voie. S-a uitat în jos, degustat: culori prea vii. Şi fire împletite aurii. Arăt ca un fazan înfoiat.

Pandora l-a privit cu înţelegere.

— Adevărul este că nu eşti un lacheu propriu-zis, ci un bodyguard care mai face din când în când şi treburi de lacheu. În casă, atunci când îl ajuţi pe valet să servească cina, de exemplu, sunt convinsă că vor insista să porţi livreaua. Dar atunci când mă însoţeşti în afara casei cred că ar fi mai bine să porţi hainele tale obişnuite, aşa cum îi stă bine oricărui bodyguard personal. A făcut o pauză şi a adăugat cu sinceritate: am văzut cum îi batjocoresc pe stradă derbedeii şi tâlharii pe servitorii în livrele, mai ales în anumite zone ale oraşului. Nu este cazul să dăm naştere acestor neplăceri.

Uriaşul s-a relaxat.

— Da, doamnă. Înainte să se întoarcă şi să plece, Pandora ar fi putut să jure că l-a zărit zâmbind pe sub barbă.

*

Bărbatul care a ajutat-o pe Pandora să coboare din trăsură era complet diferit de Dragon-lacheul încliftat în livrea. Se mişca cu uşurinţă, încrezător, în costumul lui alcătuit din pantaloni negri bine croiţi, cămaşă neagră şi o

vestă gri închis. Barba care părea atât de nepotrivită pentru un lacheu făcea acum parte din peisaj. S-ar fi putut spune că era chiar fermecător, dar ce să vezi? Dragonii nu erau niciodată fermecători.

— Unde doreşti să mergi, doamnă? a întrebat-o Dragon ridicând scările trăsurii.

— La O'Cairre Print Works, pe strada Farringdon.

A privit-o pătrunzător.

— În Clerkenwell?

— Da. Este clădirea Farrington Works, în spatele…

— În Clerkenwell sunt trei puşcării.

— Mai sunt de asemenea vânzători de flori, lumânărari şi tot felul de alte afaceri respectabile. Este o zonă renumită.

— Pentru hoţii săi. Şi pentru irlandezi, i-a spus Dragon serios. I-a întins servieta plină cu acte, schiţe şi prototipuri pentru jocuri, iar ea a aşezat-o alături pe banchetă. După ce a închis uşa trăsurii, Dragon s-a dus să se aşeze sus, lângă vizitiu.

Pandora studiase o listă eu tipografii şi în final alesese trei O'Cairre Print Works îi stârnise în mod special interesul pentru că proprietară era o văduvă care se ocupa de afacere după moartea soţului ei. Pandorei îi plăcea ideea susţinerii afacerilor altor femei.

Clerkenwell nu era nici pe departe cel mai periculos loc din Londra, chiar dacă reputaţia lui avusese mult de suferit în urma unui atac cu bombă la una din închisori, cu nouă ani în urmă. *The fenians,* un grup secret care lupta pentru autonomia Irlandei încercase fără succes să-şi elibereze unul dintre membri detonând o bombă în peretele închisorii. Rezultatul: doisprezece morţi, zeci de răniţi şi reacţii violente împotriva irlandezilor. Şi era mare păcat, în opinia Pandorei, ca o sută de mii de irlandezi paşnici care locuiau în Londra să aibă de suferit pentru acţiunile câtorva.

Clerkenwell, o zonă cândva respectabilă a clasei de mijloc, abunda de clădiri înalte, dens populate, înghesuite între proprietăţi care stăteau să cadă. Construcţia noului

drum avea să descongestioneze cândva străduţele ticsite, dar acum se ocolea mult din cauza lucrărilor iar pe strada Farringdon se ajungea foarte greu. Râul Fleet Ditch se vărsa într-un canal colector şi pe deasupra lui trecea acum un drum, dar mirosul greu răzbătea prin grilele din pavaj. Fluierul trenurilor brăzda aerul atunci când acestea se apropiau de temporara gară terminus de pe strada Farringdon şi de imensul depozit care fusese construit de compania de Căi ferate.

Trăsura s-a oprit în faţa unei clădiri din cărămidă roşie. Pandora a privit cu încântare atelierul cu geamuri largi, duble şi frontonul sculptat de deasupra uşii. *O'Cairre Print Works* era pictat pe fronton cu litere aurii elaborate.

Dragon s-a grăbit să-i deschidă uşa şi a întins mâna după servieta Pandorei înainte să coboare scara trăsurii. A avut grijă ca fusta Pandorei să nu atingă roata trăsurii în timp ce cobora din ea, apoi i-a deschis uşa atelierului şi a închis-o în urma ei. Dar în loc să aştepte afară, aşa cum ar fi făcut orice lacheu, a intrat şi s-a postat lângă uşă.

— Nu trebuie să mă aştepţi înăuntru, Dragon, i-a şoptit Pandora în timp ce-i lua servieta din mână. Întâlnirea va dura cel puţin o oră. Poţi merge undeva să bei o bere, dacă vrei.

El i-a ignorat sugestia şi a rămas pe loc.

— Voi sta de vorbă cu un tipograf, nu s-a putut abţine Pandora. Cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla ar fi să mă tai într-o foaie de hârtie.

Niciun răspuns.

Pandora a oftat şi s-a întors pe călcâie. S-a apropiat de prima dintr-un şir de tejghele care se întindeau de-a lungul interiorului spaţios, împărţite pe departamente. Atelierul i s-a părut cel mai minunat, colorat, ticsit loc în care fusese vreodată, poate cu excepţia magazinului lui Winterborne, care era o peşteră a lui Aladin, cu obiecte strălucitoare din sticlă, bijuterii şi obiecte de lux. Dar aceasta era o lume nouă şi fascinantă. Pereţii erau acoperiţi cu caricaturi, cărţi poştale, note de plată şi gravuri. Aerul purta arome îmbătătoare de hârtie nouă, cerneluri, clei şi

chimicale. Mirosul o făcea pe Pandora să-şi dorească să înşface o bucată de hârtie şi să înceapă să deseneze frenetic. În spatele atelierului se auzea zgomotul sacadat al preselor la care lucrau ucenicii.

Deasupra capetelor erau atârnate la uscat tipărituri, pe sute de sfori care străbăteau atelierul. Peste tot erau stive de cartoane şi de hârtii, în cantităţi şi varietăţi mai mari decât orice văzuse Pandora până atunci. Tejghelele erau pline de tăvi cu forme de tipar gravate: litere, animale, păsări, oameni, stele, simboluri de Crăciun, flori şi mii de alte imagini încântătoare.

Pur şi simplu *iubea* acel loc.

O femeie tânără s-a apropiat de ea. Era îngrijită, subţire, cu părul brunet şi ondulat şi ochi căprui cu gene lungi.

— Lady St.Vincent? a întrebat ea, făcând o plecăciune adâncă. Sunt doamna O'Cairre.

— Mă bucur de cunoştinţă, i-a spus zâmbind Pandora.

— Scrisoarea pe care mi-aţi trimis-o, milady, m-a intrigat peste măsură, a spus doamna O'Cairre. Ideea acestor jocuri mi se pare foarte inteligentă. Părea o femeie cultivată şi vorbea cu un uşor accent irlandez. Şi avea o vioiciune care i-a plăcut enorm Pandorei. Doriţi să luaţi loc şi să discutăm planurile?

S-au aşezat la o masă într-un loc mai ferit. În ora care a urmat au discutat despre jocul Pandorei, despre componentele de care avea nevoie. Pandora a scos din servietă schiţele, notiţele şi prototipurile. Era un joc care avea drept temă cumpărăturile, cu piese care se mutau de colo-colo printre raioanele unui magazin în miniatură, foarte detailat. Trebuia să includă cărţi de joc cu mărfurile, bani de jucărie şi cărţi surpriză care să ajute sau să încetinească jucătorii.

Doamna O'Cairre părea încântată de proiect, îi făcea sugestii referitoare la materialele care puteau fi folosite sau la componente ale jocului.

— Cea mai importantă este planşeta care trebuie să se poată îndoi. Putem crea o litografie pe care să o

imprimăm direct pe carton, trecând-o printr-o presă. Dacă doriţi o planşetă colorată, atunci trebuie să creăm o placă din metal pentru fiecare culoare – de la cinci la zece cred că ar fi suficiente – şi să aplicăm cerneluri în straturi, până ce imaginea va fi completă. Doamna O'Cairre a privit gânditoare planşeta Pandorei, care fusese colorată de mână. Ar fi mai ieftin dacă am tipări doar cu negru şi aţi angaja femei care să le coloreze. Numai că va lua foarte mult timp. Iar dacă jocul va avea căutare, aşa cum sunt sigură că se va întâmpla, veţi face un profit mai mare tipărind totul.

— Aş prefera să fie colorate de mână, a spus Pandora, Vreau să le ofer de lucru femeilor care încearcă să se întreţină pe ele şi familiile lor. Trebuie să mă gândesc şi la alte lucruri în afară de profit.

Doamna O'Cairre a privit-o lung, cu ochi calzi.

— Admir asta la dumneavoastră, milady. Foarte mult. Majoritatea doamnelor de rangul dumneavoastră, dacă se gândesc la săraci, nu fac mai mult decât să tricoteze nişte ciorapi sau câteva căciuli. Afacerea dumneavoastră îi va ajuta pe săraci mai mult decât ar face-o nişte împletituri.

— Sper asta, fu răspuns Pandora. Crede-mă, ce tricotez eu nu ar fi de ajutor nimănui.

Femeia a râs.

— Vă plac cu adevărat, milady. S-a ridicat şi şi-a frecat mâinile energic. Haideţi în spate, să vă dau nişte mostre de materiale pe care să le luaţi acasă, să le puteţi studia în tihnă.

Pandora şi-a îndesat repede în valiză tot ce adusese cu ea. S-a uitat peste umăr la Dragon, care o supraveghea de la uşă. Acesta a făcut un pas înainte când a văzut-o pornind spre spatele atelierului, dar ea i-a făcut semn să stea acolo. S-a încruntat, şi-a încrucişat braţele la piept, dar a rămas pe loc.

Pandora a urmat-o pe doamna O'Cairre în încăperea în care se ţineau mostrele. Doamna O'Cairre trecea de-a lungul peretelui cu rafturi şi poliţe şi aduna bucăţi de hârtie, carton, mucava, dar şi foi pe care erau tipărite specimene

de litere. Pandora o urma îndeaproape, îi luă mostrele din mână şi le îndesa în servietă.

S-au oprit amândouă când au auzit o bătaie discretă în uşă.

— Probabil este băiatul de prăvălie, a spus doamna O'Cairre, îndreptându-se spre celălalt colţ al încăperii. Pandora a continuat să se plimbe printre rafturi în timp ce femeia i-a întredeschis uşa unui băieţandru cu căciula trasă pe frunte. Au schimbat câteva cuvinte pe înfundate, după care doamna O'Cairre a închis uşa. Îmi cer scuze, milady, dar trebuie să-i dau nişte instrucţiuni curierului. Vă deranjează dacă vă las aici un minut?

— În niciun caz, i-a răspuns Pandora. Aici mă simt în largul meu. A făcut o pauză şi a privit-o cu mai mare atenţie pe femeia care continua să zâmbească… dar chipul i se tensionase: S-a întâmplat ceva? a întrebat-o îngrijorată Pandora.

Chipul femeii s-a luminat imediat.

— Nu, milady, numai că nu-mi place să fiu întreruptă atunci când sunt cu un client.

— Nu este cazul să-ţi faci griji pentru mine.

Doamna O'Cairre s-a apropiat de un sertar din care a scos un plic care nu fusese sigilat.

— Mă întorc cât pot de repede.

A ieşit grăbită pe uşă, închizând-o ferm, dar în urma ei a zburat ceva. Era o foaie de hârtie.

Pandora a lăsat servieta jos şi s-a dus să ridice hârtia. Era albă pe o faţă, iar pe cealaltă erau tipărit ceva care semăna cu un mostrar de litere, numai că nu arăta ca cele obişnuite. Hârtia căzuse oare din plicul pe care tocmai ce-l scosese doamna O'Cairre din sertar? Era oare important?

La naiba! a murmurat. A deschis uşa şi a pornit după femeie, strigând-o. Cum nu a primit răspuns, a pornit prevăzătoare pe galeria slab luminată care dădea spre un alt depozit, mai mare. Pe şirul de ferestre a văzut plăci metalice, valuri, componente ale preselor de tipar, cuve, rezervoare pentru filtrare. Mirosul greu de ulei şi metal era spart de cel a lemnului proaspăt prelucrat.

Când a ajuns la capătul galeriei, a văzut-o pe doamna O'Cairre stând de vorbă cu un bărbat, lângă o maşină masivă de tipar acţionată cu aburi Era înalt, solid, cu o faţă pătrăţoasă şi bărbia proeminentă. Avea tenul lipsit de culoare şi gene şi sprâncene atât de deschise încât păreau să nici nu existe. Deşi era îmbrăcat într-un costum obişnuit, negru, jobenul foarte la modă putea să-i aparţină numai unui gentleman cu posibilităţi financiare. Putea fi orice, numai curier nu.

— Iertaţi-mă, a spus Pandora apropiindu-se de ei. Voiam să vă întreb… S-a oprit pe loc atunci când femeia s-a întors cu faţa spre ea. Oroarea din privirea ei a speriat-o atât de tare pe Pandora, că nu mai putea gândi. S-a uitat la străinul care o privea cu ochi de cobră şi i s-a făcut pielea de găină.

— Bună ziua, a rostit slab Pandora.

Bărbatul a făcut un pas spre ea. Mişcarea i-a adus aminte de un păianjen. Sau de unduirea unui şarpe.

— Milady, a exclamat doamna O'Cairre tăindu-i calea şi luând-o repede pe Pandora de braţ. Nu trebuia să veniţi în depozit… cu rochia dumneavoastră fină… aici este ulei peste tot. Să vă conduc înapoi.

— Îmi cer scuze, a spus Pandora confuză, lăsând-o pe femeie să o scoată repede de acolo. Nu am vrut să vă deranjez, dar…

— Nu m-aţi deranjat deloc. Femeia s-a forţat să zâmbească. Curierul tocmai îmi spunea că avem o problemă cu o comandă. Mă tem că va trebui să mă ocup imediat de ea. Sper că aveţi suficiente informaţii şi mostre.

— Da. Sper că nu v-am cauzat vreo problemă. Îmi pare rău…

— Nu, dar ar fi mai bine să plecaţi acum. Avem multă treabă. Aproape că a împins-o pe Pandora prin birou, dându-i din mers şi servieta. Să nu vă uitaţi bagajul, milady.

Confuză şi întristată, Pandora a ajuns la uşă, acolo unde o aştepta Dragon.

— Mă tem că nu ştiu cât va dura, i-a spus doamna O'Cairre. Comanda aceea cu probleme, despre ea este

vorba. S-ar putea să fim prea ocupaţi şi să nu vă putem tipări jocul. Dar vă pot recomanda alt tipograf, Pickersgill's, în Marylebone. Sunt foarte buni.

— Mulţumesc, i-a spus Pandora, privind-o îngrijorată. Din nou, îmi cer scuze dacă am greşit cu ceva.

Femeia i-a zâmbit slab, dar neliniştea nu a părăsit-o.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, milady. Vă doresc numai bine. S-a uitat la Dragon, al cărui chip era impenetrabil. Ar fi bine să vă grăbiţi. Străzile se vor aglomera odată cu lăsarea serii.

Dragon a dat scurt din cap în semn de răspuns. I-a luat Pandorei servieta din mână, a deschis uşa şi a scos-o afară fără prea multă ceremonie. Au păşit împreună pe platforma de lemn ca să ajungă la trăsura care îi aştepta.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o brusc Dragon, întinzând mâna să o facă să ocolească o gaură în platformă.

— Oh, Dragon, a fost atât de ciudat! Pandora i-a descris rapid întâmplarea, cuvintele i se rostogoleau unele peste altele, dar el părea să o înţeleagă fără dificultate. Nu ar fi trebuit să mă duc în depozit, a conchis ea. Dar eu…

— Nu, nu ar fi trebuit. Nu era un reproş, doar o confirmare.

— Cred că a fost rău că l-am văzut pe bărbatul acela. Poate că are o legătură romantică cu doamna O'Cairre şi nu vrea să se afle. Dar nu prea părea să fie asta.

— Ai mai văzut şi altceva? Ceva care nu ar fi trebuit să se afle în depozit?

Pandora a clătinat din cap. Ajunseseră la trăsură.

— Nu-mi dau seama.

— Dragon a deschis uşa şi i-a coborât scara.

— Vreau să mă aşteptaţi aici cinci minute, i-a spus vizitiului. Am ceva de făcut.

— Ce este? l-a întrebat Pandora urcând în trăsură. S-a aşezat pe banchetă şi i-a luat servieta din mână.

— Am o nevoie.

— Lacheii nu au nevoi. Sau cel puţin nu spun asta niciodată.

— Trage perdelele, i-a spus. Încuie uşa şi nu o

deschide nimănui.

— Şi dacă eşti tu?

— Nu deschide nimănui, a repetat răbdător Dragon.

— Ar trebui să avem un semnal secret. Să baţi într-un fel anume…

Nu a apucat să termine pentru că el a închis ferm uşa.

Nemulţumită, Pandora s-a sprijinit de spătarul banchetei. Dacă ura ceva mai tare decât să fie plictisită sau îngrijorată era să fie amândouă în acelaşi timo. A bătut uşor cu vârfurile degetelor în spatele urechii, încercând să scape de ţiuitul enervant. Într-un final a auzit vocea lui Dragon şi a simţit trăsura clătinându-se când el s-a urcat lângă vizitiu. Trăsura a pornit de-a lungul străzii Farringdon, ieşind din Clerkenwell.

Când au ajuns acasă, în Queen’s Gate, Pandora aproape că-şi ieşise din minţi de nerăbdare. A făcut apel la toată stăpânirea de sine să nu explodeze în clipa în care Dragon a deschis uşa şi a coborât scara.

— Te-ai întors în atelier? l-a întrebat fără să se ridice de pe banchetă. Ar fi fost necuviincios să stea de vorbă cu el pe stradă iar odată intraţi în casă nu mai puteau discuta între patru ochi. Ai vorbit cu doamna O’Cairre? L-ai văzut pe bărbatul despre care ţi-am povestit?

— M-am întors să arunc o privire, a recunoscut Dragon. Ea nu a fost deloc încântată, dar nu mă putea opri nimeni… Şi nu l-am văzut pe bărbat.

S-a dat un pas înapoi, aşteptând ca Pandora să coboare, dar ea nu s-a clintit. Era sigură că nu-i spusese chiar totul. Iar dacă era aşa, trebuia să aştepte ca el să-i spună lui Gabriel iar ea să afle la a doua mână.

Cum el o privea întrebător, i-a spus cu sinceritate:

— Dacă vrei să am încredere în tine nu trebuie să-mi ascunzi lucruri, Dragon. Dacă ţii doar pentru tine informaţii importante nu înseamnă că mă protejezi. Ba din contră. Cu cât ştiu mai multe cu atât voi fi mai puţin înclinată să fac vreo prostie.

Dragon s-a gândit la cuvintele ei şi a spus:

— Am trecut prin birourile din faţă şi m-am dus până

în depozit. Am văzut... câte ceva, ici şi colo. Tuburi din cauciuc şi sticlă, cilindri metalici, urme de substanţe chimice.

— Dar acestea sunt lucruri obişnuite pentru munca unul tipograf, nu-i aşa?

El a dat din cap, încruntat.

— Şi atunci de ce-ţi faci griji? l-a întrebat.

— Pentru că sunt de asemenea folosite la fabricarea bombelor.

Capitolul 18

Când Gabriel s-a întors acasă, după o zi plină cu întâlniri de afaceri, a fost întâmpinat de Drago care îl aştepta în holul de la intrare.

— Domnule. Drago a făcut un pas înainte să-l ajute dar a fost dat deoparte de primul valet care i-a luat lui Gabriel pălăria şi mănuşile. Gabriel şi-a ascuns un zâmbet, ştiind că Drago nu învăţase încă micile ritualuri ale casei. Anumite îndatoriri defineau statutul unui servitor şi odată dobândit, acesta nu renunţa cu uşurinţă la el.

Drago s-a uitat nimicitor la servitorul care se întorsese deja cu spatele şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre Gabriel.

— Putem discuta o clipă, domnule?

— Bineînţeles. Gabriel a deschis drumul şi s-a îndreptat spre cei mai apropiat dintre saloane. S-au apropiat amândoi de una din ferestre.

Drago i-a povestit pe scurt despre vizita la atelierul din Clerkenwell, inclusiv despre plecarea bruscă, despre obiectele şi substanţele suspecte din depozit. Gabriel îl asculta încruntat.

— Despre ce substanţă ar putea fi vorba?

Drept răspuns, Drago a scos din buzunar un tub mic de sticlă, cu dop şi i l-a întins. Gabriel l-a ridicat şi l-a învârtit uşor, privind granulele dinăuntru.

— Clorură de potasiu, a spus Drago.

Era o substanţă destul de comună uşor de recunoscut, folosită la săpunuri, detergenţi, chibrituri, artificii şi cerneluri. Gabriel i-a înapoiat tubul.

— Majoritatea oamenilor nu ar vedea niciun motiv de îngrijorare dacă ar găsi aşa ceva în atelierul unui tipograf.

— Nu, domnule.

— Dar ceva pare să te frământe.

— Cum arătau lucrurile acolo. Şi felul în care s-a purtat doamna O'Cairre. Bărbatul pe care l-a văzut lady St.Vincent. Ceva este în neregulă acolo.

Gabriel s-a sprijinit de nişa care încadra fereastra, a privit afară la strada liniştită şi a început să bată darabana în rama de lemn.

— Am încredere în instinctul tău, a spus într-un final. Ai văzut destule la viaţa ta ca să-ţi dai seama când ceva este în neregulă. Numai că poliţia nu ne va lua în seamă, din lipsă de dovezi. Iar eu nu cunosc nici măcar un detectiv din tot departamentul care să nu fie corupt. Sau idiot.

— Ştiu cu cine să vorbesc.

— Cu cine?

— Nu doreşte să i se afle numele. Spune că lumea îi recunoaşte deja pe detectivii din Londra, le ştie obiceiurile, aşa că nu mai sunt de niciun folos. În curând departamentul va fi curăţat şi se va crea o ramură specială. Este secret, a propos.

Gabriel a ridicat o sprânceană.

— Cum de tu ştii asta şi eu nu?

— Ai cam lipsit în ultima vreme, i-a răspuns Drago. Ceva legat de o nuntă, am înţeles.

Gabriel a zâmbit.

— Vorbeşte cât mai curând cu persoana în cauză.

— Merg chiar în seara asta.

— Încă ceva. Gabriel a ezitat, aproape temându-se de răspunsul pe care urma să-l primească. Ai avut dificultăţi cu lady St.Vincent? A protestat, a încercat să scape de tine?

— Nu, domnule, i-a răspuns convins Drago. E dintr-o bucată.

— Oh, a exclamat uimit Gabriel. Foarte bine. A urcat

la etaj, în căutarea soţiei lui, încă uimit de cuvintele lui Drago. În argoul londonez, să spui despre cineva că era dintr-o bucată era cea mai înaltă laudă, folosită doar pentru cei extrem de loiali şi cu inima bună. Gabriel nu-l mai auzise pe Drago spunând asta despre nimeni. De fapt, nu mai auzise spunându-se despre o femeie că ar fi fost dintr-o bucată.

A auzit vocea Pandorei venind dinspre dormitorul ei, acolo unde îşi schimba hainele şi-şi aranja părul. La insistenţele lui, îşi petrecea noapte de noapte în patul lui. Obiectase mai cu jumătate de gură la început, spunându-i că avea un somn foarte agitat. Ceea ce era adevărat. Dar când îl trezea din somn, pentru că se zvârcolea în pat, el îi rezolva problema – şi pe a lui, totodată – făcând dragoste cu ea, până ce adormea epuizată.

S-a oprit pe hol, amuzat de cuvintele Idei care părea să-i ţină o prelegere despre delicateţea unei lady care părea inspirată dintr-o publicaţie pentru femei.

— ...o lady nu aleargă dintr-o cameră în alta, încercând să ajute oameni, spunea camerista. Articolul spune că trebuie să stai frumos în fotoliu, să pari fragilă şi să-i faci pe ceilalţi să te ajute pe tine.

— Şi să fiu o pacoste pentru toţi? a întrebat Pandora.

— Toată lumea admiră doamnele delicate, i-a spus camerista. Articolul îl cita pe lord Byron; „este o dulceaţă în starea de slăbiciune a femeii”.

— Am citit destul Byron, îi răspuns indignată Pandora, ca să fiu sigură că nu a scris o asemenea neghiobie. Stare de slăbiciune pe naiba! Unde ai citit asta? Şi aşa mi se pare îngrozitor să sfătuieşti femeile sănătoase să se comporte ca nişte invalide, dar să mai şi inventezi citate ale unui poet renumit...

Gabriel a bătut la uşă şi vocile au amuţit. A intrat nonşalant fiind întâmpinat de imaginea fermecătoare a soţiei lui doar în corset şi pantalonaşi.

Pandora l-a privit cu ochi mari şi a roşit din cap până în picioare. Şi-a dres glasul şi a spus, timidă:

— Bună seara domnule. Mă... schimbam pentru cină.

— Văd asta. A mângâiat-o cu privirea, zăbovind pe sânii ei plini, ridicaţi şi expuşi de corset.

Ida a ridicat repede rochia de pe podea şi i-a spus Pandorei:

— Aduc imediat un halat...

— Nu este nevoie, i-a răspuns Gabriel. Mă ocup eu de soţia mea.

Îmbujorată, Ida a făcut o reverenţă şi a ieşit grăbită, închizând uşa în urma ei.

Pandora a rămas pe loc, părând agitată.

— Eu... bănuiesc că ai vorbit cu Dragon.

El a ridicat o sprânceană auzindu-i porecla dar nu a comentat în niciun fel. A observat imediat cuta de îngrijorare de pe fruntea ei, neastâmpărul degetelor, ochii rotunzi ca ai unui copil pedepsit şi s-a simţit cuprins de tandreţe.

— De ce eşti atât de neliniştită, iubirea mea?

— M-am gândit că vei fi furios pentru că am intrat singură în depozit.

— Nu sunt furios. Doar neliniştit, pentru că ai fi putut păţi ceva. Gabriel a luat-o de mână şi s-a aşezat pe un scaun, cu ea pe un genunchi. Ea a răsuflat uşurată şi şi-a trecut braţele pe după gâtul lui. Se parfumase, mirosea discret a flori, dar el prefera mirosul natural al pielii ei, mătăsos şi uşor sărat, mai puternic decât orice afrodiziac. Pandora, nu poţi risca ducându-te în locuri străine fără ca cineva să te protejeze. Eşti foarte importantă pentru mine. În plus, dacă nu-i dai lui Drago ocazia să intimideze oamenii îl vei demoraliza complet.

— Voi ţine minte pentru data viitoare.

— Promite-mi.

— Îţi promit. Şi-a lăsat capul pe umărul lui. Ce se va întâmpla acum? Drago va declara la poliţie ce am văzut acolo?

— Da, dar până când vom afla dacă este ceva care merită sau nu să fie investigat aş prefera să nu te aventurezi prea departe de casă.

— Gabriel... doamna O’Cairre este o femeie drăguţă.

A fost foarte amabilă cu mine, mi-a încurajat afacerea cu jocuri şi sunt convinsă că nu ar face rău nimănui cu bună ştiinţă. Şi dacă este atrasă în ceva periculos, nu poate fi vina ei.

— Dă-mi voie să te avertizez, iubire. Uneori oamenii în care crezi te vor dezamăgi. Cu cât înveţi mai multe despre lume cu atât îţi vei face mai puţine iluzii.

— Nu vreau să devin cinică.

Gabriel i-a zâmbit, cu nasul cufundat în părul ei.

— Trebuie să fii cinică măcar un pic. Astfel vei deveni o optimistă moderată. A sărutat-o pe gât. Acum trebuie să hotărâm cum să te pedepsesc.

— Să mă pedepseşti?

— Mmm. Mâinile îi rătăceau pe picioarele ei dezgolite. Dacă nu primeşti o pedeapsă nu-ţi vei învăţa lecţia.

— Pot alege eu?

— Toate încep prin a-ţi da jos pantalonaşii.

I-a căutat buzele şi a simţit că zâmbea.

— Nu este timp suficient până la cină, i-a spus ea încercând să-l împiedice să tragă de şnurul din talie.

— Ai fi surprinsă de câte pot face în cinci minute.

— Nu aş fi deloc, bazându-mă pe nişte experienţe foarte recente.

Gabriel a râs.

— Mă provoci, deci. Ei bine, poţi uita de cină.

Capitolul 19

În ziua următoare, Drago a raportat că detectivul cu care luase legătura acceptase să facă o vizită în Clerkenwell şi să o chestioneze pe doamna O'Cairre. Între timp, Pandora îşi putea vedea liniştită de treabă, pentru că detectivul nu vedea niciun motiv de îngrijorare.

Pandora şi Gabriel au primit încântaţi vestea pentru că stabiliseră să meargă la teatru în seara aceea, împreună cu Helen şi cu domnul Winterborne, după care să ia o cină

târzie. Comedia, o repunere în scenă a *Moştenitorului de drept,* se juca la Haymarket Royal Theatre, cel mai la modă teatru din Londra.

— Aş fi preferat să nu ieşi în public până ce nu se sfârşeşte ancheta, i-a spus Gabriel îngândurat, trăgându-şi pe el o cămaşă. Se aflau în dormitorul lui. Zona din jurul teatrului este destul de periculoasă.

— Dar voi fi cu tine, i-a spus Pandora. Domnul Winterborne va fi şi el acolo. În plus, Dragon a insistat să meargă şi el, deşi este seara lui liberă. Ce mi s-ar putea întâmpla? S-a uitat în oglinda de pe măsuţa de toaletă din lemn de mahon şi şi-a aranjat colierul lung de perle care îi cădea peste corsajul din dantelă al rochiei de seară de culoarea levănţicii.

Gabriel a scos un sunet nemulţumit şi şi-a îndoit manşetele cămăşii.

— Îmi dai te rog butonii din sertar?

Ea i-a adus.

— De ce nu-l laşi pe Oakes să te ajute? Mai ales când te îmbraci pentru seară? Cred că este distrus.

— Probabil. Dar prefer să nu trebuiască să-i dau explicaţii în legătură cu urmele.

— Ce urme?

Drept răspuns, el şi-a dat la o parte piepţii cămăşii şi i-a arătat locul de pe umăr unde ea îşi înfipsese dinţii.

Contrariată, Pandora s-a ridicat pe vârfuri să vadă mai bine. A roşit.

— Îmi pare atât de rău! Crezi că ar bârfi în legătură cu asta?

— Dumnezeule, nu. Cum îi place lui Oakes să spună: „Discreţia este cea mai mare calitate a unui valet”. Şi totuşi – şi-a plecat capul deasupra ei – sunt anumite lucruri pe care prefer să le ştiu doar eu.

— Bietul de tine! Arăţi de parcă ai fi fost atacat de un animal sălbatic.

— Doar de o mică vulpe, a zâmbit el. Care s-a jucat puţin cam sălbatic.

— Ar fi trebuit să o muşti şi tu, i-a spus Pandora, cu obrazul lipit de pieptul lui. Aşa ar fi înţeles că trebuie să fie mai blândă cu tine.

Gabriel i-a mângâiat obrazul şi i-a ridicat faţa spre el. S-a jucat puţin cu buzele ei şi i-a şoptit:

— O vreau exact aşa cum este.

*

Interiorul teatrului Haymarket era opulent, luxos, cu scaune tapiţate şi şiruri de loje decorate cu muluri aurite în formă de lire antice şi cununi de lauri. Tavanul în formă de bulb de ceapă era bogat ornamentat, cu picturi înfăţişându-l pe Apollo, iar candelabrele aruncau mii de raze pe superbele rochii ale doamnelor din public.

Înainte ca spectacolul să înceapă, Pandora şi Helen au luat loc în lojă şi au stat de vorbă, în timp ce soţii lor au socializat cu alţi domni, în foaier. Helen radia de sănătate şi avea o mulţime de veşti. Şi părea hotărâtă să o convingă pe Pandora să o însoţească la orele de scrimă pentru doamne.

— Trebuie să înveţi şi tu să mânuieşti sabia, i-a spus Helen. Face bine la postură şi la respiraţie, iar prietena mea Garrett – doctor Gibson, de fapt – spune că este un sport antrenant şi palpitant.

Pandora nu avea nicio îndoială că ar fi fost aşa, dar nu era convinsă că ar fi fost o idee bună să mânuiască obiecte ascuţite, date fiind problemele ei de echilibru.

— Aş vrea să pot veni, i-a spus, dar sunt mult prea împiedicată. Ştii că nici să dansez nu reuşesc.

— Dar maestrul te va învăţa cum să… vocea lui Helen s-a stins când a privit spre şirul de scaune aflat la acelaşi nivel cu loja lor. Dumnezeule! De ce se holbează femeia aceea la tine?

— Unde?

— Acolo, în stânga. Bruneta din primul rând. O cunoşti?

Pandora i-a urmărit privirea spre bruneta care se

prefăcea interesată de programul piesei. Era zveltă şi elegantă, cu trăsături clasice, ochi adânci cu gene lungi, un nas perfect şi buze roşii, pline.

— N-am nici cea mai mică idee cine este, i-a spus Pandora. Dar este foarte frumoasă, nu-i aşa?

— Bănuiesc. Tot ce văd acum este că te-ar înjunghia din priviri.

— Se pare că am făcut progrese. Reuşesc să enervez şi oameni pe care nu-i cunosc.

Femeia izbitor de frumoasă era aşezată lângă un domn mai în vârstă cu favoriţi şi o barbă ciudată, din două culori, închisă la culoare pe obraji şi albă spre bărbie. Avea o ţinută milităroasă, de parcă spatele îi fusese legat de osia unei trăsuri. Femeia îi atingea braţul şi-i şoptea ceva, dar el nu părea să bage de seamă. Fixa cu privirea scena, de parcă ar fi urmărit o presă invizibilă.

Pandora a simţit un fior neplăcut când privirea femeii s-a încrucişat cu privirea ei. Nimeni nu o mai privise cu atâta ură. Nu ştia pe nimeni care să aibă motiv să o privească aşa, cu excepţia…

— Cred că ştiu cine este, i-a şoptit lui Helen.

Înainte ca Helen să-i poată răspunde, Gabriel s-a aşezat pe locul gol de lângă Pandora. S-a întors spre ea, ca umărul să-i blocheze parţial vederea.

— Sunt doamna Black şi soţul ei, ambasadorul american, i-a spus în şoaptă. Nu am ştiut că vor fi aici.

Înţelegând că era o problemă personală, Helen s-a întors grăbită spre soţul ei şi l-a întrebat ceva.

— Bineînţeles că nu, a murmurat Pandora, surprinsă să vadă un muşchi tresărind în falca lui Gabriel. Soţul ei, mereu calm şi sigur pe el, era pe punctul de a-şi pierde cumpătul chiar acolo, la teatru.

— Vrei să plecăm? a întrebat-o îndârjit.

— În niciun caz. Vreau să văd piesa. Pandora prefera să moară decât să-i dea fostei lui amante satisfacţia de a o vedea plecând. A aruncat o privire peste umărul lui Gabriel şi a văzut că doamna Black continua să se uite fioros la ea, de parcă îi făcuse vreun rău. Pentru numele lui Dumnezeu,

stătea chiar lângă soţul ei! De ce nu-i spunea el să nu se mai dea în spectacol? Dramoleta începea deja să atragă atenţia altor spectatori aşezaţi pe acelaşi rând cu ei, ba chiar şi câtorva din lojele de la mezanin.

Pentru Gabriel era mai mult ca sigur un coşmar. Tocmai el, ale cărui realizări dar şi greşeli fuseseră atent urmărite toată viaţa lui. Îşi protejase mereu cu grijă intimitatea şi păstrase o aparenţă invulnerabilă. Se părea însă că doamna Black era hotărâtă să-i arate înaltei societăţi londoneze… şi soţiei lui… că fuseseră amanţi. Ştiind cât de ruşinos era pentru Gabriel că se culcase cu soţia cuiva… iar lucrul acesta să fie făcut public… Pandorei i s-a strâns inima de mila lui.

— Nu ne poate face niciun rău, i-a spus cu blândeţe. Poate să se holbeze la mine până îi ies ochii din orbite, nu mă deranjează câtuşi de puţin.

— Aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, jur. Mă duc mâine la ea şi…

— Nu trebuie să faci asta. Sunt sigură că doamna Black asta şi urmăreşte, să o vizitezi. Îţi interzic să faci asta.

Ochii lui au strălucit periculos.

— Îmi interzici?

Era foarte probabil ca nimeni să nu-i mai fi spus asta până atunci. Şi cu siguranţă că nu i-a plăcut deloc.

Pandora i-a atins obrazul cu mâna înmănuşată şi l-a mângâiat uşor. Ştia că nu se cădea să-şi demonstreze în public afecţiunea pentru soţul ei, dar în clipa aceea nu mai conta nimic în afară de liniştea lui.

— Da. Pentru că acum eşti al meu. I-a zâmbit slab şi i-a susţinut privirea. Eşti numai al meu şi nu te împart cu nimeni. Nu are voie să se bucure nici măcar de cinci minute din timpul tău.

Spre marea ei uşurare, Gabriel a răsuflat adânc, părând să se relaxeze.

— Eşti soţia mea, i-a spus încet, prinzând-o de mână. Nu aparţin altei femei. I-a ţinut mâna în aer şi i-a desfăcut cei trei nasturi din perle ai mănuşii. Pandora se uita la el întrebător. Fără să-i părăsească privirea, Gabriel a început

să-i scoată mănuşa trăgând de fiecare deget, pe rând. Pandora şi-a ţinut respiraţia când a simţit că mănuşa îi aluneca de pe mână.

— Ce faci? i-a şoptit.

Gabriel nu i-a răspuns, doar i-a tras încet mănuşa până ce aceasta a căzut cu totul. Pandora era roşie ca focul. Felul senzual în care îi scosese mănuşa, în faţa atâtor priviri curioase, făcuse ca fiecare centimetru din piele să capete o culoare aprinsă.

Gabriel i-a ridicat mâna dezgolită, a întors-o şi şi-a lipit buzele de pielea sensibilă a încheieturii, după care i-a sărutat palma. Câteva murmure şi sunete scandalizate s-au auzit în sală. Era un gest de posesiune, de intimitate, menit nu numai să demonstreze pasiune pentru proaspăta lui mireasă, ci şi ca o respingere a fostei amante. Până a doua zi, toate saloanele din Londra aveau să vuiască. Lordul St.Vincent fusese văzut dezmierdându-şi în public soţia, la teatru, în văzul fostei sale amante.

Pandora nu voia să fie folosită pentru a face rău nimănui, nici măcar doamnei Black. A încercat să protesteze dar Gabriel a avertizat-o din privire, aşa că a tăcut, decisă să discute mai târziu despre asta.

Din fericire luminile au scăzut şi piesa a început curând. Graţie calităţii producţiei şi a talentului actorilor, Pandora s-a relaxat şi a reuşit chiar să râdă la schimburile sclipitoare de replici. Era însă conştientă că Gabriel nu savura deloc comedia.

La pauză, când Gabriel şi Winterborne au ieşit pe hol să discute cu nişte cunoştinţe, Pandora şi Helen au putut discuta între patru ochi.

— Draga mea, i-a şoptit Helen acoperindu-i mâna cu mâna ei, ştiu din proprie experienţă că nu este deloc plăcut să afli despre femeile pe care le-a cunoscut în trecut soţul tău. Dar sunt prea puţini acei bărbaţi care duc o viaţă de castitate înainte de căsătorie. Sper că tu nu vei…

— Oh, nu-l învinovăţesc pe Gabriel pentru că a avut o amantă, i-a răspuns în şoaptă Pandora. Nu-mi face plăcere, bineînţeles, dar nu mă pot plânge de greşelile altora când

am făcut şi eu destule. Gabriel mi-a spus de doamna Black înainte de a ne căsători şi mi-a promis că va pune capăt relaţiei, ceea ce se pare că a şi făcut. Ea nu pare să fi primit bine vestea, însă. A făcut o pauză. Poate că nu i-a spus-o aşa cum ar fi trebuit.

Helen a ţuguiat buzele.

— Nu cred că există un mod fericit de a încheia o aventură, indiferent de cât de atent ţi-ai alege cuvintele.

— Întrebarea este de ce-i tolerează soţul ei purtarea? Ea încerca să facă o scenă chiar în faţa lui iar el nu a reacţionat în niciun fel.

Helen s-a uitat în jur, să se asigure că loja era goală şi a ridicat programul, prefăcându-se că citea.

— Rhys mi-a spus chiar înainte de pauză, a spus cu glas scăzut, că ambasadorul Black a fost general în armata unionistă, în timpul războiului civil. Se zvoneşte că ar fi fost rănit în bătălie şi i-ar fi greu să… Helen a roşit şi a ridicat din umeri.

— Să…?

— Să se achite de datoria de soţ, i-a şoptit Helen, roşind şi mai tare. Doamna Black este a doua soţie a lui – era văduv atunci când s-au cunoscut. Şi este încă o femeie tânără. De aceea el preferă să întoarcă privirea ori de câte ori ea calcă pe alături.

Pandora a oftat.

— Acum aproape că-mi pare rău pentru ea. A zâmbit strâmb şi a adăugat: dar tot nu-l poate avea pe soţul meu.

*

Când spectacolul s-a sfârşit, Pandora şi Gabriel şi-au croit drum prin foaierul şi coridoarele înţesate, spre holul mare de la intrare. Helen şi Winterborne erau cu numai câţiva paşi înaintea lor, dar erau greu de văzut din cauza mulţimii. Spectatorii fuseseră foarte numeroşi şi se înghesuiau spre ieşire, dându-i Pandorei un sentiment de nelinişte

— Aproape că am ieşit, i-a şoptit Gabriel, ţinându-i

protector braţul în jurul umerilor.

Pe când ieşeau din teatru, mulţimea parcă se îndesea. Oamenii se strânseseră buluc sub portic, între cele şase coloane corintiene. Un lung şir de trăsuri şi birje se întindea pe stradă, blocând multe altele. Ca lucrurile să stea şi mai rău, mulţimea spectatorilor de teatru atrăsese hoţii de buzunare şi cerşetorii de pe toate aleile învecinate. Un singur poliţist în uniformă şi-a făcut apariţia şi a încercat să facă ordine, dar nu părea să aibă prea mult succes.

— Şi vizitiul tău şi al meu au rămas blocaţi, i-a spus Winterborne lui Gabriel. A făcut semn spre capătul sud-estic al străzii. Au oprit tocmai acolo. Va trebui să aşteptăm să se mai descongestioneze locul.

— Putem merge pe jos până la trăsurile noastre, i-a spus Gabriel.

Winterborne l-a privit amuzat.

— Nu te-aş sfătui. Tocmai am văzut un grup de „cipriote” traversând Pall Mall. Ar trebui să trecem chiar printre ele.

— Vrei să spui prostituate, domnule Winterborne? a întrebat Pandora, uitând să coboare glasul.

Câţiva oameni au întors capul şi au ridicat dezaprobator câte o sprânceană.

Gabriel a zâmbit pentru prima oară în seara aceea şi a tras-o pe Pandora la pieptul lui.

— Da, vrea să spună că sunt prostituate, i-a şoptit şi a sărutat-o uşor pe ureche.

— De ce li se spune cipriote? l-a întrebat Pandora. Cipru este o insulă din Grecia. Sunt sigură că ele nu vin de acolo.

— Îţi explic altă dată.

— Pandora, a exclamat Helen, vreau să te prezint prietenelor mele de la clubul de lectură. Şi doamnei Thomas, fondatoarea clubului. Sunt acolo, lângă ultima coloana.

Pandora a ridicat ochii spre Gabriel

— Pot să merg cu Helen doar o clipă?

— Aş prefera să rămâi cu mine.

— Nu este departe, a protestat ea. Oricum trebuie să aşteptăm trăsurile.

Gabriel i-a dat drumul, fără voie.

Să stai într-un loc unde să te pot vedea.

— Aşa voi face. Pandora l-a privit ameninţător. Să nu vorbeşti cu vreo grecoaică.

El a zâmbit şi a urmărit-o cu privirea cum îşi croia drum prin mulţime, alături de Helen.

— Doamna Thomas doreşte să deschidă săli de lectură pentru săraci în toată Londra, i-a spus Helen Pandorei. Este incredibil de generoasă. O femeie fascinantă. Vă veţi adora reciproc.

— Poate să i se alăture oricine?

— Oricine, cu condiţia să nu fie bărbat.

— Perfect. Mă calific, a exclamat Pandora.

S-au oprit la marginea unui mic grup de femei iar Helen a aşteptat un moment propice să se alăture conversaţiei.

Pandora a rămas în spatele ei, şi-a ridicat pe umeri şalul din voal alb şi şi-a pipăit cu vârful degetelor colierul de perle din jurul gâtului.

Ca din senin, a auzit o voce de femeie cu accent american.

— Eşti doar o copilă costelivă şi neîndemânatică, exact aşa cum te-a descris el. M-a vizitat şi după nunta voastră, să ştii. Oh, cât am mai râs amândoi de pasiunea ta nebună pentru el! Îl plictiseşti de moarte, ştii?

Pandora s-a întors şi a dat nas în nas cu Nola Black. Femeia era de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia, cu trăsături fără cusur, piele catifelată, ochi adânci şi întunecaţi puşi în evidenţă de sprâncenele perfect desenate. Era cam de aceeaşi înălţime cu Pandora, dar avea conformaţie de clepsidră, cu o talie atât de subţire că ar fi încăput-o şi zgarda unei pisici.

— Poate că ţi-ai dorit asta, i-a răspuns calmă Pandora. Nu te-a vizitat. Mi-ar fi spus.

Clar, doamna Black era „pusă pe scanda!” cum ar fi spus Winterborne.

— Nu-ţi va fi niciodată credincios. Toată lume ştie că eşti doar o fată ciudată care l-a atras în cursă şi a trebuit să se căsătorească cu tine... Acum eşti o noutate, sigur, dar asta va trece şi te va trimite pachet la una din casele lui izolate din provincie.

Pandora era asaltată de sentimente amestecate. Gelozie, pentru că femeia aceea îl cunoscuse intim pe Gabriel şi însemnase ceva pentru el, dar şi o umbră de milă, pentru că ochii ei întunecaţi şi răi aveau o urmă de durere. În ciuda aparenţei şocant de frumoase, era o femeie profund nefericită.

— Sunt convinsă că tu crezi că ar trebui să mă tem, i-a răspuns Pandora. Dar să ştii că nu-mi fac deloc griji. Şi nu l-am păcălit să se însoare. A făcut o pauză şi a adăugat: recunosc că sunt cam ciudată, dar pare să-i placă asta.

I-a citit uimirea pe chip şi şi-a dat seama că femeia se aştepta la o cu totul altă reacţie, poate lacrimi, poate furie. Doamna Black voia să se lupte, pentru că în ochii ei Pandora era cea care i-l furase pe bărbatul la care ţinea. Cât de dureros trebuia să fie să-şi dea seama că nu-l va mai ţine niciodată în braţele ei pe Gabriel.

— Îmi pare rău, a spus încet Pandora. Probabil că aceste ultime săptămâni au fost îngrozitoare pentru tine.

Privirea doamnei Black a devenit otrăvită.

— Să nu îndrăzneşti să mă compătimeşti.

Dându-şi seama că sora ei stătea de vorbă cu cineva, Helen s-a întors spre ea şi a pălit când a văzut-o pe cealaltă femeie. A întins protector braţul spre Pandora.

— Sunt bine, i-a spus Pandora surorii ei. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Din nefericire nu era întru totul adevărat. În clipa care a urmat, Gabriel ajunsese deja la ele, iar ochii lui aveau o strălucire ucigaşă. Părea să nici nu le vadă pe Pandora sau pe Helen, era atent doar la doamna Black.

— Ai înnebunit? a întrebat-o pe americancă pe un ton care i-a îngheţat Pandorei sângele în vene. Să i te adresezi soţiei mele...

— Sunt bine, s-a grăbit Pandora să-l tempereze.

Între timp, toate doamnele din clubul de lectură se întorseseră spre ei, să asiste la scenă.

Gabriel a prins-o de încheietură pe doamna Black şi i-a spus printre dinţi:

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Cu mine cum rămâne? a protestat Pandora.

— Du-te la trăsură. Este deja în faţa porticului.

Pandora s-a uitat la şirul de trăsuri. A lor era într-adevăr acolo unde îi spusese el şi l-a zărit şi pe Dragon, îmbrăcat în livrea. O revolta însă ideea de a se duce la trăsură aşa cum i se poruncise, de parcă era un câine pe care să-l tragi de lesă. Ca lucrurile să stea şi mai rău, doamna Black i-a aruncat o privire triumfătoare, pe la spatele lui Gabriel. Reuşise să-i atragă atenţia, aşa cum îşi dorise.

— Uite ce este, a început Pandora. Nu cred…

Un alt bărbat a intervenit în discuţie.

— Ia-ţi mâna de pe soţia mea.

Vocea tăioasă îi aparţinea ambasadorului american. Îl privea pe Gabriel cu ostilitate, de parcă ar fi fost doi cocoşi care se înfruntau într-o cuşcă.

Situaţia se agrava rapid. Pandora s-a uitat alarmată spre Helen.

— Ajutor, i-a şoptit.

Helen a trecut imediat la acţiune şi s-a interpus între cei doi bărbaţi.

— Domnule ambasador Black, sunt lady Helen Winterborne. Scuzaţi-mi îndrăzneala, dar nu cumva ne-am văzut la dineul dat de domnul Disraeli, luna trecută?

Bărbatul a clipit deşi, luat prin surprindere de brusca apariţie a unei tinere femei luminoase cu părul blond-argintiu şi ochi de înger. Nu putea să o trateze ireverenţios.

— Nu-mi amintesc să fi avut această onoare.

Spre mulţumirea Pandorei, Gabriel i-a eliberat braţul doamnei Black.

— Iată-l şi pe domnul Winterborne, a spus Helen, ascunzându-şi cu greu uşurarea pentru că soţul ei îi sărise imediat în ajutor.

Winterborne a schimbat o privire cu Gabriel, iar mesajele tăcute au brăzdat aerul ca nişte săgeţi invizibile. Foarte stăpân pe sine, Winterborne a început să facă conversaţie cu ambasadorul care îi răspundea băţos. Era greu de imaginat o scenă mai stânjenitoare, cu Helen şi Winterborne purtându-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În timp ce Gabriel rămăsese pe *loc,* clocotind de furie. Doamna Black părea să savureze în tăcere agitaţia pe care o crease, dovedind – cei puţin în mintea ei – că încă mai făcea parte din viaţa lui Gabriel. Aproape că radia de încântare.

Orice urmă de înţelegere pe care ar fi avut-o Pandora pentru ea dispăruse. Era mai degrabă necăjită pe Gabriel, care se lăsase atras în planul doamnei Black, reacţionând cu furie când de fapt ar fi trebuit să o ignore. Fostei lui amante îi fusese îngrozitor de uşor să trezească în el instinctele de mascul, la nivelul unui băiat de la grajduri.

Oftând, Pandora şi-a spus că ar fi fost probabil mai bine să se ducă la trăsură. Prezenţa ei acolo nu era de niciun ajutor şi era tot mai exasperată cu fiecare minut care trecea. Chiar şi conversaţia cu Dragon s-ar fi dovedit mai interesantă decât asta.
S-a dat un pas înapoi şi a căutat cea mai liberă cale de a ajunge la portic.

— Milady? a auzit o voce tremurată. Lady St.Vincent?

Privirea i-a fost atrasă de silueta singuratică a unei femei care stătea în spatele unei coloane de la capătul porticului. Purta o bonetă oarecare, o rochie închisă la culoare şi un şal albastru. Când i-a zâmbit, Pandora a recunoscut-o.

— Doamnă O’Cairre! a exclamat îngrijorată, îndreptându-se imediat spre ea. Ce cauţi aici? Cum te simţi?

— Sunt bine, milady. Dumneavoastră?

— Şi eu sunt bine, i-a răspuns Pandora. Îmi pare rău că servitorul meu a dat ieri buzna în atelier. Este foarte protector. Nu am avut cum să-l opresc, rămânea doar să-l lovesc în cap cu ceva tare. Ceea ce m-am şi gândit să fac,

de altfel.

— Nicio problemă, înţeleg prea bine, Zâmbetul i s-a şters de pe faţă iar ochii i s-au întunecat, îngrijoraţi. Numai că azi a venit la atelier un bărbat şi a pus o mulţime de întrebări. Nu a vrut să-şi dea numele şi nici să-mi spună despre ce era vorba. Mă scuzaţi că vă întreb, milady, dar nu cumva aţi fost la poliţie?

— Nu. Pandora o privea tot mai îngrijorată, observând câţiva stropi de sudoare pe fruntea femeii şi pupilele dilatate.

Doamnă O'Cairre, ai cumva probleme? Eşti bolnavă? Spune-mi cu ce te pot ajuta.

Femeia a înclinat capul şi a privit-o pe Pandora cu regret amestecat cu afecţiune.

— Aveţi un suflet bun, milady. Îmi cer scuze.

Un strigăt răguşit de bărbat i-a distras Pandorei atenţia. S-a uitat spre mulţime şi l-a zărit pe Dragon împingând violent oamenii şi croindu-şi drum spre ea. Arăta ca scos din minţi. Ce i se întâmplase oare?

O clipă mai târziu l-a simţit aruncându-se înainte şi cuprinzându-i gâtul cu braţul, de parcă ar fi încercat să i-l frângă. S-a clătinat, speriată, dar el a prins-o imediat şi a tras-o lângă pieptul lui masiv.

L-a întrebat, năucită:

— De ce m-ai lovit, Dragon?

El i-a răspuns ceva dar ea nu a auzit nimic din cauza strigătelor ascuţite ale mulţimii. Când s-a desprins din strânsoare, Pandora a văzut că mâneca hainei lui era despicată iar pânza era udă, închisă la culoare. Sânge. A clătinat din cap, confuză. Ce se întâmpla oare? Era mânjită peste tot cu sânge. Foarte mult sânge. Mirosul lui îi umplea nările. A închis ochii şi a întors capul.

În clipa următoare a simţit mâinile lui Gabriel în jurul ei. Părea să strige cuiva nişte ordine.

Încă nedumerită, a privit în jur. Ce era asta? Era întinsă pe jos, cu capul în poala lui Gabriel. Iar Helen era îngenuncheată lângă ei. Oamenii se îmbulzeau în jurul lor, le ofereau hainele lor, le dădeau sfaturi, în timp ce un

poliţist încerca să-i facă să se dea înapoi. O situaţie cât se poate de înfricoşătoare.

— Unde suntem? a întrebat.

Helen a fost cea care a răspuns, foarte palidă dar calmă.

— Suntem tot în Haymarket, draga mea. Ai leşinat.

— Adevărat? Pandora a încercat să se adune. Nu-i era prea uşor să gândească, mai ales că soţul ei se agăţase cu toată puterea de umărul ei. Mă strângi mult prea tare, domnule. Mă doare umărul. Te rog…

— Iubita mea, i-a spus el, încerc să te apăs pe rană. Nu te mişca.

— Ce rană? Am fost rănită?

— Ai fost înjunghiată. De doamna O'Cairre a ta.

Pandora a ridicat uimită privirea spre el, creierul ei refuza să conceapă aşa ceva.

— Dacă înjunghie oameni nu este doamna O'Cairre *a mea,* a spus după câteva clipe, cu dinţii clănţănind. Umărul o durea din ce în ce mai tare. Tremura din tot corpul, ca şi cum era scuturată de mâini invizibilele. Ce face Dragon? Unde este?

— A plecat după ea.

— Dar braţul lui… a fost rănit…

— A spus că tăietura nu este adâncă. Va fi bine.

Umărul o frigea de parcă îi turnase cineva ulei încins. Sub ea, pământul era rece şi tare iar corsajul rochiei părea ud leoarcă. A încercat să se uite în jos, dar Gabriel o acoperise cu haina lui. A încercat să mişte braţul, să ridice haina.

Helen a oprit-o, punându-i uşor mâna pe piept

— Încearcă să nu te mişti, draga mea. Trebuie să stai acoperită.

— Rochia îmi este udă, pământul e tare. Nu-mi place deloc. Vreau să merg acasă.

Winterborne i-a îmbrâncit pe cei adunaţi în jurul lor şi a îngenuncheat lângă ei.

— Sângerarea s-a oprit cât să o putem mişca?

— Cred că da, i-a răspuns Gabriel.

— Vom lua trăsura mea. I-am trimis deja vorbă medicului meu. Ne va aştepta în Cork Street. În clădirea de lângă magazinul meu se află o clinică şi o sală de operaţii.

— Prefer să o duc la medicul familiei noastre.

— St.Vincent, trebuie să fie consultată imediat de cineva. Cork Street este doar la un kilometru de aici.

L-a auzit pe Gabriel înjurând printre dinţi.

— Să mergem, atunci.

Capitolul 20

Nimic din ceea ce trăise Gabriel până atunci nu fusese atât de real şi de ireal deopotrivă. Un coşmar trăit treaz fiind. Şi nimic nu-l speriase într-atât de tare. Se uita la soţia lui şi-i venea să urle de îngrijorare şi de furie.

Chipul Pandorei era alb iar buzele îi deveniseră albăstrui. Pierduse mult sânge şi era foarte slăbită. O ţinea în poala lui, cu picioarele întinse pe bancheta trăsurii. Deşi o acoperise cu haine şi cu toate păturile pe care le găsise, ea continua să tremure.

I-a strâns mai bine hainele în jurul trupului şi i-a verificat bandajul pe care i-l improvizase din câteva batiste curate. Îl legase cu cravate, aşa cum se pricepuse. Cu ochii minţii retrăia momentul în care Pandora se prăbuşise în braţele lui, cu sângele ţâşnind din rană.

Totul se petrecuse în numai câteva secunde. Se uitase înapoi, să se asigure că Pandora ajunsese la trăsură. În loc de asta, îl văzuse pe Dragon croindu-şi furios drum prin mulţime, alergând spre colţul clădirii, acolo unde Pandora stătea de vorbă cu o femeie necunoscută. Femeia scosese ceva din mânecă. Un cuţit a cărui lamă strălucise în lumina dată de felinarele teatrului atunci când ea ridicase mâna.

Gabriel ajunsese la Pandora la o secundă după Dragon, dar lama cuţitului fusese deja coborâtă.

— N-ar fi ciudat să mor din asta? l-a întrebat Pandora,

tremurând în braţele lui. Nepoţii nu ar fi deloc impresionaţi, nu-i aşa? Aş fi preferat să fiu înjunghiată făcând ceva eroic. Sau salvând pe cineva. Poate că le-ai putea spune că... oh. Dar... bănuiesc că n-am avea nepoţi dacă aş muri acum, nu-i aşa?

— Nu vei muri, i-a răspuns scurt Gabriel.

— Tot n-am găsit tipograf, a spus Pandora.

— Poftim? a întrebat Gabriel, crezând că delira.

— Voi întârzia cu producţia. Jocul meu. Crăciun. Winterborne, care stătea alături de Helen pe bancheta din faţa lor, a întrerupt-o cu blândeţe.

— Mai avem timp, *bychan.* Nu-ţi face griji pentru jocul tău. Pandora s-a relaxat şi a închis ochii, strângând în pumn cămaşa lui Gabriel, asemenea unui bebeluş.

Winterborne s-a uitat la Gabriel şi i-a făcut semn că voia să-l întrebe ceva.

Sub pretextul că-i mângâia părul, Gabriel i-a acoperit urechea sănătoasă cu palma şi a ridicat ochii spre Winterborne.

— Sângele continuă să ţâşnească? În ritmul bătăilor inimii?

Gabriel a clătinat din cap.

Winterborne s-a relaxat puţin, dar a continuat să-şi fricţioneze falca.

Gabriel a luat mâna de pe urechea Pandorei şi a continuat să o mângâie. Văzând-o că închisese ochii, a ridicat-o puţin.

— Nu adormi, draga mea.

— Mi-e frig, s-a plâns ea. Şi mă doare umărul, iar trăsura lui Helen nimereşte toate gropile. A scos un sunet de durere când trăsura s-a zdruncinat puternic, la un colţ de stradă.

— Am intrat pe Cork Street, i-a spus el şi i-a sărutat fruntea rece, transpirată. Te duc înăuntru. Îţi vor da imediat morfină.

Trăsura s-a oprit. Gabriel a ridicat-o cu grijă pe Pandora şi a purtat-o pe braţe înăuntru. I se părea îngrozitor de uşoară. Îi sprijinise capul de umărul lui, dar

acesta îl cădea pe spate ori de câte ori păşea. Ar fi vrut să-i poată da putere de la el, să umple venele cu sângele lui. Ar fi vrut să implore, să mituiască, să ameninţe, să lovească pe cineva.

Interiorul clădirii fusese renovat de curând, iar intrarea era puternic luminată. Au trecut de uşile care s-au închis singure în urma lor şi au intrat pe un coridor pe care erau înşirate mai multe încăperi ale căror denumiri erau scrise îngrijit: infirmerie, dispensar, birouri administrative, săli de consultaţie şi, în capăt, o sală de operaţii.

Gabriel aflase deja că Winterborne angajase doi doctori cu normă întreagă pentru sutele de bărbaţi şi femei care lucrau pentru el. Totuşi, cei mai buni doctori preferau să se ocupe de pacienţii din înalta societate, în timp ce clasa de mijloc şi cea muncitoare trebuiau să se mulţumească cu practicieni mai slab pregătiţi. Gabriel îşi imaginase nişte încăperi sărăcăcioase, o sală de operaţii ca vai de lume şi doi doctori indiferenţi. Ar fi trebuit şi ştie însă că Winterborne nu va face deloc rabat la cheltuieli şi va construi o clădire cu cele mai avansate facilităţi medicale.

Au fost întâmpinaţi de un medic între două vârste cu o claie de păr alb, sprâncene groase şi ochi pătrunzători. Arăta exact aşa cum ar fi trebuit să arate un chirurg, capabil şi respectabil, cu vaste cunoştinţe dobândite în zeci de ani de experienţă.

— St.Vincent, ţi-l prezint pe doctorul Havelock, i-a spus Winterborne.

O asistentă zveltă, brunetă a dat buzna în hol, împiedicându-l pe Winterborne să continue cu prezentările. Deşi purta fustă, costumaţia albă era foarte asemănătoare cu a doctorului Havelock. Era tânără şi curăţică, cu ochi verzi, inteligenţi.

— Aduceţi-o pe lady St.Vincent pe aici, i-a spus lui Gabriel fără alt preambul.

Acesta a urmat-o în sala de consultaţii, puternic luminată cu lămpi speciale. Sala era imaculată, cu pereţii acoperiţi cu plăci din sticlă, podele din gresie, cu multe guri de scurgere pentru diversele lichide. În aer plutea miros de

chimicale: acid fenic, alcool distilat, benzen. Gabriel a măturat cu privirea vasele din metal şi aparatele pentru sterilizat, tăvile cu instrumente şi chiuveta din ceramică.

— Soţia mea are dureri, i-a spus scurt privind peste umăr şi întrebându-se de ce doctorul nu-i însoţise.

— Am pregătit deja morfina, i-a răspuns infirmiera. A mâncat ceva în ultimele patru ore?

— Nu.

— Excelent. Puneţi-o uşor pe masă, vă rog.

Vocea ei era limpede şi hotărâtă. L-a deranjat puţin modul autoritar în care i-a vorbit şi faptul că părea să se dea drept doctor.

Deşi Pandora ţinea buzele strânse, a gemut uşor atunci când Gabriel a aşezat-o pe masa din piele. Aceasta avea un cadru metalic mobil şi putea fi ridicată şi coborâtă cu uşurinţă, la nevoie. Infirmiera a dat deoparte haina cu care era acoperită Pandora şi a acoperit-o cu o pătură groasă.

— Oh, bună, i-a spus Pandora cu glas pierit, respirând scurt şi des şi privind-o pe femeie cu ochii plini de durere.

Infirmiera i-a zâmbit, i-a prins încheietura şi i-a verificat pulsul.

— Când te-am invitat să-mi vezi sala de operaţii, i-a şoptit, nu m-am referit să vii ca pacientă.

Pandora a schiţat un zâmbet cu buzele uscate iar pupilele i s-au dilatat, lucru care nu i-a scăpat infirmierei…

— Va trebui să mă coşi la loc, i-a spus.

— Asta voi face.

— Vă cunoaşteţi? a întrebat uimit Gabriel.

— Da, domnule. Sunt prietenă de familie. Infirmiera şi-a adus stetoscopul şi i-a ascultat Pandorei pieptul.

Tot mai tulburat, Gabriel s-a uitat spre uşă, întrebându-se unde dispăruse doctorul Havelock.

Infirmiera a luat o bucată de vată, a înmuiat-o în soluţia aflată într-o sticluţă şi a curăţat o porţiune de piele de pe braţul stâng al Pandorei. S-a întors la tava cu instrumente şi a luat o seringă din sticlă având la capăt un ac gol pe dinăuntru. A împins puţin pistonul ca să scoată tot

aerul afară.

— Ai mai făcut vreo injecţie vreodată? a întrebat-o cu blândeţe pe Pandora…

— Nu. Pandora l-a prins cu cealaltă mână pe Gabriel şi şi-a împletit degetele reci cu degetele lui.

— Vei simţi o înţepătură, i-a spus infirmiera, dar va fi de scurtă durată. După care vei simţi un val de căldură şi toată durerea va dispărea.

În timp ce-i căuta o venă, Gabriel a întrebat-o direct:

— N-ar fi mai bine să facă doctorul ăsta?

Răspunsul infirmierei a întârziat, pentru că înfipsese deja acul. A apăsat lent pistonul, iar degetele Pandorei l-au strâns şi mai tare. O privea neajutorat şi se lupta să rămână calm când în interiorul lui totul făcea implozie. Tot ce conta pentru el era întruchipat de trupul acela fragil de pe masa din piele. A văzut cum morfina începea să-şi facă efectul, cum membrele i s-au relaxat şi rictusul de durere i s-a şters de pe chip. Slavă Domnului…

Tânăra a lăsat seringa deoparte şi i-a spus:

— Sunt doamna doctor Garrett Gibson, Sunt medic licenţiat, am fost instruită de sir Joseph Lister. Şi l-am asistat în numeroase operaţii, la Sorbona.

Prins cu garda jos, Gabriel a întrebat:

— O femeie doctor?

Ea părea amuzată.

— Singura din Anglia până în acest moment. Asociaţia medicală britanică a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca nicio femeie să nu-mi poată urma exemplul.

Gabriel nu o voia pe ea, îl voia pe Havelock. Nu aveai de unde să ştii la ce te poţi aştepta de la o femeie în sala de operaţii şi nu voia ca soţia lui să aibă parte de ceva neobişnuit, ieşit din comun. Voia un doctor de încredere, un bărbat experimentat. Voia ca totul să fie convenţional şi sigur. Şi normal.

— Vreau să discut cu Havelock înainte de începerea operaţiei, a spus el.

Doamna doctor Gibson nu a părut deloc surprinsă.

— Bineînţeles. Dar vreau să vă cer să amânaţi

discuţia până ce vom evalua starea lady-ei St.Vincent.

Doctorul Havelock a intrat în încăpere şi s-a apropiat de masa de examinare.

— A sosit şi infirmiera. Se spală deja, i-a şoptit doctoriţei Gibson, după care s-a întors spre Gabriel. Dincolo de sala de operaţii avem o sală de aşteptare, domnule. Vă rog să luaţi loc acolo, alături de familia Winterborne, cât timp noi aruncăm o privire asupra umărului tinerei doamne.

Gabriel i-a sărutat degetele reci şi i-a zâmbit încurajator Pandorei, după care a ieşit.

A găsit sala de aşteptare şi s-a îndreptat imediat spre locul unde era aşezat Winterborne. Lady Helen nu se vedea prin preajmă.

— O femeie doctor? l-a întrebat strâmbându-se.

Winterborne a părut vag că-şi cere scuze din priviri.

— N-am crezut că este necesar să te previn în legătură cu asta. Dar pot garanta pentru ea – a ajutat-o pe Helen să nască şi i-a supravegheat lăuzia.

— Nu este acelaşi lucru cu chirurgia, a spus Gabriel.

— În America există femei-doctor de douăzeci de ani, a subliniat Winterborne.

— Nu dau doi bani pe ce fac acolo, în America. Vreau ca Pandora să aibă parte de cel mai bun tratament posibil.

— Lister a spus public că doctoriţa Gibson este unul dintre cei mai buni chirurgi din câţi a şcolit.

Gabriel a clătinat din cap.

— Dacă e să pun viaţa Pandorei în mâinile cuiva, aş vrea ca acesta să aibă experienţă. Nu să fie o femeie care *pare abia* ieşită de pe băncile şcolii. Nu vreau nici măcar să asiste la operaţie.

Winterborne a deschis gura să-l contrazică, după care a părut să se răzgândească.

— Probabil că aş gândi la fel dacă aş fi în locul tău, a recunoscut. Îţi trebuie ceva timp să te obişnuieşti cu ideea că o femeie poate fi medic.

Gabriel s-a lăsat cu greutate pe cel mai apropiat scaun. Picioarele începuseră să-i tremure uşor.

Lady Helen a intrat în încăpere aducând un prosop

mic, împăturit. Era ud, aburind. Fără să scoată un cuvânt s-a apropiat de Gabriel şi i-a şters bărbia şi obrazul. Când a îndepărtat prosopul, Gabriel a văzut că era pătat de sânge. Ea i-a şters mai apoi mâinile, cutele încheieturilor şi degetele, unul câte unul. Gabriel a dat să-i ia prosopul din mână, să se cureţe singur, dar ea l-a ţinut şi mai strâns.

— Te rog, i-a spus încet. Trebuie să mă fac utilă într-un fel.

Gabriel s-a relaxat şi a lăsat-o să continue. Când a terminat, doctorul Havelock şi-a făcut apariţia. Gabriel s-a ridicat imediat, cu inima bătându-i nebuneşte.

Medicul părea îngrijorat.

— După ce am examinat-o pe lady St.Vincent cu stetoscopul am detectat un suflu la nivelul rănii, ceea ce indică o expulzare puternică a sângelui arterial. Cel mai probabil artera subclaviană este parţial tăiată. Dacă încercăm să reparăm rana anfractuoasă există pericolul unor complicaţii care îi pot pune viaţa în primejdie. De aceea, cea mai sigură soluţie este să-i facem o ligatură dublă. O voi asista pe doctoriţa Gibson la această operaţie care s-ar putea să dureze mai bine de două ore. Între timp…

— Staţi aşa! i-a spus Gabriel. Vreţi să spuneţi că doctor Gibson vă va asista pe dumneavoastră.

— Nu, domnule. Doctoriţa Gibson va opera. Este la curent cu cele mai noi şi mai avansate tehnici.

— Vreau să o operaţi dumneavoastră.

— Există doar o mână de chirurgi în toată Anglia care să se încumete la o asemenea operaţie. Eu nu sunt unul dintre ei. Artera lui lady St.Vincent a fost tăiată în profunzime iar rana este parţial acoperită de claviculă. Zona în care se poate interveni este cel mai probabil de numai 3-4 centimetri. Salvarea soţiei dumneavoastră va fi o chestiune de milimetri. Doctoriţa Gibson este un chirurg foarte meticulos. Cu mult sânge rece. Are mâinile sigure, subţiri şi sensibile – perfecte pentru o procedură atât de delicată ca aceasta. În plus, s-a specializat în chirurgia modernă antiseptică, ceea ce înseamnă că ligaturarea

arterelor majore este mai puţin periculoasă decât în trecut.

— Vreau şi o a doua părere.

Medicul a încuviinţat cu calm, dar privirea i-a rămas pătrunzătoare:

— Puteţi face apel la cine doriţi iar noi vă vom ajuta cu tot ce vom putea. Dar ar fi bine să-l aduceţi repede. Ştiu cel puţin şase cazuri din ultimii treizeci de ani în care cei cu răni similare nu au mai apucat să ajungă pe masa de operaţie. Este la numai câteva minute distanţă de un atac de cord.

Fiecare muşchi i s-a contractat. I s-a pus un nod în gât. Gabriel nu putea accepta ce se întâmpla.

Dar nu avea de ales. Într-o viaţă plină de infinite oportunităţi posibilităţi şi alternative, aşa cum nu mai cunoscuseră prea mulţi muritori… el nu avea de ales tocmai acum, când conta cei mai mult.

— Dintre cazurile care au ajuns pe masa de operaţie, a întrebat, câţi au supravieţuit?

Havelock i-a răspuns ferindu-şi privirea.

— În astfel de cazuri prognozele sunt nefavorabile. Dar doctoriţa Gibson va face tot ce este posibil pentru ca soţia dumneavoastră să scape cu bine.

Ceea ce însemna că niciunul nu supravieţuise.

Picioarele nu-l mai susţineau. Pentru o clipă a crezut că se va prăbuşi în genunchi.

— Spuneţi-i să înceapă, a reuşit să spună.

— Vă daţi consimţământul ca doctoriţa Gibson să efectueze operaţia?

— Da.

Capitolul 21

În cele două ore care au urmat, Gabriel a stat pe un scaun într-un colţ al sălii de aşteptare, cu haina pe genunchi. A stat tăcut şi absent, abia conştientizând că Devon, Kathleen şi Cassandra veniseră să aştepte şi ei

alături de soţii Winterborne. Din fericire au părut să înţeleagă că nu dorea compania nimănui. Sunetul vocilor lor scăzute îl irita, la fel şi suspinele Cassandrei. Nu avea nevoie de emoţie în jurul lui, pentru că risca să se prăbuşească. A găsit colierul Pandorei într-un buzunar, a ţinut perlele în palmă şi le-a rotit uşor. Pierduse atât de mult sânge! Cât timp îi era necesar corpului uman să producă mai mult?

Privea fix la dalele podelei, aceleaşi cu cele din sala de consultaţii. Numai că aici nu erau guri de scurgere. Probabil că în sala de operaţii erau. Gândurile îi reveneau neputincioase la soţia lui, inconştientă în sala de operaţii. La bisturiul care cresta pielea ca de fildeş şi la toate celelalte instrumente care trebuiau folosite pentru a repara răul făcut.

A rememorat clipele dinainte de a fi fost înjunghiată, furia imensă de a o fi văzut pe Nola cu Pandora. O cunoştea suficient de bine pe Nola ca să-şi dea seama că-i spunea ceva otrăvitor. Aceasta va fi oare ultima amintire a Pandorei despre el? Degetele i s-au strâns pe şirag până când perlele s-au răspândit pe podea.

A rămas nemişcat în timp ce Kathleen şi Helen s-au aplecat să le strângă. Cassandra s-a ridicat şi a dat ocol sălii de aşteptare, adunându-le pe cele rătăcite

— Domnule, a auzit-o spunând. Dacă mi le dai mie, voi avea grijă să fie curăţate şi înşirate la loc.

Le-a lăsat să alunece în palma ei, dar a făcut greşeala să privească în ochii ei albaştri, mărginiţi cu negru. Dumnezeule, dacă Pandora murea nu se va mai putea uita niciodată în frumoşii ochi albaştri Ravenel.

S-a ridicat, a părăsit sala de aşteptare, s-a dus în hol şi s-a sprijinit cu spatele de perete.

Câteva minute mai târziu i s-a alăturat Devon. Gabriel şi-a ţinut capul plecat. Bărbatul acesta i-o încredinţase pe Pandora iar el eşuase lamentabil. Vinovăţia şi ruşinea îl copleşeau.

Devon i-a pus în faţa ochilor o sticlă din metal.

— Valetul meu, în infinita sa înţelepciune, mi-a dat-o

în clipa în care am ieşit din casă.

Gabriel a luat sticla, i-a desfăcut dopul şi a luat o înghiţitură de coniac. L-a simţit croindu-şi drum pe gât şi încălzindu-i trupul îngheţat cu un grad sau două.

— Este vina mea, i-a spus într-un final. Nu am supravegheat-o îndeajuns.

— Nu fi idiot, i-a spus Devon. Nimeni nu ar putea să o supravegheze pe Pandora minut cu minut. Ar trebui să o ţii legată cu lanţuri.

— Dacă supravieţuieşte s-ar putea să fiu nevoit să fac asta, a spus Gabriel. I se pusese un nod în gât, aşa că a trebuit să mai ia o înghiţitură înainte să poată vorbi din nou. Nu suntem căsătoriţi nici de o lună şi este deja pe masa de operaţie.

— St.Vincent. Vocea lui Devon avea o undă de amuzament. Când am moştenit titlul nu eram deloc pregătit să-mi asum responsabilitatea pentru trei fete inocente şi o văduvă ţâfnoasă. O apucau mereu în direcţii diferite, acţionau numai din impuls şi dădeau mereu de necaz. Mi-am spus atunci că nu voi fi niciodată în stare să le controlez. Dar într-o zi mi-am dat seama de ceva.

— Ce anume?

— Că nu trebuie să încerc să le controlez. Că sunt exact cine doresc ele să fie. Că nu pot face altceva decât să le iubesc, să fac tot ce-mi stă în putinţă să le ştiu în siguranţă dar să conştientizez că acest lucru nu va fi mereu posibil. Devon a făcut o pauză. Sunt un bărbat fericit de când am o familie. Dar asta cu preţul neliniştii mele, probabil pentru totdeauna. Per ansamblu, însă, nu am făcut o afacere tocmai rea.

Gabriel a pus înapoi dopul sticlei şi i-a întins-o înapoi în tăcere.

— Păstreaz-o deocamdată, i-a spus Devon. Mă întorc să aştept alături de ceilalţi.

După aproape trei ore a auzit voci şuşotind în sala de aşteptare.

— Unde este lordul St.Vincent? a auzit-o pe doctoriţa Garrett.

Gabriel a ridicat capul. A aşteptat ca un suflet condamnat ca silueta fragilă a femeii să-şi facă apariţia de după colţ.

Doctoriţa Gibson îşi scosese boneta şi halatul. Părul castaniu era împletit strâns în două cozi care se uneau într-un coc la ceafă, dându-i un vag aer de şcolăriţă. Ochii verzi erau obosiţi dar vioi. Când l-a văzut i-a zâmbit slab, păstrându-şi aerul rezervat.

— Am trecut de primul hop, i-a spus. Soţia dumneavoastră a trecut cu bine de operaţie.

— Iisuse! a şoptit el. Şi-a acoperit ochii cu o mână, şi-a dres glasul şi a încercat să-şi stăpânească tremurul bărbiei.

— Am reuşit să ajung la leziune fără să trebuiască să fac o rezecţie a claviculei, a continuat ea. Cum el nu i-a răspuns, a continuat să vorbească de parcă voia să-i dea răgaz să se adune. Nu am folosit mătase sau păr de cal ci catgut, care este absorbit de ţesuturi. Este abia în fază experimentală, dar eu prefer să-l folosesc în cazuri deosebite ca acesta. Nu va trebui să-l îndepărtăm mai târziu şi deci scade şi riscul de infecţii sau hemoragii.

Încercând să-şi controleze emoţia, Gabriel a privit-o ca prin ceaţă.

— Ce urmează acum? a întrebat.

— Trebuie să rămână complet nemişcată şi relaxată, pentru a minimaliza riscul ca ligatura să se slăbească şi să cauzeze o hemoragie. Dacă există vreo problemă, ea va apărea în următoarele patruzeci şi opt de ore.

— De aceea niciun alt pacient nu a supravieţuit? Din cauza hemoragiei?

Ea i-a aruncat o privire întrebătoare.

— Doctorul Havelock mi-a spus despre celelalte cazuri asemănătoare cu cel al Pandorei.

Privirea ei s-a îmblânzit.

— N-ar fi trebuit s-o facă. Măcar nu fără să vă dea şi alte detalii. Cazurile acelea nu au avut succes din două motive: medicii s-au bazat pe tehnici chirurgicale de modă veche iar operaţiile au avut loc în medii contaminate.

Situaţia Pandorei este complet diferită. Toate instrumentele noastre au fost sterilizate, fiecare centimetru pătrat din sala de operaţii a fost dezinfectat iar eu am pulverizat soluţie carbolică peste tot. Inclusiv pe mine. Am curăţat temeinic rana şi am acoperit-o cu un bandaj antiseptic. Sunt foarte optimistă în privinţa şanselor ei de supravieţuire.

Gabriel a oftat adânc.

— Aş vrea să vă cred.

— Domnule, eu nu încerc niciodată să-i fac pe oameni să se simtă mai bine ascunzându-le adevărul într-un fel sau altul. Nu fac altceva decât să relatez faptele. Cum reacţionaţi la ele este responsabilitatea dumneavoastră, nu a mea.

Cuvintele lipsite de orice sentiment aproape că l-au făcut să zâmbească.

— Mulţumesc, i-a spus sincer.

— Cu plăcere, domnule.

— Pot s-o văd acum?

— Curând. Încă îşi mai revine după anestezie. Cu permisiunea dumneavoastră aş ţine-o aici, într-un salon privat, cel puţin două-trei zile. O voi supraveghea personal douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În cazul în care ar avea hemoragie aş putea să o operez de urgenţă. Iar acum trebuie să-l asist pe doctorul Havelock în anumite chestiuni postoperatorii… Vocea i s-a stins când i-a observat pe cei doi bărbaţi care intrau pe uşa din faţă. Cine sunt dânşii?

— Unul dintre ei este lacheul meu, i-a răspuns Gabriel recunoscând silueta impozantă a lui Dragon. Pe celălalt nu-l cunoştea. Când s-au apropiat, Dragon l-a privit pătrunzător pe Gabriel, încercând să-i descifreze expresia.

— Operaţia a fost un succes, i-a spus Gabriel.

Lacheul a răsuflat uşurat iar umerii i s-au relaxat.

— Ai găsit-o pe doamna O’Cairre? l-a întrebat Gabriel.

— Da, domnule. Este reţinută la Scotland Yard.

Dându-şi seama că nu făcuse prezentările, Gabriel a murmurat:

— Doctore Gibson, el este lacheul meu. Dragon. Drago, de fapt…

— Îmi puteţi spune Dragon, i-a răspuns lacheul. Aşa cum preferă stăpâna mea. A făcut un semn spre bărbatul din spatele lui: vi-l prezint pe domnul Ethan Ransom, cunoştinţa mea de la Scotland Yard.

Ransom părea mult prea tânăr pentru un bărbat cu profesia lui. De obicei, cei care erau promovaţi detectivi serveau mai întâi câţiva ani în poliţie iar viaţa dură le lăsa semne adânci pe chip. Ransom era înalt, cu oase mari, avea mult peste un metru şaptezeci şi doi, înălţimea minimă cerută pentru un poliţist. Avea ten deschis la culoare, de irlandez, cu părul întunecat şi ochii negri.

Gabriel l-a privit îndeaproape pe poliţist, gândindu-se că avea ceva familiar.

— Ne-am mai întâlnit cumva? l-a întrebat şi doctoriţa Gibson, evident gândind acelaşi lucru.

— Da, doctore, i-a răspuns Ransom. Cu un an şi jumătate în urmă, domnul Winterborne m-a rugat să o protejez pe lady Helen. Aţi mers amândouă într-un cartier destul de periculos din oraş.

— Oh, da. Doctoriţa Gibson a mijit ochii. Tu eşti cel care ne-a urmărit din umbră şi a intervenit atunci când am vrut să luăm o trăsură, deşi nu era deloc necesar.

— Fuseseră ţi atacate de doi muncitori de la docuri, i-a amintit Ransom.

— Aveam situaţia sub control, a venit răspunsul ei sec. Mă descotorosisem deja de unul dintre ei şi tocmai mă pregăteam să-l pun la pământ şi pe al doilea când ai intervenit fără să ţi-o ceară nimeni.

— Îmi cer scuze, i-a spus grav Ransom. Am crezut însă că aveţi nevoie de ajutor. Se pare că presupunerea mea a fost greşită.

Ea a continuat pe un ton plin de ranchiună:

— Bănuiesc că nu puteai să stai deoparte şi să laşi ca o femeie să se bată. Mândria unui bărbat este foarte fragilă, la urma-urmei.

Ochii lui Ransom au zâmbit pentru o clipă, după care

au redevenit serioşi:

— Doctore, ai putea să-mi descrii pe scurt rana provocată lui lady St.Vincent?

După ce a primit un semn aprobator din partea lui Gabriel, doctoriţa Gibson i-a răspuns:

— Este vorba de o singură lovitură de cuţit în partea dreaptă a gâtului, care a pătruns la doi centimetri deasupra claviculei pe o adâncime de şapte centimetri. A străpuns muşchiul scalen anterior şi a sfâşiat artera subclaviană. Dacă artera ar fi fost retezată complet ar fi provocat inconştienţă în cel mult zece secunde iar moartea ar fi survenit în aproximativ două minute.

Gabriel s-a înfiorat la acel gând.

— Singurul motiv pentru care acest lucru nu s-a întâmplat, a spus el, a fost că Dragon a blocat cuţitul cu braţul lui. S-a uitat nedumerit la el: cum de ai ştiut ce avea de gând?

Dragon i-a răspuns trăgând de capătul desfăcut al bandajului lui improvizat:

— Când am văzut-o pe Doamna O’Cairre ţintind umărul mi-am amintit că am văzut cândva un bărbat ucis la fel pe o alee din spatele clubului, pe vremea când eram doar un copil. Nu am uitat niciodată scena. Ciudat mod de a înjunghia pe cineva. L-a făcut să cadă pe loc la pământ şi nu a curs sânge aproape deloc.

— Sângele s-a adunat probabil în cavitatea toracică şi a inundat plămânii, a spus doctoriţa Gibson. Un mod foarte eficient dea ucide pe cineva.

— Nu este metoda folosită de cuţitarii de pe stradă, a spus Ransom. Este… mână de profesionist. Tehnica necesită anumite cunoştinţe de fiziologie. A oftat scurt. Aş vrea să aflu cine a învăţat-o pe doamna O’Cairre cum s-o facă.

— Nu o poţi interoga? a întrebat doctoriţa Gibson.

— Din păcate de interogatoriu se ocupă detectivii de rang superior şi de cele mai multe ori nu fac decât să încurce lucrurile. Uneori mă întreb dacă nu o fac cu bună ştiinţă. Singura informaţie pe care ne putem baza este ceea

ce i-a spus doamna O'Cairre lui Dragon, atunci când a fost prinsă.

— Ce anume? a întrebat Gabriel.

— Doamna O'Cairre şi răposatul ei soţ făceau parte dintr-o grupare de anarhişti irlandezi care sperau să răstoarne guvernul. Îşi spun *Caipini an Bháis* şi s-au desprins din Fenieni.

— Bărbatul pe care l-a văzut lady St.Vincent în depozit este un colaboraţionist, a adăugat Dragon. Doamna O'Cairre spune că este cineva cu o poziţie înaltă. Temându-se că nu va rămâne anonim, i-a spus doamnei O'Cairre să o înjunghie pe lady St.Vincent. Doamna O'Cairre mi-a spus că îi pare rău pentru ce a făcut dar că nu a avut încotro.

În liniştea care a urmat, doctoriţa Gibson s-a uitat la bandajul lui Dragon şi a spus:

— S-a uitat cineva la rana ta? Şi a continuat fără să aştepte vreun răspuns: vino cu mine, să te examinez.

— Mulţumesc, dar nu am nevoie…

— O să te dezinfectez şi o să te bandajez cum. Trebuie… S-ar putea chiar să ai nevoie de copci.

Dragon a urmat-o fără tragere de inimă.

Ransom a urmărit-o cu privirea pe doctoriţa care se îndepărta, cu fusta unduindu-se pe şolduri şi picioare. S-a întors apoi spre Gabriel:

— Gabriel, ştiu că nu este momentul potrivit. Dar aş vrea să arunc o privire pe materialele pe care lady St.Vincent le-a adus de la tipografie, cât mai curând posibil.

— Bineînţeles. Dragon vă va pune la dispoziţie tot ce aveţi nevoie. Gabriel l-a privit hotărât: vreau ca ceea ce i s-a întâmplat soţiei mele să nu rămână nepedepsit.

Capitolul 22

— Este încă dezorientată din cauza anesteziei, l-a prevenit doctoriţa Gibson în timp ce îl conducea pe Gabriel în salonul Pandorei. I-am mai administrat o doză de

morfină, nu numai pentru dureri ci şi ca să-i alunge greaţa provocată de cloroform. Aşa că să nu vă alarmeze orice ar spune. Probabil că nu vă va da atenţie, va sări de la un subiect la altul fără vreo legătură sau va spune lucruri ciudate.

— Până acum n-aţi făcut altceva decât să-mi descrieţi o conversaţie obişnuită eu Pandora.

Doctoriţa i-a zâmbit.

— Lângă pat este un bol cu aşchii de gheaţă. Încercaţi să o convingeţi să înghită câteva. V-aţi spălat pe mâini cu săpun carbolic? Bine. Încercăm să păstrăm salonul cât mai aseptic cu putinţă.

Gabriel a păşit în încăperea mică, fără piese de mobilier. Lămpile cu gaz fuseseră stinse, doar o lampă mică cu spirt era aşezată pe masa de la capul patului.

Pandora părea foarte mică în patul acela. Trupul nemişcat îi fusese aranjat cu grijă, avea picioarele perfect drepte şi mâinile întinse pe lângă trup. Ea nu dormea niciodată aşa. În timpul nopţii se ghemuia, se întindea în toate direcţiile, lua perna în braţe sau îşi dădea pătura deoparte de pe un picior, lăsându-l pe celălalt acoperit. Chipul ei era neobişnuit de palid, ca o camee din porţelan.

Gabriel s-a aşezat pe scaunul de lângă pat şi a luat-o uşor de mână. Degetele ei erau uşoare şi destinse, parcă ţinea în mână un mănunchi de surcele.

— Vă las câteva minute singur cu ea, i-a spus din prag doctoriţa Gibson. După care, dacă nu vă deranjează, îi voi lăsa şi pe ceilalţi membri ai familiei să o vadă câteva clipe ca să-i pot trimite pe toţi acasă. Dacă doriţi puteţi dormi într-una din camerele de oaspeţi din reşedinţa familiei Winterborne…

— Nu. Rămân aici.

— Foarte bine. Vă vom aduce un pat pliant.

Gabriel şi-a înlănţuit degetele cu ale Pandorei şi le-a lipit de obrazul lui. Mirosul ei atât de familiar dispăruse sub cel steril, de curăţenie excesivă. Buzele îi erau crăpate şi aspre, dar pielea ei nu mai era la fel de înspăimântător de rece şi respira acum regulat. A răsuflat uşurat: putea sta

acolo, lângă ea, o putea atinge. I-a pus cealaltă mână pe frunte şi a mângâiat-o uşor.

Pleoapele i-au tremurat şi a deschis ochii. Şi-a întors încet faţa spre el. Gabriel a privit în ochii albaştri ca miezul de noapte şi s-a pierdut într-un val de tandreţe care aproape că i-a adus lacrimi în ochi.

— Aşa, fata mea, i-a şoptit. I-a dus o bucată de gheaţă la buze. Te vei face bine curând, i-a spus. Ai dureri, iubirea mea?

Pandora a clătinat uşor din cap şi l-a privit în ochi. Şi-a amintit ceva şi s-a încruntat.

— Doamna Black… a rostit cu greu.

Inima lui s-a strâns.

— Orice ţi-a spus, Pandora, ştii bine că nu este adevărat.

A întredeschis buzele iar el a pescuit o altă bucată de gheaţă din bol. Ea a aşteptat ca gheaţa să i se dizolve în gură, apoi a vorbit.

— Mi-a spus că te plictisesc.

Gabriel avea o privire goală. Din toate prostiile pe care le-ar fi putut inventa Nola… Amuzat, şi-a îngropat capul în curbura braţului.

— Nu m-am plictisit, a reuşit într-un final să-i spună, privind-o. Nici măcar o secundă, de când te-am cunoscut. Adevărul este, iubirea mea, că după toate astea chiar mi-ar prinde bine câteva zile de plictiseală.

Pandora a zâmbit slab.

Gabriel nu a mai putut rezista tentaţiei şi s-a aplecat şi i-a sărutat uşor buzele. S-a uitat mai întâi spre uşă, de teamă că doctoriţa Gibson îl va pune să-şi sterilizeze şi buzele, dacă-l vede.

*

În cele două zile care au urmat. Pandora a dormit adânc şi s-a trezit doar pentru scurte intervale, fără să manifeste interes pentru ceea ce o înconjura. Deşi doctoriţa Gibson îl asigurase pe Gabriel că acestea erau simptome

obişnuite pentru un pacient care fusese supus anesteziei, era enervant să-şi vadă soţia într-o asemenea stare.

Pandora a dat semne ale obişnuitei sale vioiciuni numai de două ori. Prima oară când vărul ei West s-a aşezat la căpătâiul ei, după ce venise cu trenul din Hampshire. A fost încântată să-l vadă şi s-a contrazis cu el zece minute încheiate pe versurile unui cântec despre o barcă şi un vâslaş.

A doua oară a fost atunci când Dragon a venit în prag să se uite la ea. Îngrijorarea se citea pe chipul lui stoic. Văzându-i silueta masivă, Pandora a spus:

— Este dragonul care mă păzeşte. Îl chemase apoi mai aproape, să-i vadă braţul bandajat. Înainte ca el să ajungă însă în dreptul patului ea adormise deja la loc.

Gabriel stătea la căpătâiul ei aproape tot timpul şi se retrăgea doar când şi când pe patul pliant de lângă geam, ca să cadă la rândul lui într-un somn adânc. Ştia că rudele Pandorei erau dornice să stea cu ea şi că, mai mult ca sigur, nu le convenea că el nu părăsea deloc camera. Şi totuşi stătea acolo de dragul ei, dar şi de-al lui. Ori de câte ori lipsea de lângă ea îngrijorarea nu-l părăsea şi se aştepta ca la întoarcere să afle că suferise o hemoragie fatală.

Era perfect conştient că acea anxietate deriva din oceanul de vinovăţie în care se scălda. Nu conta că lumea îi tot spunea că nu fusese vina lui – putea oricând găsi o mie de motive care să dovedească contrariul. Pandora avusese nevoie de protecţie iar el nu i-o oferise. Dacă ar fi procedat altfel ea nu ar fi fost acum pe un pat de spital, cu artera zdrobită şi o gaură imensă în umăr.

Doctoriţa Gibson venea frecvent să o examineze pe Pandora, verifica orice semn de supurare, căuta urme ale unor posibile umflături la nivelul umărului, îi asculta plămâni. Spunea că Pandora părea să se vindece frumos. Şi că, după toate probabilităţile, în două săptămâni îşi va putea relua viaţa normală. Totuşi, trebuia să aibă grijă timp de câteva luni. O smucitură ca urmare a unei căzături, de exemplu, îi putea cauza un anevrism sau o hemoragie.

Luni de griji continue. Luni în care să încerce să o ţină

pe Pandora liniştită. Şi în siguranţă. Gândul acesta îl chinuia ori de câte ori încerca să adoarmă, în timp ce tăcerea şi letargia Pandorei îl făceau tot mai tăcut şi mai posac. Ba chiar amabilitatea prietenilor şi rudelor îl făcea, în mod ciudat, şi mai morocănos. Îl iritau în special aranjamentele florale care se primeau aproape la fiecare oră, la clinică, acolo unde doctoriţa Gibson refuza să le lase mai departe de sala de aşteptare. Se adunaseră grămezi de flori şi totul avea un aer funerar, făcând ca aerul să devină gros şi dulce, greu de respirat.

Când s-a lăsat seara, în a treia zi, Gabriel a ridicat capul şi i-a privit absent pe cei doi oameni care apăruseră în prag.

Părinţii lui.

Văzându-i, a oftat uşurat. Dar în acelaşi timp prezenţa lor i-a readus toate emoţiile pe care încercase să şi le stăvilească până atunci. Încercat să-şi controleze ritmul respiraţiei şi s-a ridicat stângaci, cu picioarele ţepene după atâtea ore de stat pe scaun. Tatăl lui a fost cel care s-a apropiat primul şi l-a tras aproape pentru o îmbrăţişare viguroasă, după care s-a apropiat de pat.

A urmat mama care l-a îmbrăţişat cu tandreţea-i obişnuită, dar şi cu forţă. Ea era cea la care alerga mereu când făcea vreo prostie, ştiind că nu-l va condamna şi nu-l va critica, chiar dacă ar fi meritat-o. Era o sursă de nesfârşită bunătate, cea căreia îi putea încredinţa cele mai negre gânduri şi temeri.

— Am promis că nu i se va întâmpla nimic rău, a spus Gabriel cu buzele în părul ei şi voce spartă.

Evie l-a bătut uşurel pe spate.

— Nu am supravegheat-o exact atunci când ar fi trebuit să o fac, a continuat el. Doamna Black a abordat-o după piesă. Eu am tras-o pe nemernică deoparte şi nu am mai observat că… S-a oprit şi şi-a dres glasul, încercând să nu se înece de emoţie.

Evie a aşteptat să se calmeze şi i-a spus cu blândeţe:

— Îţi aminteşti că ţi-am povestit că tatăl tău a fost cândva grav rănit din cauza mea…

— Nu a fost din cauza ta, a ripostat iritat Sebastian de la căpătâiul Pandorei. Ai rămas cu ideea aceasta absurdă în toţi aceşti ani?

— Este cel mai îngrozitor sentiment din lume, i-a şoptit Evie lui Gabriel. Dar nu a fost vina ta, iar dacă încerci să faci să fie aşa, nu vă va fi de niciun ajutor nici ţie, nici ei. Dragul meu băiat, asculţi ce-ţi spun?

El a dat din cap, cu faţa încă îngropată în părul mamei.

— Pandora nu te va învinovăţi pentru ce s-a întâmplat, i-a spus Evie. Nu mai mult decât a făcut-o tatăl tău cu mine.

— Niciunul dintre voi nu are nicio vină, a spus tata. Singura vinovată pentru suferinţa acestei biete fete este femeia care a încercat să o înjunghie. I-a aranjat pătura Pandorei, s-a aplecat să o sărute uşor pe frunte şi s-a aşezat pe scaunul de lângă patul ei. Fiule… vinovăţia, în proporţii rezonabile, este o emoţie utilă. Dar nu trebuie să exagerezi, altfel se va transforma în ceva dăunător. Şi-a întins picioarele lungi şi le-a încrucişat neglijent. Nu ai motive să-ţi faci atâtea griji. Pandora îşi va reveni complet

— Eşti şi doctor acum? l-a întrebat ironic Gabriel, deşi mare parte din durere şi îngrijorare parcă se destrămaseră la auzul cuvintelor lui rostite cu atâta convingere.

— Îndrăznesc să spun că am văzut destule răni şi boli în viaţa mea, inclusiv oameni înjunghiaţi. Aşa că pot face pronosticuri. În plus, ştiu câtă energie are fata asta. Îşi va reveni.

— Sunt de acord cu tine, a întărit şi Evie.

Gabriel a oftat din inimă şi şi-a strâns braţele în jurul ei.

Câteva clipe mai târziu a auzit-o pe mama lui spunând:

— Uneori îmi lipsesc zilele în care le rezolvam toate problemele copiilor mei cu un somn bun şi un biscuit.

— Un somn bun şi un biscuit nu i-ar strica nici lui acum, a spus Sebastian. Gabriel, găseşte-ţi un pat ca lumea şi odihneşte-te câteva ore. Îl veghem noi pe puiul acesta de

vulpe.

Capitolul 23

În cele zece zile de când se întorsese acasă, Pandora s-a întrebat nu numai o singură dată dacă nu cumva îi schimbaseră soţul la clinica aceea.

Nu era vorba că ar fi fost indiferent sau rece... de *fapt,* niciun alt bărbat nu ar fi putut să fie mai atent. Insista să se ocupe personal de ea şi făcea tot ce-i era în putinţă pentru confortul ei. Îi schimba pansamentul, o spăla cu buretele, îi citea şi-i masa picioarele ca să-i îmbunătăţească circulaţia.

Insistase să o hrănească tot el şi-i dădea răbdător cu linguriţa supă de vită, sucuri de fructe sub formă de aşchii de gheaţă sau blancmange. Blancmange-ul s-a dovedit a fi o revelaţie. Chiar dacă până atunci avusese senzaţia că nu-i plăcea, moliciunea şi lipsa de textură s-au dovedit a fi cele mai bune. Deşi Pandora ar fi putut mânca şi singură, Gabriel refuza să o lase să ţină lingura. I-au trebuit două zile încheiate să i-o poată smulge din mână.

Ţinutul tacâmurilor era însă ultima ei problemă. Gabriel fusese până atunci cel mai fermecător bărbat din lume dar acum umorul îi dispăruse complet. Nu mai era deloc jucăuş, nu mai flirta cu ea, nu mai glumea... avea doar un aer de stoicism care începea să fie uşor obositor. Înţelegea că-şi făcuse mii de griji pentru ea şi că era încă îngrijorat să nu aibă vreo recidivă, dar îi lipsea Gabriel cel de dinainte. Îi lipsea energia lui, atracţia şi umorul care îi legaseră în trecut ca un curent invizibil. Iar acum, că se simţea mai bine, se simţea ca prinsă într-o cuşcă din cauza controlul de fier, fiecare minut al zilei.

Când i s-a plâns doctoriţei Garrett Gibson, care o vizita zilnic, aceasta a luat-o prin surprindere pentru că i-a ţinut partea lui Gabriel.

— A trecut printr-un puternic şoc mental şi emoţional,

i-a explicat Gibson. Într-un fel a fost şi el rănit şi are nevoie de timp să-şi revină. Rănile invizibile pot fi uneori la fel de devastatoare ca şi cele fizice.

— Dar va redeveni cel care era? a întrebat-o Pandora plină de speranţă.

— Da, în mare parte. Totuşi, acum a conştientizat cât de fragilă poate fi viaţă. O boală sau o rană care ne ameninţă viaţa are tendinţa de a ne schimba optica despre anumite lucruri.

— Cum ar fi blancmange-ul?

Garrett a zâmbit.

— Are nevoie de timp.

Pandora a oftat resemnată.

— Voi încerca să am răbdare cu el, dar este exagerat de precaut, nu mă lasă să citesc romane cu acţiuni palpitante ca nu cumva să-mi crească tensiunea. A pus pe toată lumea din casă să meargă pe vârfuri şi să vorbească în şoaptă ca să nu fiu deranjată. De fiecare dată când mă vizitează cineva se învârte ca un uliu în jurul meu, mereu cu ochii pe ceas, să se asigure că nu mă obosesc. Nici măcar nu mă sărută cum trebuie, îmi atinge doar obrajii cu vârful buzelor, de parcă aş fi mătuşa lui, nu soţia.

— S-ar putea să exagereze, a admis Garrett. Au trecut deja două săptămâni iar tu eşti bine. Nu mai ai nevoie de medicamente pentru durere şi ţi-a revenit pofta de mâncare.

Cred că puţină activitate ţi-ar face bine. Odihna excesivă la pat poate duce la slăbirea muşchilor şi oaselor.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Intră! a strigat Pandora iar Gabriel şi-a făcut apariţia.

— Bună ziua, doctore Gibson, S-a uitat imediat la Pandora. Cum este?

— Îşi revine rapid, a spus Garrett mulţumită. Nici urmă de anevrism, hematoame, edeme sau febră.

— Când pot începe să ies? a întrebat-o Pandora.

— Începând de mâine cred că ar fi bine să ieşi câte puţin. Poate că ar fi bine să începi cu ceva uşor, cum ar fi

să-ţi vizitezi surorile sau să iei ceaiul în salonul de la Winterborne’s.

Gabriel s-a schimbat la faţă.

— Să iasă *afară din* casă? Să se expună în locuri publice care colcăie de germeni şi de bacterii, pe străzile pline de dejecţii…?

— Pentru numele lui Dumnezeu, a protestat Pandora, doar nu am de gând să o rup la fugă sau să mă tăvălesc pe caldarâm.

— Cum rămâne cu rana ei? a întrebat Gabriel.

— Rana s-a închis, i-a răspuns Garrett. Domnule, îţi înţeleg grija, dar Pandora nu va putea fi ţinută pentru tot restul vieţii într-un mediu steril.

— Eu cred că… a început Pandora, dar soţul ei nu i-a dat atenţie.

— Şi dacă o să cadă? Dacă dă cineva peste ea din greşeală? Şi cum rămâne cu ticălosul care a ordonat atacul? Doar pentru că doamna O’Cairre este în custodia poliţiei nu înseamnă că Pandora este în siguranţă. Va trimite pe altcineva.

— Nu m-am gândit la asta, a recunoscut Garrett.

— Dragon va fi mereu cu mine, a spus Pandora. Mă va apăra. Cum Gabriel nu i-a răspuns, ci doar i-a aruncat o privire de gheaţă, a continuat pe cel mai rezonabil ton posibil; nu mai pot sta mult timp în casă. Am întârziat şi cu producţia jocului. Dacă aş putea ieşi, măcar din când în când…

— I-am spus deja lui Winterborne că jocul nu va fi gata înainte de Crăciun, i-a spus Gabriel apropiindu-se de piciorul patului. Va trebui să refaci programul de producţie. Mai târziu, când sănătatea ţi-o va permite.

Pandora îl privea uimită.

Încerca acum să-i controleze şi afacerea. Să decidă când şi cât să muncească, să o oblige să-i ceară permisiunea atunci când dorea să facă ceva, totul sub pretextul protejării sănătăţii ei. A simţit că-şi pierdea răbdarea.

— Nu ai niciun drept să faci asta! a strigat. Nu era

decizia ta!

— Este, atunci când sănătatea ta este în joc.

— Doctoriţa Gibson a spus că pot ieşi din casă.

— Prima dată când ai ieşit singură ai dat peste un grup de terorişti radicali.

— Asta i se putea întâmpla oricui!

Expresia lui era neîndurătoare.

— Dar ţi s-a întâmplat ţie.

— Vrei să spui că a fost vina mea? Pandora îl privea uimită pe străinul cu ochi reci de lângă patul ei, cel care se schimbase din soţ în duşman cu o repeziciune înfricoşătoare.

— Nu, vreau să spun că... la naiba. Pandora, liniştеşte-te.

Ea se chinuia să respire. Furia îi pusese un văl pe ochi, vedea totul ca printr-un văl roşu.

— Cum să mă liniştesc când îţi încalci toate promisiunile pe care mi le-ai făcut? *De asta m-am temut cel mai tare!* Asta ţi-am spus că nu vreau să se întâmple!

Tonul lui s-a schimbat.

— Respiră adânc, Pandora. Te rog. O să faci o criză de isterie.

S-a întors spre Garrett şi a întrebat-o: nu-i poţi da nimic?

— Nu! a strigat Pandora. Nu va fi mulţumit până nu mă vede sedată, în mansardă, cu un lanţ în jurul gleznei!

Doctoriţa i-a privit gânditor pe amândoi, uitându-se de la unul la altul de parcă ar fi urmărit un meci de tenis de câmp. A întins mâna după geanta ei şi a scos de acolo un reţetar şi un creion. Foarte serioasă a completat o reţetă şi i-a întins-o Pandorei.

Spumegând de furie, Pandora a privit la bucata de hârtie:

Se ia un soţ epuizat şi se bagă obligatoriu în pat, la odihnă. Se aplică multe îmbrăţişări şi săruturi, care sunt necesare ca simptomele să dispară. Se repetă la nevoie.

— Nu poţi vorbi serios, i-a spus Pandora uitându-se la chipul rezervat al doctoriţei Gibson.

— Îţi sugerez să o urmezi întru totul.

Pandora s-a strâmbat.

— Prefer să mi se facă o clismă.

Doctoriţa s-a întors pe călcâie, nu înainte ca Pandora să vadă urmă unui zâmbet.

— Vin mâine, ca de obicei.

Nici soţul şi nici soţia nu au mai scos un cuvânt până ce doctoriţa nu a închis uşa în urma ei.

— Dă-mi reţeta, i-a spus scurt Gabriel. Îl trimit pe Dragon la farmacie.

— Îi spun eu, i-a răspuns Pandora printre dinţi.

— Foarte bine. S-a apucat să rânduiască talmeş-balmeşul de pe măsuţa de lângă pat: ceşti, cărţi, scrisori, creioane şi hârtie de scris, cărţi de joc şi un clopoţel pe care Pandora nu apucase să-l folosească niciodată pentru că nu rămăsese niciodată singură şi deci nu trebuise să sune după nimic.

Pandora i-a aruncat o privire rebelă soţului ei. Nu era epuizat, era *epuizant.* Dar când el s-a apropiat mai mult, i-a văzut cearcănele adânci, trăsăturile marcate şi gura tensionată. Gabriel arăta obosit şi trist. Mai mult ca sigur că, în afară de grija constantă pentru ea, cele două săptămâni de abstinenţă nu aduseseră la suprafaţă tot ce era mai bun în el.

S-a gândit la săruturile fugare şi uscate pe care i le dăduse. Ce bine s-ar fi simţit dacă ar fi ţinut-o cu adevărat în braţe, dacă ar fi sărutat-o aşa cum o făcuse. Ca şi cum ar fi iubit-o.

Iubire… folosise adesea acest cuvânt pe post de alint. Îi demonstrase sentimentele în mii de feluri, dar nu rostise niciodată acele simple cuvinte, iar ea… fusese fata cu care nimeni nu dansa la baluri dar care, cumva, reuşise să pună mâna pe cel mai frumos bărbat, pe cel dorit de toate femeile.

Nu era drept ca tocmai ea să-şi asume acest risc.

Dar cineva trebuia să o facă.

L-a privit pe Gabriel aranjându-i sticluţele cu medicamente şi a decis să ia taurul de coarne.

— Probabil că ştii deja asta, i-a spus direct, dar te iubesc. De fapt, te iubesc atât de mult că nu-mi pasă de prejudecăţile tale faţă de anumite legume, nici de preocuparea stranie de a mă hrăni cu lingura. Eu nu mă voi supune niciodată ţie. Dar te voi iubi mereu.

Declaraţia nu a fost tocmai poetică, dar a părut exact ce avea el nevoie să audă.

Lingurile au zăngănit pe masă. În clipa următoare el s-a aşezat pe pat şi a strâns-o la piept

— Pandora, i-a spus răguşit, lipind-o de inima care îi bătea cu putere. Te iubesc mai mult decât pot îndura. Eşti totul pentru mine. Tu eşti motivul pentru care pământul se învârte şi dimineaţa vine după noapte. Tu eşti motivul pentru care s-au inventat săruturile, raţiunea pentru care bate inima mea. Dumnezeu mi-e martor că nu aş putea supravieţui fără tine. Am atâta nevoie de tine… Am nevoie de tine…

Şi-a întors chipul spre el. Redevenise în sfârşit soţul ei cel de dinainte, cu buze fierbinţi şi lacome. Şi-a simţit sfârcurile întărindu-se sub atingerea pieptului lui solid. Şi-a înclinat capul iar el s-a desfătat cu gâtul ei folosindu-şi limba şi muşcând-o încetişor până când s-a înfiorat de plăcere. Respirând greu, Gabriel a ridicat capul dar a continuat să o ţină în braţe. Pandora simţea că în interiorul lui se ducea o bătălie, că se forţa din răsputeri să se abţină.

A încercat să se îndepărteze, dar ea şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului său.

— Rămâi în pat cu mine.

El a înghiţit cu zgomot.

— Nu pot. O să te devorez cu totul. Nu voi fi în stare să mă opresc.

— Doctorul spune că este în regulă.

— Nu pot risca să-ţi fac rău.

— Gabriel, i-a spus ea foarte serioasă, dacă nu faci dragoste cu mine o s-o iau la fugă pe scări, în sus şi în jos, cântând din răsputeri „Sally in Our Alley”.

— Încearcă numai şi te leg de pat.

Pandora a zâmbit şi l-a muşcat de bărbie.

— Da… hai să facem asta.

El a dat să se tragă înapoi cu un geamăt, dar ea reuşise deja să-şi strecoare mâna în pantalonii lui.

— Vei fi blând, l-a convins Pandora desfăcându-i nasturii şi strecurându-şi mâinile pe sub hainele lui. Tu vei face totul iar eu voi sta nemişcată. Nu voi păţi nimic rău. Vezi tu, asta mi se pare cea mai bună metodă să mă ţii în pat.

El a înjurat printre dinţi, încercând disperat să se abţină, dar rezistenţa îi scădea, trupul începuse să-i ardă. Cu un sunet primitiv i-a sfâşiat corsajul cămăşii de noapte iar buzele i s-au strâns în jurul unui sfârc. Ca prin vis, ea a ridicat braţele şi şi-a cufundat degetele prin părul lui frumos, cu străluciri de ambră. El s-a mutat la celălalt sân şi l-a încercuit cu limba în timp ce mâinile îi rătăceau de-a lungul trupului ei.

Oh, se pricepea la asta, ştia cum să o atingă, cum să-i răspândească fiori pe piele, ca un mănunchi de scântei. O atingea între picioare, se juca dulce cu ea, degetele lui alunecau înăuntrul ei cu o lentoare care o făcea să geamă şi să se arcuiască. Şi-a strecurat mâinile sub posteriorul ei şi a ridicat-o, ţinând-o ca pe un potir şi cercetând-o cu gura. Ea se zvârcolea uşor în timp ce el o desfăta cu focul de lichid şi catifea. Muşchii coapselor ei se contractau şi se relaxau neajutoraţi, trupul se lupta să absoarbă fiecare senzaţie în timp ce căldura îi dansa în vintre. A simţit vârful limbii lui pe vârful agonizant de sensibil al sexului ei iar plăcerea a ajuns pe marginea orgasmului.

În alte dăţi se juca aşa cu ea ore întregi, o chinuia amânându-i eliberarea până când ea îl implora s-o facă. Dar acum, spre imensa ei uşurare, nu a mai făcut-o să aştepte. Pandora s-a cutremurat pe culmile extazului când el a ridicat-o mai mult spre gura lui.

Relaxată, a tors uşor, ca o pisică, atunci când trupul lui l-a acoperit pe al ei. A pătruns-o încet şi, sprijinit în coate, a rămas înăuntrul ei fără să se mişte, privind-o cu

ochi încărcaţi de pasiune. Îl simţea că era încordat şi aproape de eliberare, dar el a continuat să rămână nemişcat, ţinându-şi răsuflarea ori de câte ori muşchii i se contractau.

— Mai spune-mi, i-a şoptit într-un final. Ochii îi ardeau.

— Te iubesc, i-a spus, şi i-a tras capul spre ea. Imediat l-a simţit cutremurându-se şi abandonându-se în valul eliberării.

*

Deşi în noaptea aceea nu au mai discutat despre afacerea cu jocuri a Pandorei, ea a ştiut că Gabriel nu-i va sta în cale atunci când va decide să se întoarcă la treabă. Probabil că nu-i va conveni că o interesează şi altceva în afara casei şi că îi va spune deschis asta, dar va ajunge treptat să înţeleagă că cu cât ii oferea un grad mai mare de libertate cu atât mai apropiată va fi ea de el.

Erau amândoi conştienţi că Pandora însemna prea mult pentru el ca să rişte să piardă afecţiunea ei. Iar ea nu va folosi niciodată această dragoste ca pe o armă. Căsnicia lor va fi un parteneriat, aşa cum era atunci când dansau vals… nu va fi perfect, nici graţios întotdeauna, dar vor găsi amândoi o cale.

În noaptea aceea el a dormit în patul ei iar a doua zi de dimineaţă, când s-a trezit, aducea mult mai mult cu Gabriel cel obişnuit. Stătea întins cu faţa spre ea, îşi încolăcise picioarele cu ale ei şi-şi sprijinea braţul de talia el.

— Cum te simţi? a întrebat-o.

— Destul de bine. Mâna ei aventuroasă s-a strecurat între cele două trupuri până ce a dat de bărbăţia lui catifelată şi fierbinte şi a cuprins-o în palmă. Dar ca să fim siguri… ar trebui să-mi iei temperatura.

El a râs, i-a îndepărtat mâna şi s-a rostogolit spre marginea patului

— Nu începe din nou, vulpiţo. Avem multe de făcut astăzi.

— Oh, da, ai dreptate. L-a privit cum îşi trăgea pe el un halat cu model jacquard. Eu una voi fi extrem de ocupată. Mai întâi voi mânca pâine prăjită, după care am de gând să mă uit o vreme pe pereţi. După care, pentru variaţie, voi sta sprijinită în perne şi mă voi uita în tavan.

— Ce-ai zice de un vizitator?

— Cine?

— Domnul Ransom, detectivul. A vrut să-ţi pună câteva întrebări încă de când te-ai întors de la clinică dar i-am spus să mai aştepte până te mai întremezi.

— Oh. Pandora avea sentimente amestecate. Ştia că detectivul îi va pune întrebări *despre* vizita ei la tipografie şi despre seara în care fusese înjunghiată şi nu era tocmai dornică să retrăiască acele momente. Pe de altă parte însă, dacă aşa putea ajuta să se facă dreptate – şi să fie la rândul ei în siguranţă – merita să facă un efort. În plus, aşa avea şi ea ceva de făcut. Spune-i să vină oricând doreşte, i-a răspuns. Programul meu este destul de flexibil, cu excepţia orei la care îmi mănânc blancmange-ul. Atunci nu pot fi deranjată sub niciun motiv.

Capitolul 24

Pandora l-a plăcut pe loc pe Ethan Ransom, un tânăr cu o înfăţişare plăcută, cu un aer rezervat şi un simţ al umorului pe care doar rareori îl scotea la suprafaţă. Avea un aer de băieţandru care îl făcea atrăgător poate din felul în care părul drept întunecat îi tot cădea pe frunte, poate din felul anume în care vorbea, cu un moderat accent al clasei de mijloc.

— Eu activez în serviciile secrete, le-a explicat Ransom atunci când s-a aşezat în salon, alături de Pandora şi de Gabriel. Facem parte şi noi din departamentul detectivilor, dar adunăm informaţii legate de chestiunile politice şi răspundem direct în faţa ministerului de Interne, nu avem un comandant de divizie. A ezitat şi şi-a cântărit

bine cuvintele: nu sunt aici în calitate oficială. De fapt aş prefera ca această vizită să rămână confidenţială. Superiorii mei nu ar fi deloc încântaţi, să mă exprim cu blândeţe, dacă ar şti că am venit aici. Şi totuşi, lipsa de interes faţă de atacul asupra lui lady St.Vincent cât şi asupra morţii doamnei O'Cairre îmi pare... remarcabilă. Nu pot sta pe margine, fără să fac nimic...

— Moartea doamnei O'Cairre? a repetat Pandora, şocată.

Când s-a întâmplat asta? Cum?

— Acum o săptămână. Ransom a privit-o mai întâi pe ea, apoi s-a uitat spre Gabriel. Nu vi s-a spus?

Gabriel a clătinat din cap.

— Au pretins că a fost vorba de sinucidere, a spus Ransom cu un rictus. Medicul legist a încercat să cheme un medic pentru autopsie, dar atunci când acesta a ajuns a aflat că trupul fusese deja îngropat, iar acum medicul legist refuză să ne dea acordul să deshumăm. Ceea ce înseamnă că nu putem ancheta nimic. Departamentul vrea să ascundă totul sub preş. I-a studiat pe amândoi cu atenţie înainte de a continua: la început am crezut că este vorba de indiferenţă sau pură incompetenţă, dar acum cred că este mai mult decât atât. Serviciile Secrete au distrus cu bună ştiinţă dovezile, iar interogatoriul doamnei O'Cairre, atunci când a fost prinsă, a fost doar o mascaradă. Eu m-am dus la detectivii care au fost însărcinaţi cu interogatoriul şi le-am spus despre vizita lui lady St.Vincent la atelier. Şi despre bărbatul pe care ea l-a văzut acolo. Nu i-au pus nici măcar o întrebare legată de asta doamnei O'Cairre.

— Soţia mea era cât pe ce să moară în faţa teatrului Haymarket iar ei nu pot fi deranjaţi? a întrebat furios Gabriel. Dumnezeule mare, mă duc eu la Scotland Yard şi îi pun pe toţi pe jar!

— Puteţi încerca, domnule, dar vă vor face să pierdeţi timpul şi atât. Nu vor acţiona în niciun fel. Există atât de multă corupţie la nivelul departamentului şi chiar al întregii poliţii că este imposibil să ştim în cine să ai încredere.

Ransom a făcut-o pauză. Am continuat eu investigaţia, pe cont propriu.

— Cum pot fi de ajutor? a întrebat Gabriel.

— De fapt aş avea nevoie de ajutorul lady-ei St.Vincent. Înainte să vă explic despre ce este vorba aş vrea să ştiţi că la sfârşit n-o să vă convină deloc.

Gabriel l-a privit gânditor un lung moment.

— Continuă.

Ransom a dus mâna la buzunar şi a scos un carneţel care avea înăuntru câteva hârtii. A scos una din ele şi i-a arătat-o
Pandorei.

— O recunoaşteţi, doamnă? Era în servieta cu mostre pe care aţi adus-o de la atelier.

— Da, este o bucată de hârtie pe care am găsit-o acolo. Am crezut că este o mostră de litere tipografice. Acesta a fost motivul pentru care m-am dus în depozit după doamna
O'Cairre. L-a scăpat pe jos iar eu m-am gândit că s-ar putea să-i trebuiască.

— Nu sunt mostre tipografice, i-a spus Ransom. Ci o cheie de cod. O combinaţie de litere folosită pentru a descifra mesajele codate.

Pandora făcuse ochii mari:

— Ce palpitant!

Ransom a zâmbit.

— Este ceva obişnuit în lumea mea. Toată lumea foloseşte mesaje cifrate. Şi poliţia, şi infractorii. Avem la departament doi experţi în criptografie care lucrează cu normă întreagă pentru a decoda materialele descoperite de noi. Chipul îi redevenise serios. Ieri am intrat în posesia unei telegrame codate care nu a putut fi decriptată cu cheia aflată la sediul nostru, dar am încercat această cheie – a făcut semn spre bucata de hârtie – şi a funcţionat.

— Ce se spune în telegramă? a întrebat Pandora.

— A fost trimisă unui cunoscut lider al *Caipini an Bháis,* grupul de radicali cu care avea legături şi doamna O'Cairre. În ea se vorbeşte despre recepţia care se va da

mâine seară la Guildhall în onoarea prinţului de Wales. A pus cu grijă hârtia cu cifrul la loc în carneţel. Telegrama a fost trimisă de cineva din interiorul Ministerului de Interne.

— Dumnezeule! a exclamat Gabriel, făcând ochii mari. De unde ştii asta?

— De obicei, telegramele trimise de la Minister sunt scrise pe o hârtie anume, care are un număr special şi care le permite să fie trimise gratuit. Un angajat de la telegraf a văzut numărul pe o telegramă codată, ceea ce contravine procedurii şi m-a anunţat imediat. A fost o neglijenţă din partea expeditorului să nu o trimită pe o hârtie nemarcată.

— Dar de ce ar conspira cineva de la Ministerul de Interne cu anarhiştii irlandezi? a întrebat Gabriel

— Există miniştrii în guvernul Maiestăţii Sale care se opun cu înverşunare ideii autonomiei Irlandei. Ei ştiu prea bine că dacă conspiratorii irlandezi comit un act de violenţă publică, ca de exemplu asasinarea prinţului, şi-ar distruge orice şansă la autonomie. Ar urma represalii în masă împotriva Irlandei, deportarea a mii de irlandezi din Anglia. Ar fi exact ceea ce-şi doresc militanţii anti-autonomie.

— Dar ce legătură au toate astea cu mine? a întrebat Pandora.

Ransom s-a încruntat şi s-a aplecat puţin, unindu-şi vârfurile degetelor de la cele două mâini.

— Cred că bărbatul pe care l-aţi văzut în depozit va fi şi el la recepţie, doamnă. Cred că lucrează la Ministerul de Interne. Iar acum, că doamna O’Cairre nu mai este, sunteţi singură care îl poate identifica.

Gabriel a fost cel care a răspuns, înainte ca Pandora să aibă timp să reacţioneze. Nu a ridicat tonul, dar era ca şi cum ar fi strigat:

— Du-te naibii, Ransom, Chiar crezi că te-aş lăsa să pui în pericol viaţa soţiei mele? Ţi-ai ieşit complet din minţi.

— Nu trebuie să facă nimic, doar să participe la recepţie, chiar şi numai pentru câteva minute şi să-mi spună dacă îl vede acolo, i-a răspuns Ransom. În clipa în care mi-l arată o puteţi scoate de acolo, în siguranţă.

— Aş avea ocazia să ies puţin din casă, a încercat

Pandora să fie rezonabilă.

Soţul ei i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Să ajuţi la dejucarea unui asasinat la viaţa prinţului de Wales nu este o afurisită de ocazie de a ieşi puţin din casă!

— Domnule, a intervenit Ransom, dacă există o conspiraţie majoră, aşa cum bănuiesc eu că este, lady St.Vincent nu va fi în siguranţă până când acest bărbat nu va fi identificat şi arestat. Va trebui să o păziţi minut de minut, să nu mai iasă în public pe termen indefinit.

— Nu am o problemă cu asta, i-a răspuns Gabriel.

— Dar am eu, a spus cu blândeţe Pandora. I-a căutat privirea soţului ei şi i-a zâmbit slab în semn de scuză. Ştii bine asta.

— Nu va fi ca tine de data asta, i-a spus Gabriel pe un ton plin de duritate, indiferent ce vei spune sau ce vei face, aşa ceva nu se va întâmpla.

*

Cine ar fi crezut că la prima mea ieşire îl voi vedea pe prinţul de Wales? a spus Pandora în timp ce cobora din trăsură în faţa clădirii primăriei, Guildhall.

— Chiar, cine? i-a răspuns morocănos Gabriel. A ajutat-o cu mare grijă să coboare în timp ce Dragon s-a asigurat că fustele ei nu atingeau roata sau uşa trăsurii. Era îmbrăcată într-o rochie roz din satin, iar fustele erau bogat împodobite cu fir de aur. Un şal din voal auriu îi completa corsajul şi îi ascundea micul bandaj de pe umăr.

S-a uitat spre Dragon care părea la fel de încântat de situaţie ca şi soţul ei.

În ciuda expresiei lui posace, lui Dragon îi stătea bine în hainele elegante de seară care fuseseră cumpărate şi ajustate cu o viteză uimitoare la Winterborne’s. Conveniseră cu toţii că era mai bine să-i însoţească pe Pandora şi pe Gabriel înăuntru şi că nu atrăgea foarte tare atenţia dacă era îmbrăcat elegant.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, i-a spus Pandora cu o

încredere pe care nu o simţea în realitate. Vom intra în clădirea primăriei, eu vi-l voi arăta pe bărbatul din depozit, în caz că este aici, după care ne vom întoarce cu toţii acasă.

— Este o idee nebunească, a murmurat Gabriel.

Dragon nu a spus nimic, dar din expresia lui se vedea că era complet de acord cu el.

— După cum a remarcat şi domnul Ransom, i-a spus Pandora lui Gabriel, voi fi mai în siguranţă atunci când colaboraţionistul va fi prins. Iar domnul Ransom a fost de acord să te lase cinci minute singur cu el, deşi chiar nu înţeleg ce ai avea de discutat cu un om atât de îngrozitor.

— Nu vom sta de vorbă, i-a răspuns scurt Gabriel.

Au traversat curtea pavată cu calcar şi au ajuns la imensa intrare boltită în Guildhall, o clădire minunată construită în secolul al XV-lea. Restaurările recente îi redaseră graţia gotică dar îi aduseseră în plus o serie de stiluri noi şi de ornamente. Guildhall era folosit pentru diverse evenimente, inclusiv banchete şi adunări publice găzduite de primar, dar şi pentru baluri şi recepţii ale familiei regale.

O mulţime impresionantă se adunase în curte. Oamenii în veşminte strălucitoare se înghesuiau deja la intrarea din aripa vestică.

Pandora a privit impresionată în jur:

— Cred că sunt peste două mii de invitaţi.

— Aproape trei mii, i-a spus Gabriel. La naiba! Dacă eşti prinsă în aglomeraţie, dacă te loveşte cineva din greşeală…

Ea s-a agăţat de braţul lui

— Nu mă dezlipesc de tine.

Un minut mai târziu l-au văzut şi pe Ethan Ransom apropiindu-se, suplu şi elegant în costumul de seară. Pandora l-a privit cu mare atenţie pentru că i se părea că vedea ceva familiar la el. Poate felul în care mergea sau forma capului său.

— Ce ciudat! a murmurat.

— Ce este? a întrebat-o Gabriel.

— Am avut senzaţia că am mai avut această experienţă… că am retrăit ceva ce s-a întâmplat deja. S-a strâmbat. Doctoriţa Gibson m-a avertizat să mă aştept la asta timp de câteva săptămâni, ca efect al anesteziei.

Ransom s-a apropiat de ei şi a făcut o plecăciune în faţa Pandorei.

— Bună seara. Sunteţi o apariţie, doamnă.

Ea a zâmbit şi a făcut o reverenţă.

— Domnule Ransom.

Pe când se apropiau de uşă, Gabriel a întrebat:

— Nu ar trebui să fie mai mulţi ofiţeri în uniformă, dat fiind că sunt atâţia oameni strânşi aici? Până acum am văzut doar doi.

— Ar trebui, i-a răspuns ironic Ransom. O spectaculoasă lipsă de poliţişti, nu credeţi? S-a uitat la gărzile călare şi la ofiţerii îmbrăcaţi în uniformele de gală şi a adăugat: nu au arme adevărate. Din fericire însă, la câte fireturi şi medalii afişează, îi vom orbi cu siguranţă pe anarhişti, în cazul în care aceştia vor ataca.

Au intrat în clădirea primăriei şi au străbătut coridorul lung şi larg care dădea în sala mare. Era un spaţiu care îţi tăia răsuflarea, cu tavane boltite din lemn de stejar şi lambriuri elegante în formă de ferestre gotice. O podea falsă din lemn fusese întinsă peste pardoseala din piatră, ca să dea aerul unui conac vechi. Sala dreptunghiulară avea opt arcade, în extremitatea vestică se afla orchestra şi un podium imens fusese instalat în capătul ei estic. Pe acest podium, imitaţii de coloane din marmură formau lateralele unei arcade, cu râuri de flori curgând luxuriant. Două scaune grele, aurii fuseseră aşezate în partea din faţă a podiumului.

Pandora şi-a rotit privirea prin mulţime. Sala era înţesată de oameni şi alţii continuau să sosească. Chiar dacă bărbatul de la depozit era aici, cum să reuşească să-l vadă când se întâmplau atâtea în jurul ei? Sute de cupluri valsau pe muzica exuberantă a orchestrei. Oamenii se strângeau în grupuri, râdeau şi sporovăiau. A început să audă un ţiuit în ureche şi a ridicat mâna, încercând să-l

alunge.

Gabriel a condus-o spre unul din pereţii sălii.

— Încearcă să priveşti sala pe secţiuni, i-a şoptit la urechea sănătoasă.

S-au deplasat încet de jur-împrejur, oprindu-se adesea pentru a schimba amabilităţi cu diverse cunoştinţe. Gabriel i-a prezentat pe puţin o sută de oameni. Sau cel puţin ei atâţia i-au părut. Gabriel avea o memorie impresionantă, ţinea minte nume şi detalii, nu uita să întrebe de mătuşa cuiva, care era bolnavă, sau să se intereseze de progresele făcute de un domn mai în vârstă care îşi scria memoriile. Principalul subiect de discuţie a fost însă, deloc surprinzător, atacul asupra Pandorei. Se presupunea că fusese o tentativă de jaf care se sfârşise prost. Lumea îl considera şocant şi abominabil şi îi arăta simpatie şi interes. Atât de multă atenţie o făcea pe Pandora să se simtă stânjenită, dar Gabriel susţinea cu brio conversaţiile.

Orchestra cânta minunat, muzica plutea prin aer de parcă ar fi avut aripi. După o serie de valsuri a început o nouă melodie, ale cărei prime acorduri i-a făcut pe amândoi să izbucnească în râs. Era „Sally in Our Alley” cântată pe ritm de vals.

Peste umărul lui Gabriel, la capătul estic al sălii, Pandora a zărit un bărbat cu părul de culoarea pălăriilor de paie. Zâmbetul i-a pierit de pe chip. Speriată, s-a lipit de Gabriel, ascunzându-se după el, după care a aruncat o nouă privire. I-a recunoscut faţa lată, bărbia proeminentă şi tenul palid.

— L-ai văzut? a întrebat-o Gabriel.

Pandora a dat din cap.

— Tocmai ce-a ieşit de după podium. A respirat adânc şi a continuat: acum se îndreaptă spre partea de nord a sălii.

Gabriel s-a întors să se uite la bărbat. Ochii îi aruncau scântei.

Ransom li s-a alăturat imediat, zâmbind de complezenţă ca să nu atragă atenţia.

— El este? a întrebat aruncând o privire spre bărbatul

cu părul deschis la culoare.

Pandora a încuviinţat.

— Este domnul Nash Prescott, a spus Ransom. Subsecretar la Ministerul de Interne. Mai primesc ocazional ordine de la el.

Pandora s-a mai uitat o dată la bărbat. Acesta tocmai ieşea pe una dintre uşi.

— Pleacă, a spus Gabriel.

— Al naibii să fie! a murmurat Ransom şi a pornit după el, printre cuplurile care valsau, provocând câteva coliziuni minore.

— Mă întreb ce făcea în spatele podiumului? a întrebat Pandora.

— Voi afla imediat. Gabriel a întors-o cu faţa spre Dragon, care se apropiase. Păzeşte-o, i-a spus. A zărit o bancă din piatră, aflată sub una dintre arcade. Pandora, du-te şi stai acolo câteva minute.

— Aş prefera… a început ea dar el se îndepărta deja.

Pandora a privit încruntată în urma lui.

— Ce să vezi? a oftat apropiindu-se de bancă. M-am întors la ascunsul prin colţuri, la baluri.

Dragon nu i-a răspuns. Se învârtea neliniştit în jurul ei.

Pandora privea cuplurile dansând, le admira graţia şi rapiditatea. Îi plăcea felul în care fustele bogate se încolăceau între picioarele domnilor înainte de a se roti în direcţie opusă. O femeie graţioasă s-a împiedicat uşor de o bucată din podea, la numai câţiva metri de ea, dar partenerul a ajutat-o imediat să se redreseze. Pandora se simţea deja mult mai bine. Dacă o femeie atât de desăvârşită mai greşea în timpul dansului…

Gândurile i-au fost întrerupte de Dragon care se postase lângă bancă. Şi-a trecut uşor mâna peste lambriuri, l-a împins pe unul, apoi l-a ciocănit de câteva ori.

— Ce cauţi? l-a întrebat, uimită.

— Nu ştiu. Continua să se învârtă, neliniştit.

— De ce nu te aşezi?

— Nu pot.

— De ce nu?

— Am o mâncărime.

— Dragon, să ştii că te înţeleg, dar unui lacheu chiar nu îi este permis să vorbească despre chestiuni personale…

— Nu e genul acela de mâncărime. Iar în seara asta sunt bodyguard, nu lacheu.

— Ai dreptate, i-a răspuns Pandora. De fapt, să ştii că arăţi ca un gentleman perfect. A observat că o a doua pereche avea dificultăţi la dans exact în acelaşi loc. De data aceasta domnul a fost cel care s-a împiedicat, ca şi cum pantoful i se prinsese între două scânduri ale podelei. Poate că te va remarca vreo doamnă drăguţă, din cealaltă parte a sălii, a continuat Pandora. Şi-şi vă spune: „cine este străinul acela cu barbă? Mi-aş dori să mă invite la dans”.

— Eu nu dansez.

— Nici eu. Mai multe cupluri au trecut pe lângă ei în pas de vals iar Pandora s-a încruntat când o altă femele s-a împiedicat tot acolo. Dragon, cât de greu ţi-ar fi să ridici una din scândurile din podea?

— Nu mi-ar fi greu deloc. Este o podea falsă. Dar n-o să le convină să fac asta în timpul dansului.

— Poate că între două melodii m-ai putea ajuta să mă uit la ceva. Am văzut trei perechi împiedicându-se în acelaşi loc. Exact acolo. Sunt sigură că este o scândură bătută prost. Dar acum înţeleg ce-ai vrut să spui cu mâncărimea aceea.

Acordurile valsului s-au stins iar orchestra a intonat „Dumnezeu să o salveze pe Regină”, marcând intrarea în clădire a prinţului de Wales. Aşa cum o cerea eticheta, toată lumea s-a ridicat în Picioare şi a cântat imnul.

Numai Dragon nu era deloc preocupat de etichetă. Şi-a croit drum printre perechile care cântau cu foc, studiind fiecare scândură. Pandora i s-a alăturat şi ea. Pantofii ei aveau talpa subţire, aşa că ştia că va simţi imediat scândura desprinsă.

— Aici este, i-a şoptit lui Dragon, testând scândura cu piciorul.

Câţiva oameni i-au aruncat priviri deranjate – era de neconceput ca cineva să nu intoneze imnul.

Dragon a băgat mâna în buzunarul costumului elegant, a scos un şpiţ din metal şi a îngenuncheat pe podea.

Patru trompetişti şi-au făcut apariţia, urmaţi de alţi patru maeştri de ceremonii cu baghete argintii. Orchestra cânta în timp ce primarul şi soţia lui se îndreptau spre podium, urmaţi de consilieri.

Când Dragon a tras de marginile scândurii, oamenii din jur au început să protesteze.

— Pot să te întreb ce faci aici? l-a întrebat un bărbat. Deranjezi discursul primarului şi în plus... S-a oprit când Dragon a smuls scândură şi a pus-o deoparte.

Pandora s-a uitat la şirul de cilindri din alamă înghesuiţi între podeaua falsă şi pardoseală.

— Ce sunt acestea? l-a întrebat pe Dragon, deşi se temea că ştia deja răspunsul. Sper că este un sistem de ventilaţie.

— Da, asta este, a şoptit în barbă Dragon, ridicând o altă scândură şi dând la iveală un alt şir de cilindri strălucitori. Or să ventileze de tot acoperişul, aruncându-l în aer.

— Bombă! a strigat un bărbat din apropiere. Sub podea sunt bombe!

Muzica s-a oprit iar în clădire s-a instalat haosul. Strigăte tăiau aerul în timp ce mulţimea se îmbrâncea spre uşi. Pandora rămăsese pe loc, uluită. Dragon a sărit în picioare şi a tras-o lângă el, protejând-o de năvală.

— Unde este lordul St.Vincent? a întrebat ea. Îl vezi?

I-a fost imposibil să audă răspunsul lui Dragon, pe deasupra vacarmului.

Oamenii îşi ieşiseră din minţi, împingeau, îşi făceau loc cu coatele, se îmbrânceau spre uşi. Pandora s-a tras mai aproape de Dragon. Câteva clipe mai târziu a simţit braţele lui Gabriel învăluind-o şi s-a întors orbeşte spre el. Fără vreun cuvânt, el a ridicat-o în braţe şi a dus-o lângă perete în timp ce Dragon îi bloca pe cei care se împingeau în ei.

S-au refugiat toţi trei sub una dintre arcade iar Gabriel a lăsat-o pe Pandora cu picioarele pe podea. Ea s-a agăţat

de reverele lui şi l-a privit disperată.

— Gabriel, trebuie să ieşim imediat de aici.

— Este în regulă.

— Nu este deloc în regulă, a insistat ea. Sub podea sunt bombe, înşirate ca sardinele într-o conservă. O conservă care este pe cale să explodeze în mii de bucăţi.

Gabriel a dus mâna la buzunar şi a scos un obiect bizar… un fel de ceas ataşat de un mic cartuş metalic.

— L-am găsit sub una din scândurile slăbite, în spatele podiumului.

— Ce este?

— Este un mecanism de alarmă la care a fost ataşat un detonator. Era potrivit să detoneze încărcătura.

— Şi nu o mai face? l-a întrebat îngrijorată Pandora.

— Nu, pentru că l-am desprins de bombe, slavă Domnului. Gabriel s-a uitat spre Dragon. Mulţimea s-a mai dispersat la uşa dinspre nord. Să mergem. Ai grijă să nu se izbească cineva de ea.

— Sunt mai îngrijorată pentru bombe decât pentru o îmbrânceală-două, i-a spus Pandora. El a cuprins-o de talie şi au pornit. Cu Dragon alături, au trecut de uşă şi au ieşit în curtea din spatele primăriei, cea care dădea în strada Basinghall. Pandora a răsuflat uşurată când au ajuns în sfârşit în aer liber.

Afară domnea haosul, oamenii alergau panicaţi în toate direcţiile. Agenţi călare galopau înainte şi înapoi, trăsuri pline cu poliţişti soseau în trombă. Aceştia îşi foloseau la maximum fluierele, transmiţându-şi diverse semnale prin şuierăturile lor ascuţite. Pandora, care stătea cu capul lipit de reverul lui Gabriel l-a auzit întrebând:

— L-ai pierdut pe Prescott?

A întors capul şi l-a văzut pe Ethan Ransom. Părea obosit, aşa cum se simţea de fapt şi ea. Dragon i-a întins în tăcere mecanismul cu ceas. Ransom l-a examinat învârtindu-l în palmă şi a răspuns:

— L-am urmărit pe strada Gresham şi l-am încolţit la depozitele General Railway Goods. Dar când să pun mâna pe el, a… Ransom s-a oprit şi a clătinat neputincios din cap.

Stricnină, a spus. A înghiţit câteva pastile chiar în faţa mea. Îmi pare rău, domnule, dar se pare că nu vei mai putea rămâne singur cu el pentru cinci minute. A îndesat mecanismul cu ceas în buzunarul său. Numai Dumnezeu ştie cât de departe au ajuns, cine din Ministerul de Interne mai este implicat. Prescott nu a acţionat singur.

— Ce vei face acum? l-a întrebat Gabriel.

Ransom a zâmbit amar.

— Nu ştiu încă. Dar orice aş decide, trebuie să acţionez cu grijă.

— Dacă te pot ajuta în vreun fel… a început Gabriel.

— Nu, l-a întrerupt Ransom. Este mai bine ca drumurile noastre să se despartă pentru totdeauna. Acum, că Prescott e mort, lady St.Vincent este în siguranţă. Cu cât aveţi mai puţin de-a face cu mine, cu atât mai bine. Nu discutaţi cu nimeni despre evenimentele din seara aceasta. Nu pomeniţi nimic despre vizita făcută de mine la dumneavoastră acasă.

— Nu ne vom revedea niciodată? l-a întrebat Pandora, uşor dezamăgită.

Ochii n-au zâmbit cu căldură când a privit-o:

— Dacă ţine doar de mine, nu.

Ransom a dat mâna cu Dragon dar a ezitat atunci când s-a întors din nou cu faţa spre Gabriel. De obicei, bărbaţii îşi strângeau mâinile doar dacă erau de acelaşi rang.

Gabriel i-a întins primul mâna şi i-a strâns-o cu putere:

— Succes, Ransom.

Detectivul a făcut un semn scurt din cap şi a dat să plece.

— Vreau să te mai întreb un singur lucru, a spus Gabriel.

Ransom a ridicat întrebător o sprânceană.

Gabriel îl privea atent:

— Ce legătură ai cu familia Ravenel?

Pandora se uita uimită când la soţul ei, când ia Ethan Ransom, care a ezitat înainte să răspundă:

— Niciuna. De ce întrebaţi?

— Când te-am văzut prima oară am avut impresia că ai ochii negri. Dar ei sunt de fapt de un albastru închis, mărginiţi cu negru. În toată viaţa mea am văzut doar patru persoane care să aibă asemenea ochi, şi toţi se numesc Ravenel. A făcut o pauză. Iar acum tu.

Ransom a râs.

— Tatăl meu era gardian la închisoare. Iar profesia mamei mele nu poate fi pomenită în prezenţa unei doamne. Nu sunt un Ravenel, domnule.

— Ce crezi că se va întâmpla cu domnul Ransom? a întrebat Pandora în timp ce erau în trăsură şi se întorceau acasă. Dragon se urcase pe banchetă lângă vizitiu, aşa că era doar cu Gabriel. Se cuibărise la umărul soţului ei, iar el o mângâia alene.

— Este într-o postură dificilă, i-a răspuns Gabriel. Nu este deloc uşor să acuzi un oficial guvernamental de terorism.

Pandora s-a încruntat îngrijorată.

— Gabriel... a făcu o pauză şi a căscat prelung. Chiar crezi că există o legătură între domnul Ransom şi familia mea?

— Ar fi o coincidenţă destul de stranie, a recunoscut el. Dar au existat anumite momente în care mi s-a părut că văd ceva familiar în expresia lui, în gesturile lui.

— Da, am observat şi eu asta. S-a frecat la ochi. L-am plăcut, să ştii. Sper să-l revedem cândva, deşi el a spus altceva.

— Tot ce se poate. Gabriel a tras-o în poala lui şi a aşezat-o cât mai confortabil. Odihneşte-te. Ajungem curând acasă şi te duc direct în pat.

— Numai dacă vii şi tu cu mine. I-a atins buzele cu vârful degetelor şi i-a şoptit ispititor: o să merite, să ştii.

— Îţi apreciez intenţia, i-a spus el părând amuzat. Dar eşti deja pe jumătate adormită.

— Nu sunt obosită, a insistat Pandora, cuprinsă de un val de iubire pentru el. Era partenerul ei, amantul şi soţul ei – tot ce nu ştiuse că-şi dorea. Creierul meu vrea să rămână

treaz.

— Abia îţi mai ţii ochii deschişi, a ironizat-o el cu blândeţe. Aş prefera să aştept până dimineaţă, să mă asigur de participarea amândurora.

— Îţi arăt eu ţie participare! l-a ameninţat ea. O să te seduc, o să te obosesc atât de mult că…

— Uşurel, pirat mic. Gabriel i-a zâmbit şi i-a mângâiat părul, iar ea s-a relaxat. Avem suficient timp pentru toate. Sunt al tău şi în noaptea asta şi mereu, indiferent de ce ne va rezerva viaţa, cu bune şi cu rele, cu o mie de lovituri ale sorţii. Vocea îi era caldă şi catifelată. Tot ce-mi doresc acum este să te ţin în braţe. Pandora… inima mea, valsul meu lin, destinul meu. Lasă-mă să-ţi veghez visele în noaptea asta… iar mâine dimineaţă te voi adora aşa cum meriţi. Ce zici de asta?

— Da. Oh, da. Adoraţia suna bine. Şi să doarmă îi suna bine. Pandora s-a simţit deodată prea obosită ca să mai scoată vreun cuvânt. Mintea îi aluneca într-un întuneric dulce, ca o pătură moale, în timp ce braţele lui o ţineau aproape. L-a simţit şoptindu-i ceva în urechea bolnavă, dar de data aceasta îi ghicea exact cuvintele… şi a adormit zâmbind.

Epilog

6 decembrie 1877

— Nu te mişca, i-a spus Garrett Gibson, trăgând cu blândeţe de lobul urechii Pandorei în timp ce-i poziţiona în ureche vârful unui otoscop din metal. S-a uitat prin lentilele unui microscop iar Pandora a rămas întinsă pe o parte pe masa din piele.

Consultul de până atunci scosese la iveală faptul că urechea stângă a Pandorei putea detecta ticăitul unui ceas de buzunar de la o distanţă de un centimetru şi o voce răstită de la doi metri distanţă. Iar şoaptele nu le putea auzi

deloc, indiferent de distanţă.

Continuând să ţină otoscopul în urechea Pandorei, Garrett a luat un creion şi a schiţat o diagramă.

— Acesta este timpanul tău, a murmurat. Se vede perforaţia ca urmare a loviturii din copilărie, dar ai şi sechele ale unei inflamaţii cronice. Timpanul se poate regenera, pentru că celulele lui se reproduc, asemenea celulelor pielii, drept pentru care acest tip de perforaţie se vindecă rapid în majoritatea cazurilor. Mai există însă şi cazuri ca acesta, mai ales atunci când sunt însoţite de o infecţie gravă. A scos cu grijă tubul din urechea Pandorei iar aceasta s-a ridicat şi s-a întors cu faţa spre ea.

— Se poate face ceva? a întrebat Pandora.

— S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, drept pentru care nu mă aştept ca auzul să-ţi revină complet. Totuşi, cred că poate fi îmbunătăţit simţitor. În plus, se vor reduce drastic sau chiar se vor elimina în totalitate acufenele şi ameţelile.

Pandora era încântată.

— Adevărat?

— Vei începe prin a-ţi clăti zilnic urechea cu soluţie antiseptică pentru a încuraja vindecarea. După o săptămână va trebui să revii pentru o nouă consultaţie şi-ţi voi aplica nitrat de argint la marginile perforaţiei, pentru a stimula regenerarea noului ţesut.

— Cum vei reuşi să faci asta?

— Voi aplica un strop de nitrat de argint în vârful unei sârmuliţe din argint şi o voi aplica acolo, preţ de câteva secunde. Nu te va durea deloc. Dacă dintr-un anumit motiv acest tratament nu se va dovedi pe cât de eficient mă aştept eu să fie, mă voi consulta cu un coleg care foloseşte cu succes membrane din colagen pentru a „cârpi” timpanele perforate.

— Dacă aş simţi o îmbunătăţire cât de mică ar fi… Pandora a făcut o pauză, căutând cuvântul potrivit. Ar fi o *magie!*

Garrett a zâmbit.

— Nu există magie, doamna mea. Ci doar pricepere şi

ştiinţă.

— Foarte bine. Spune-i cum doreşti, i-a zâmbit Pandora. Dar rezultatul este acelaşi.

Când consultaţia a luat sfârşit, Pandora a intrat alături, la Winterborne's, cu Dragon pe urme. Era Sfântul Nicolae, ziua în care în mod tradiţional magazinul îşi etala bradul de Crăciun în holul central, sub domul din sticlă pictată. Oamenii veneau de la mulţi kilometri distanţă să vadă bradul înalt de optsprezece metri împodobit cu panglici strălucitoare, figurine minunate şi alte ornamente, pe fiecare creangă.

Strada Cork era înţesată de cumpărători cărând pachete imense şi de copii mâncând tot soiul de dulciuri. Se înghesuiau cu toţii în faţa vitrinelor magazinului. Într-una din ele stătea un artist care picta felicitări de Crăciun care puteau fi cumpărate înăuntru, iar într-alta erau trenuri de jucărie alergând pe şine în miniatură. Dar cea mai apreciată era vitrină cu delicatese şi dulciuri care avea în centrul ei un carusel imens din turtă dulce cu acoperişul din bomboane colorate, cu călăreţi din turtă dulce pe caii din turtă dulce.

Odată ce au intrat în magazin, Dragon i-a luat pelerina Pandorei împreună cu mănuşile şi s-a retras într-un colţ. Purta livrea, aşa cum făcea de fiecare dată când considera că era o ocazie mai specială. Azi, la o săptămână după ce jocul Pandorei ajunsese pe tejghelele magazinului universal, crezuse necesar să îmbrace hainele pe care le ura atât de mult, albastre cu auriu. Îşi însoţea stăpâna care dorea să afle ultimele informaţi despre vânzări de la şeful departamentului de jucării.

Cu un nod de îngrijorare în stomac, Pandora se învârtea printre exponate. A privit o băcănie în miniatură, exact de mărimea potrivită pentru copii, cu tejghele, sertare, un cântar adevărat şi legume şi fructe artificiale. S-a uitat apoi la serviciile pentru ceai din porţelan, la casele de păpuşi, la cărţi, trenuleţe, pistoale de jucărie şi păpuşi. A zâmbit când a văzut două fetiţe care se jucau cu un cuptor complet echipat cu oale şi tigăi de jucărie.

Până de Crăciunul viitor Pandora plănuise să realizeze alte două jocuri pe planşetă, un set de cuburi cu litere şi animale şi un joc de cărţi având drept tematică o poveste cu zâne. Ceea ce nu-i mărturisise nimănui cu excepţia lui Gabriel era dorinţa de a scrie o carte pentru copii. O povestire simplă dar antrenantă. Şi pentru că nu era suficient de pricepută la desen, ca să o poată ilustra singură, trebuia să găsească un artist...

Atenţia i-a fost atrasa de un grup de copii care îl înconjuraseră pe Dragon, încercând să ajungă la raftul de cărţi din spatele acestuia. El nu s-a clintit. Dragon nu ştia aproape nimic despre copii. Cei trei băieţi şi cele două fetiţe care abia dacă îi ajungeau până la talie îşi tot lungeau gâturile, uimiţi de înălţimea neobişnuită a acelui bărbat musculos îmbrăcat în catifea albastră care purta barbă şi avea o cicatrice pe faţă.

Pandora a zâmbit şi s-a apropiat de copii. S-a lăsat în jos şi i-a întrebat în şoaptă:

— Ştiţi cine este? Copii s-au întors spre ea cu ochi mari, curioşi. Este căpitanul Dragon, cel mai brav şi mai de temut pirat care a navigat vreodată. Văzându-i pe copii fremătând de interes, a ignorat privirea mustrătoare a lui Dragon şi a adăugat: sirenele i-au cântat serenade şi s-a bătut cu o sepie uriaşă. A avut ca animal de companie un pui de balenă care îl urma peste tot, în urma vaporului şi-i cerea mereu biscuiţi.

Unul dintre băieţi s-a uitat la chipul întunecat al lui Dragon şi a întrebat mirat:

— Dar de ce este îmbrăcat ca un lacheu?

— Rău de mare, i-a mărturisit cu regret Pandora. După atâta timp petrecut în larg, nu a mai putut suporta. Aşa că acum este lacheu şi, în zilele lui libere, este pirat de uscat.

Copiii s-au adunat temători în jurul uriaşului cu chip de piatră.

— Ai un picior de lemn? l-a întrebat unul din ei.

— Nu, a mârâit Dragon.

— Ai fost obligat de ceilalţi piraţi să sari în mare, drept

pedeapsă?

— Nu.

— Cum o cheamă pe balena ta?

Dragon părea disperat. Înainte să apuce să le răspundă, Pandora a spus grăbită:

— O cheamă Bubbles.

— *Îl* cheamă, a corectat-o Dragon. Îl cheamă Splasher.

Extrem de amuzată. Pandora s-a retras dar copiii au continuat să încerce să-i smulgă informaţii… da, văzuse odată o sirenă cu părul verde. Cânta aşezată pe o stâncă, în soare. În ceea ce priveşte comoara îngropată… ei bine, presupunând că ar avea un cufăr cu monede de aur ascuns într-un loc secret, în niciun caz n-o să recunoască asta. Numai piraţii neserioşi se lăudau cu aşa ceva. În timp ce Dragon îi amuza pe copii – sau invers – Pandora a decis că era timpul să afle cum merseseră vânzările.

Şi-a îndreptat umerii, a trecut de cealaltă parte a pomului de Crăciun… şi s-a oprit văzând silueta înaltă şi subţire a soţului ei. Stătea pe jumătate aşezat, pe jumătate sprijinit de o vitrină, cu gleznele încrucişate nonşalant. Emana o dezinvoltură aristocratică şi o rece senzualitate. Lumina dată de candelabrele de deasupra capului păreau să-l arunce scântei în păr. A zărit-o şi i-a zâmbit în timp ce ochii lui albaştri ca iarna au părut să ardă înăbuşit.

După reacţiile doamnelor din jur, aflate la cumpărături, a fost de mirare că niciuna nu a leşinat. Pandora s-a apropiat surâzătoare:

— Domnule?

— Ştiam că vei veni aici după consultaţie. Şi în timp ce te aşteptam… am auzit zvonuri despre o anumită femeie de afaceri al cărei stoc de jocuri s-a epuizat în mai puţin de o săptămână.

Pandora a clipit nedumerită.

— S-au dat toate? Toate cele cinci sute?

Gabriel s-a ridicat şi s-a dat deoparte din faţa vitrinei goale pe care era afişat un bilet:

Jocul sezonului, Febra cumpărăturilor din magazinul

universal, va reveni curând în stoc.

— Acum câteva minute am stat de vorbă cu Winterborne, a continuat Gabriel. Inima lui mercantilă sângerează că nu are stocuri suficiente pentru un produs atât de căutat. Vrea cât de multe jocuri poate produce mica ta fabrică.

Pandora socotea deja:

— Va trebui să mai angajez câteva femei şi să o numesc pe Ida şefă…

— Ida, camerista?

— Da. Îşi doreşte de luni bune această slujbă şi am tot amânat-o, dar acum nu mai am încotro. Văzându-i nedumerirea, i-a explicat: prin septembrie am făcut greşeala să-i reproşez că-i place tare mult să le spună altora ce să facă şi că, mai mult ca sigur, ar fi tare fericită dacă ar avea o echipă de femei pe care să le conducă. Iar ea a fost încântată de idee.

— Şi de ce ar fi asta o problemă?

Pandora i-a aruncat e privire plină de suferinţă.

— Părul meu este atât de drept şi de alunecos că nu-l pot ondula cu niciun chip. Ida este singura care reuşeşte să mi-l aranjeze. Nu am crezut niciodată că va trebui să aleg între părul meu cel îngrozitor şi afacerea mea.

Gabriel s-a apropiat şi i-a adulmecat şuviţele de la tâmplă.

— Îmi place părul tău, i-a şoptit când îl răsfiră printre degete, ca un miez de noapte.

Ea s-a întors şi i-a zâmbit:

— Nu e cazul să fii romantic în mijlocul magazinului.

— De ce? Nu funcţionează?

— Ba da, tocmai asta e problema.

Pandora a dat ocol vitrinei iar Gabriel a urmat-o.

— Ce-a spus doctoriţa Gibson despre urechea ta?

Pandora a zâmbit larg.

— Spune că mă voi simţi mai bine după tratament. N-o să-mi mai ţiuie urechea, n-o să-mi mai pierd echilibrul şi nici n-o să mă mai tem de întuneric.

Privirile li s-au întâlnit într-un moment de triumf şi încântare. Gabriel a întins mâna şi a prins-o de încheietură.

— Vino încoace, i-a spus în şoaptă, trăgând-o uşor.

I-a văzut strălucirea din ochi şi a roşit, iar inima i-a bătut cu mai multă putere.

— Nu de faţă cu atât lume, domnule, l-a rugat şoptit.

— Atunci găseşte repede un colţ unde să te pot săruta cum trebuie.

Îmbujorată, Pandora a pornit printre valurile de cumpărători, cu soţul pe urmele ei. S-a oprit să-i lase pe câţiva să treacă şi l-a auzit şoptindu-i la urechea sănătoasă:

— Indiferent de ce se va întâmpla, iubirea mea, ştii că nu mai trebuie să-ţi fie frică de întuneric. Eu voi fi mereu lângă tine să te susţin.

Cu degetele înlănţuite cu ale lui, Pandora şi-a spus că, indiferent cât de inteligentă ar fi fost doctoriţa Garrett Gibson, se înşela într-o privinţă. Exista magie pe lume.

Cu acest gând în minte. Pandora, lady St.Vincent s-a întors şi şi-a sărutat soţul chiar în mijlocul magazinului. Iar el, un bărbat evident vrăjit de soţia lui, i-a răspuns la sărut.

Sfârşit